Bărcănești,
TRECUT, PREZENT ȘI VIITOR

Ediție Jubiliară,



550 de ani
de atestare documentară

CUPRINS

Cuvânt înainte	3
Mesaj Primarul comunei, dl. Daniel Apostol	4
Mesaj Viceprimarul comunei, dl. Dacian Ion	5
Atestarea documentară	6
Istoria Comunei Bărcănești în diferite publicații	7
Pe urmele Mavrocordaților, la Tătărani	11
Noi date asupra Mănăstirii și Schitului Ghighiu	13
Cinci sute de ani de la înființarea Satului Ghighiu	18
Cum a înrâurit moșia lui Scarlat Bărcănescu...	19
Nichita Stănescu și Bărcăneștii	21
Prezentul comunei Bărcănești… în cifre	22
Bărcănești – Tradiție, dezvoltare și încredere în viitor	24
Stema Comunei Bărcănești - Glasul istoriei către prezent și viitor	29
Gheorghe Dima, cel care adus frâiele comunei de la „prioneratul” de după 1989 la peste... 3 decenii	30
Secularii...	31
Istoricul Liceului Bărcănești	32
Elevii și artiștii din Bărcănești care duc tradițiile românești peste hotare, recompensați pentru performanțele lor	36
Carina Veghiu, vocea de aur din Tătărani	37
Când spui Bărcănești, spui Marian Marinică	38
A visat și... a devenit! I-a plăcut și a muncit: Daniel Chiriță	40
Denis Stoica, campionul de care vorbește nu doar toată comuna, ci și întreaga țară	41
Eugen Petri, un artist cât un muzeu	42
Satul meu, colțul meu de rai	44
Povestea Hanului Românești	46
Curtea cu flori	48

CUVÂNT ÎNAINTE



Aniversarea a 550 de ani de la prima atestare documentară a comunei Bărcănești reprezintă un moment de profundă semnificație pentru comunitatea locală, o oportunitate de a privi cu respect spre trecut, de a înțelege prezentul și de a construi cu încredere viitorul.

Puține localități se pot mândri cu o istorie atât de bogată și de bine ancorată în evoluția Țării Românești.

Așezată la porțile Ploieștiului și aflată de-a lungul unor importante drumuri comerciale și de legătură între regiunile istorice ale țării, Bărcăneștiul a fost martor și participant la numeroase evenimente care au modelat destinul acestor locuri. Documentele vremii, hrisoavele domnești, mărturiile istorice și tradițiile păstrate din generație în generație conturează imaginea unei comunități puternice, statornice și profund atașate valorilor sale.

Această lucrare își propune să readucă în atenția cititorilor reperele fundamentale ale istoriei comunei Bărcănești, de la prima sa mențiune documentară, în anul 1476, și până în zilele noastre. Este o incursiune în trecutul unei așezări care și-a construit identitatea prin muncă, credință, solidaritate și respect pentru tradiție.

De-a lungul celor cinci secole și jumătate, Bărcăneștiul a cunoscut perioade de dezvoltare și transformare, a traversat vremuri de prosperitate și încercări, dar a reușit întotdeauna să își păstreze continuitatea și spiritul comunitar. Numele unor familii boierești, ale unor ctitori de lăcașuri de cult, ale unor personalități locale și ale unor oameni simpli, dar vrednici, se împletesc într-o poveste care merită cunoscută și transmisă generațiilor viitoare.

În egală măsură, această lucrare reprezintă un omagiu adus tuturor celor care au contribuit la dezvoltarea comunei: înaintașilor care au pus temelii trainice, dascălilor care au format caractere, preoților care au păstrat vie credința, agricultorilor și meșteșugarilor care au dat valoare muncii, precum și tuturor celor care, prin activitatea lor, au făcut ca numele Bărcăneștiului să fie respectat.

Cei 550 de ani de atestare documentară reprezintă o cifră impresionantă, dar și expresia unei continuități istorice remarcabile. Este dovada că această comunitate a rezistat timpului și schimbărilor, păstrându-și rădăcinile și valorile care o definesc.

Prin publicarea acestei



lucrări, ne dorim să oferim locuitorilor comunei, cercetătorilor, profesorilor, elevilor și tuturor celor interesați de istoria Prahovei un instrument de cunoaștere și reflecție. Cunoașterea trecutului este cea care ne ajută să înțelegem cine suntem și încotro ne îndreptăm.

La ceas aniversar, aducem un omagiu generațiilor care au construit Bărcăneștiul și transmitem generațiilor viitoare responsabilitatea de a continua această frumoasă poveste începută acum 550 de ani.

Redactori:
Alexandra Ioniță,
Daniel Lazăr

La mulți ani, Bărcănești!

La mulți ani comunității care, de peste cinci secole și jumătate, scrie istorie pe meleagurile Prahovei!

Dragi locuitori ai comunei Bărcănești,



Anul acesta avem onoarea și bucuria de a marca un moment deosebit în istoria comunității noastre: **550 de ani de la prima atestare documentară a comunei Bărcănești**.

550 de ani înseamnă mai mult decât o simplă filă de istorie. Înseamnă generații de oameni care au trăit pe aceste meleaguri, au muncit, au construit, au depășit greutăți și au transmis mai departe valori care definesc și astăzi identitatea comunității noastre. Înseamnă rădăcini puternice, tradiții păstrate cu respect și o legătură profundă între oameni și locul pe care îl numesc acasă.

Privind în urmă, nu putem să nu fim recunoscători tuturor celor care au contribuit la dezvoltarea comunei noastre. Fiecare generație și-a adus aportul la ceea ce este astăzi Bărcănești, iar datoria noastră este să continuăm această construcție și să lăsăm generațiilor viitoare o comunitate mai dezvoltată, mai modernă și mai prosperă.

Pentru mine, această aniversare nu este doar despre trecut. Este și despre prezentul pe care îl trăim astăzi și despre viitorul pe care îl construim împreună.

În aproape doi ani de când mi-ați acordat încrederea de a conduce comuna Bărcănești, am încercat să fiu înainte de toate aproape de oameni. Să ascult, să înțeleg problemele, să identific soluții și să transform cât mai multe dintre nevoile comunității în proiecte concrete. Nu am privit niciodată funcția de primar ca pe un privilegiu, ci ca pe o responsabilitate asumată față de fiecare cetățean.

Știu că există încă multe lucruri care trebuie făcute. Știu că sunt oameni care și-ar fi dorit ca anumite proiecte să fie finalizate mai repede sau ca unele probleme să își găsească mai rapid rezolvarea. Înțeleg aceste așteptări și le consider firești. Ele demonstrează că vă pasă de comunitatea în care trăiți și că vă doriți o comună tot mai bine dezvoltată.

Dezvoltarea unei localități nu se construiește însă peste noapte. În spatele fiecărei investiții stau proiecte, studii, avize, proceduri, finanțări și multă muncă administrativă. Sunt etape care nu se văd întotdeauna, dar care sunt necesare pentru ca lucrurile să fie făcute corect și durabil.

Nu avem cea mai simplă misiune. Ne aflăm într-o perioadă în care actualul exercițiu de finanțare europeană se apropie de final, iar oportunitățile de finanțare sunt mai puține și mai competitive decât în anii precedenți. Cu toate acestea, nu am ales niciodată să privim dificultățile ca pe obstacole de netrecut. Am ales să valorificăm fiecare oportunitate și să luptăm pentru fiecare proiect care poate aduce beneficii comunității noastre.

Astăzi, Bărcănești se află într-un proces de dezvoltare pe care îl vedem cu toții. Investim în educație, în infrastructură, în extinderea utilităților publice, în digitalizarea administrației, în spații pentru copii și tineri, în sport și în proiecte care să răspundă nevoilor unei comunități moderne. În același timp, pregătim proiectele care vor asigura dezvoltarea comunei și în anii următori.

Îmi doresc ca Bărcănești să fie o comună în care copiii să beneficieze de cele mai bune condiții pentru educație și dezvoltare, în care tinerii să își găsească oportunități și motive să rămână aproape de comunitatea lor, iar seniorii să se bucure de respectul și recunoștința pe care le merită.

Dincolo de proiecte, cifre și investiții, cea mai mare valoare a comunei noastre rămân oamenii. Oameni gospodari, implicați, oameni care își iubesc comunitatea și care contribuie, fiecare în felul său, la dezvoltarea acesteia.

La acest moment aniversar, doresc să mulțumesc tuturor celor care au contribuit și contribuie la dezvoltarea comunei Bărcănești: cetățenilor, cadrelor didactice, antreprenorilor, fermierilor, preoților, funcționarilor publici, aleșilor locali și tuturor celor care, prin munca lor, ajută această comunitate să meargă înainte.

Nu vă pot garanta un drum lipsit de provocări, însă vă pot garanta că fiecare decizie pe care o voi lua va avea în centru interesul comunității noastre. Vă pot garanta că voi continua să muncesc cu aceeași determinare, să fiu prezent în mijlocul oamenilor și să caut fiecare oportunitate care poate contribui la dezvoltarea comunei Bărcănești.

550 de ani reprezintă o moștenire valoroasă pe care am primit-o de la cei care au fost înaintea noastră. Este responsabilitatea noastră să o respectăm, să o dezvoltăm și să o transmitem mai departe, mai puternică și mai frumoasă decât am găsit-o.

Vă mulțumesc pentru încredere, pentru sprijin, pentru implicare și pentru faptul că, împreună, continuăm să construim viitorul acestei comunități.

La mulți ani, Bărcănești!

550 de ani de istorie. 550 de ani de comunitate. 550 de ani de oameni care au făcut și continuă să facă diferența.

Cu respect și recunoștință,
Gheorghe-Daniel Apostol
Primarul Comunei Bărcănești

Tuturor celor care numesc această comună „acasă”

Mă numesc **Dacian Ion**, sunt viceprimarul comunei Bărcănești și fac parte din această comunitate de 53 de ani. Sunt fiu al acestei comune și mă mândresc cu acest lucru. Cunosc foarte bine problemele și nevoile oamenilor de aici, iar împreună cu domnul primar am ajuns la concluzia că prioritățile cetățenilor diferă în funcție de vârstă și de etapa vieții în care se află.

Copiii își doresc locuri de joacă moderne și sigure. În ultimii ani, am reușit să amenajăm trei astfel de spații în satele Pușcași, Tătărani și Ghighiu.

Elevii au nevoie de condiții cât mai bune pentru educație, iar în acest domeniu consider că s-au realizat cele mai multe investiții în actualul mandat: săli de clasă renovate, transport gratuit, mobilier nou, program de masă caldă gratuită, precum și cursuri gratuite de teatru, dansuri moderne și dansuri populare.

Adolescenții, tinerii și chiar adulții au nevoie de spații pentru socializare și recreere. În prezent, se află în faza de licitație un proiect important pentru amenajarea unui parc în curtea Liceului „Ion C. Brătianu” din Bărcănești.

Tinerii căsătoriți au nevoie de terenuri pentru construirea unei locuințe. În acest moment, ne aflăm în faza de proiectare și autorizare a rețelelor de utilități pentru noul cartier din Bărcănești. Totodată, proiectul privind construirea unei creșe a trecut de etapa licitației, urmând să înceapă lucrările.

Întreaga comunitate are nevoie de servicii și infrastructură moderne. În acest sens, noul centru medical este aproape de recepție, iar proiectul de canalizare a apelor menajere se află în plină execuție. Știm că aceste lucrări creează un anumit disconfort, însă ele sunt esențiale pentru dezvoltarea comunei. De asemenea, proiectul privind refacerea trotuarelor se află în etapa studiului de fezabilitate. Pentru perioada următoare avem în vedere asfaltarea unor străzi și extinderea rețelelor de utilități pentru toți locuitorii comunei.

Una dintre cele mai frumoase zile de la începutul mandatului a fost aceea în care, răsfoind documente și albume despre istoria localității, am descoperit că anul acesta se împlinesc **550 de ani de la prima atestare documentară a comunei Bărcănești**. Împreună cu domnul primar am considerat că acest moment important merită marcat printr-un eveniment festiv pe măsura istoriei și valorii comunității noastre.

Suntem pregătiți să accesăm fonduri pentru noi investiții în domenii importante: construirea unei săli de sport, realizarea unei baze sportive, reabilitarea blocurilor de locuințe și eficientizarea energetică a căminului cultural.

Toate aceste realizări și proiecte reprezintă rezultatul unei munci de echipă. A fost o perioadă care a



consumat multă energie, atât din partea noastră, cât și a colegilor din cadrul Primăriei Bărcănești, însă fiecare efort a avut un singur scop: dezvoltarea comunei și creșterea calității vieții locuitorilor săi.

Sper ca în viitor să discutăm despre finalizarea acestor proiecte și despre alte investiții necesare pentru dezvoltarea continuă a comunei Bărcănești.

Vă mulțumesc pentru încredere și pentru sprijinul acordat!

Cu respect și recunoștință,
Dacian Ion
Viceprimarul Comunei Bărcănești

ATESTAREA DOCUMENTARĂ - 1476 -

MOTTO: „Drumul omului în istoria Pământului este către el însuși, descoperirea sinelui adevărat” (Marius Torok)

Pentru a vorbi de secolele ce țin vie istoria unui loc, a unei localități, interesant de știut ar fi că termenul de *istorie* a evoluat de la un verb grecesc antic care înseamnă „a cunoaște”, spune Philip Durkin de la Oxford English Dictionary. Cuvântul grecesc *historia* a însemnat inițial anchetă, actul de a căuta cunoașterea, precum și cunoașterea care rezultă din anchetă. Iar de aici este un salt scurt până la relatările evenimentelor pe care o persoană le-ar putea pune cap la cap în urma unor anchete – ceea ce am putea numi *povești*.

În acest context, n-ar fi de neglijat nici faptul că două substantive- *poveste* și *istorie* își împart o mare parte din descendență, iar în epocile anterioare, suprapunerea dintre ele era mult mai încurcată decât este astăzi, după cum susțin filologii.

Cert este că istoriile consacră înregistrări ale evenimentelor. Acest cuvânt se referă la tot timpul care precede acest moment și la tot ceea ce s-a întâmplat *cu adevărat* până în prezent.

44°53′N 26°3′E. Sunt acestea coordonatele comunei Bărcănești, vecina municipiului Ploiești, din zona de sud. O localitate înnobilată de… sute de ani, cu oameni gospodari, care a crescut și s-a dezvoltat, fără, însă, a-și uita rădăcinile din vremurile de demult ale descălecătorilor de țară. Și aceste lucruri merită și trebuie cunoscute, conștientizate de actualele generații, dar și de cele care vor urma.

„Nu suntem creatori de istorie. Suntem făcuți de istorie.” – **Martin Luther King, Jr.**

„Istoria este predarea filozofiei prin exemple.” – **Tucidide**

„Dacă nu știi istoria, atunci nu știi nimic. Ești o frunză care nu știe că face parte dintr-un copac. ” – **Michael Crichton**

„Istoria nu este o povară pentru memorie, ci o iluminare a sufletului.” – **Lord Acton**

Prin urmare, nu doar *merită,* dar e necesar să ne cunoaștem istoria, rădăcinile, neamul. Și mai ales la aniversări majore, dar și… în cotidian, trebuie să purtăm cu noi și să dăruim mai departe ceea ce am moștenit. Pentru noi, pentru ai noștri, pentru cei ce vor urma.

Iar a vorbi despre istoria multiseculară a uneia dintre cele mai mari comune din județul Prahova- Bărcănești este cu adevărat o onoare. O localitate care, așa cum spuneam, poartă în sine „semnătura” unor descălecători de țară și vremuri care întrec jumătate de mileniu.

ISTORIA are cuvântul!

„**1476 (6984), iulie, 4**. *Gherghița. Basarab cel Bătrân (Laiotă) Voevod întărește lui One cu □ii săi- Stan și Stancul, ocină la Bărcănești.*

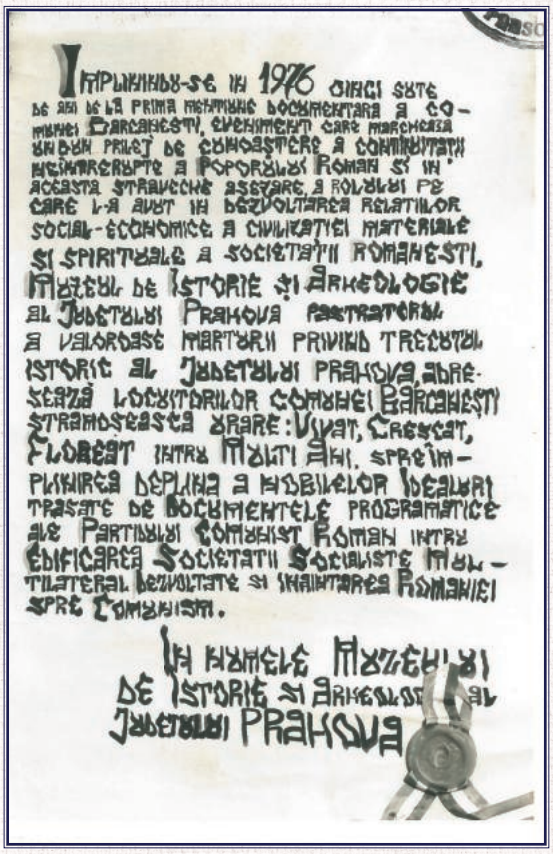

Documentul înmânat de Muzeul de Istorie și Arheologie Prahova, cu prilejul sărbătoririi a 500 de ani de la atestarea documentară a comunei Bărcănești

-Din mila lui Dumnezeu, Io, Basarab Voevod și Domn a toată Țara Ungro-Vlahiei, □ul lui Dan, marele Voevod. Dă domnia mea această poruncă a domniei mele slugilor domniei mele One și □ii săi Stan și Stancul, ca să □e la Bărcănești oricât au ținut Corlat și Nan, pentru că au cumpărat de la Corlat și de la Nan, pentru cinci sute aspri. Și domniei mele au dat un cal.

De aceea, le-a dat și domnia mea, ca să le □e ocină și de ohabă și de nimeni neatins, după spusa domniei mele.

Și martorii acesteia sînt: Jupan Dragomir și lui Manea Jupan Cazan și lui Shac, Jupan Neagoe al lui Borcea, Jupan Dan voinic, Jupan Tudor Logofăt; Dragomir stolnic, Badea vistier, comis, Dumitru Ghizdaveț statornic.

Eu, Iova grămătic, care am scris la Gherghița, luna iulie 4 în anul 6984 (1476)”.

Este acesta, putem spune, „certificatul de naștere” al comunei Bărcănești, una dintre cele mai mari localități din mediul rural prahovean, acolo unde, iată, istoria are mărturii profunde și peceți ce merită cunoscute. Este acesta *glasul* istoriei care ne călăuzește pe noi, cei din prezent, către un adevărat tezaur de documente și *izvoade (N.R.:* ***izvod****- însemnare; listă, tabel, registru, condică, catastif).*

ISTORIA COMUNEI BĂRCĂNEȘTI ÎN DIFERITE PUBLICAȚII - VOL I (Ploiești 1976)

*Documentul Nr 3- pag 12

„Pe terenurile Cooperativei Agricole din *Comuna Tătărani*- la punctul numit „Ghețărie" (n.n. situat pe fosta moșie Bărcănescu)- au fost scoase la iveală fragmente ceramice datînd din Epoca Bronzului.,

Cercetările au dovedit că materialele ceramice, bogat ornamentate cu decoruri de diferite tipuri (decor cu împunsături, decor cu relief), apațînând culturii Tei (1500-1300 î.e.n.).

În urma unor săpături de lucru effectuate în anul 1964 pe șantierul de la Brazi, s-au descoperit urme ale aceleiași perioade.

Lucrul acesta dovedește că zona respective a fost locuită cu aproximativ 3000 de ani înainte, de o populaie băștinașă ce se ocupa cu cultivarea plantelor și creșterea animalelor.

(Urme ale trecutului îndepărtat, de Victor Adam. Flamura Prahovei nr 4832 anul XX seria II din 2 sept 1967)

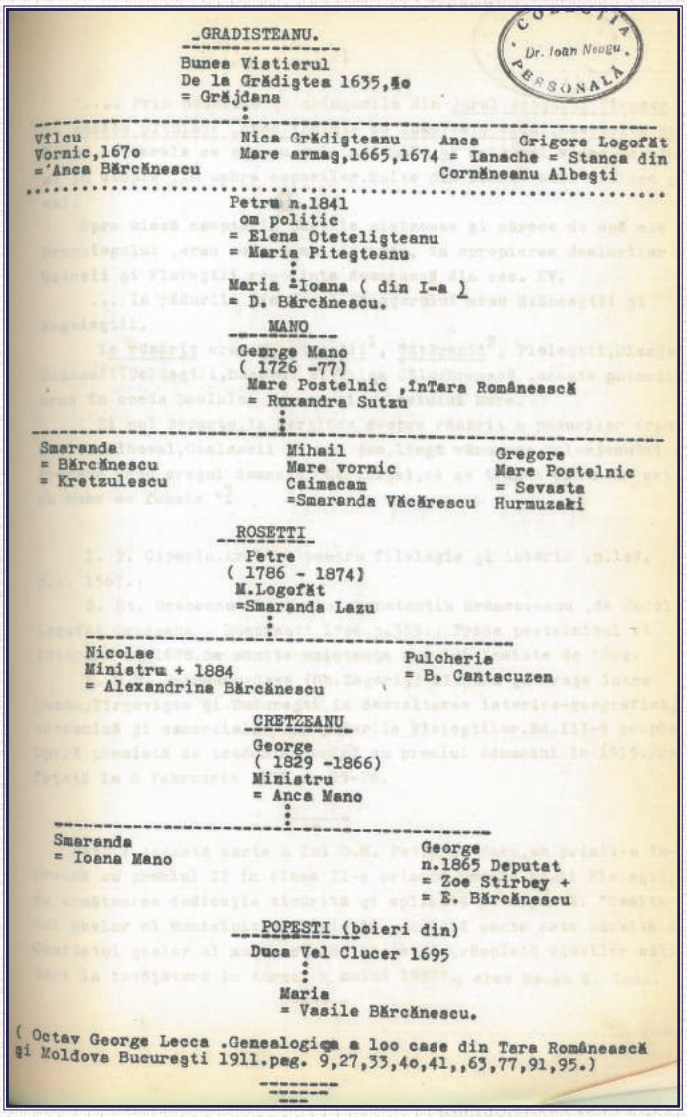

_GRADISTEANU.

Bunea Vistierul
De la Grădiştea 1635,4o
= Grăjdana

Vîlcu
Vornic,167o
='Anca Bărcănescu

Nica Grădişteanu
Mare armaş,1665,1674

Anca
= Ianache
Cornăneanu Albeşti

Grigore Logofăt
= Stanca din

Petru n.1841
om politic
= Elena Oteteliştеanu
= Maria Piteşteanu

Maria -Ioana (din I-a)
= D. Bărcănescu.

MANO

George Mano
(1726 -77)
Mare Postelnic ,înTara Românească
= Ruxandra Sutzu

Smaranda
= Bărcănescu
= Kretzulescu

Mihail
Mare vornic
Caimacam
=Smaranda Văcărescu

Gregore
Mare Postelnic
= Sevasta
Hurmuzaki

ROSETTI

Petre
(1786 - 1874)
M.Logofăt
=Smaranda Lazu

Nicolae
Ministru + 1884
= Alexandrina Bărcănescu

Pulcheria
= B. Cantacuzen

CRETZEANU

George
(1829 -1866)
Ministru
= Anca Mano

Smaranda
= Ioana Mano

George
n.1865 Deputat
= Zoe Stirbey +
= E. Bărcănescu

POPESTI (boieri din)

Duca Vel Clucer 1695

Maria
= Vasile Bărcănescu.

(Octav George Lecca .Genealogiqa a loo case din Tara Românească şi Moldova Bucureşti 1911.pag. 9,27,33,4o,41,,63,77,91,95.)

*Documentul Nr 7- pag 16:

Un document magistral atât pentru istoria Ploieștilor cât și pentru cea a Bărcăneștilor...

...„În timpul bătrânului Mircea Basarab Voevod (1366-1414), se înființează aci la Ploești un ***căpitănat***, ca localitate strategică la poalele plaiurilor sau Munților Carpați, ceea ce dovedește că Ploeștii era încă de pe atunci o localitate însemnată; iar Petru III Vodă Șchiopul (1560-1657), fiul lui Mircea III Ciobanul, întărește în 1567 Logofătului Coresi cumpărarea moșiei Bărcănești de la un oarecare Manea și 5 răzoare de vie de la Avrud din Ploești..."

(Patru Pavlov „Lăcașuri s□nte din județul Prahova. Ploiești", Tipogra□a „Capitalei"- București 1930, pag 3; Moruzi- „Spicuiri istorice"- Pag 3)

*Documentul Nr 9- pag 18

ne relevă, și acesta, un moment de referință din trecutul Bărcăneștilor:

„... În Dicționarul Geografic al județulului Prahova, publicat de Paulina Brătescu și Ion Moruzi, s evorbește astfel despre vechimea ***Ploeștilor***: **„Dintr-un document al lui Petru Vodă, nepotul lui Mircea Vodă din anul 1567, se vede că Petru Vodă a întărit logofătului Coresi cumpărarea moșiei Bărcănești (de la un *oare care* Manea) și cinci răzoare de la Avrut Ploești.**

Aceasta ne-ar autoriza să credem că tîrgul Ploești a fost înființat înainte de 1400, fără a ști dacă era sat sau tîrg. Pe timpul lui Mircea, era un căpitănat înființat de el".

(Alexanru R. Budescu. Ploeștii vol I București 1934 □la 70)

*Documentul Nr 11- pag 20

„Bărcănescu. Familie boierească, numită după moșia Bărcănești din Ilfov. Originea ei e aceeași cu familia Mogoșescu și Grădișteanu.

-Radu Clucerul dela Bărcănești, sub Mihai vodă, sol în Ardeal, 1595

-Dumitru de la Mogoșești, mare vornic 1600

-Vîlcu, mare vornic, chinuit și ucis pentru avere de Șerban Vodă, 1679".

(Lucian Predescu- Enciclopedia Cugetarea București 1940 pag 81)

*Documentul Nr 47- pag 62

Aici apare **prima dată toponimul satului *Tătărani.***

„Prima hotărnicie a cestei moșii (n.n. Tîrgșor, pe care o cunoaștem,a fost făcută la 1700 novembrie 12, din porunca ui Constantin Brâncoveanu, care a despărțit a patra parte din ea, și dacă o fîșie de-a lungul hotarului despre miază-noapte pentru a o dărui mînăstirei Tîrgșor, înființată la 1671 de Antonie Voevod. Hotarnicii lui Brâncoveanu au tras cinci

trăsuri de-a curmezișul moșiei, începînd din Prahova.

„Și s-au aflat la capul moșiei dăspre Prahova: den hotarul Stănceștilor din jos pînă în hotarul din sus al Stoineascăi, stînjeni 1000. Tras-am și al doilea trăsură, pă la movila cu roată, și s-au aflat stînjeni 1355, Tras-am și a treia parte, den hotarul Cîrstii vistierul din Crăiască de jos, prin mijlocul moșiei, pă drumul Brașovului (ce străbătea *orașul* Tîrgșor și mergea l), pînă în hotarul den sus al Stoineascăi: s-au aflat stînjeni 4000.

Tras-am și pre la capul moșii despre Ploești: den hotarul ***Tătăranilor,*** pă drumul Domnișorului, pînă în hotarul de sus al Păuleștilor și s-au aflat stînjeni 3100.

Această moșie iaste pă une locuri mai lată, pă alte locuri mai îngustă: pentru aceasta o am tras pen 5 locuri, împreună cu toți Tîrgșorenii".

G. M. Petrescu-Sava (fost Gh. Zagoriț) „Tîrguri și orașe între Buzău, Tîrgoviște și București, în desvoltare istorico-geografică, economică și comercială" București 1937 p 10-11

Arhivele Statului București- Condica Brâncovenească nr 267 f 776

*Documentul Nr 49- pag 64

Un alt act cu impact major în istoria localității este chiar cel pe care îl veți citi în continuare, aici regăsindu-se „rădăcinile" satului Tătărani:

TĂTĂRANI. Comuna Rurală Plasa Crivina

„Ni se relatează că ar fi datînd de la anul 1740 și și-ar fi luat numele de la niște cete de tătari care au stat aici în vechime, mai mult timp.

Este situată pe ambele maluri ale pîraielor Recele și Calda, la 5 m depărtare de capitala județului și la 9 km de capitala Plășei.

N-are niciun cătun alipit și o populație de 683 locuitori (355 bărbați, 328 femei). Capi de familie sînt 141; contribuabili 108; case de locuit 146.

În comună e o biserică fondată la anul 1744 de Jupan Gherghiceanu și Jupanița Joița, reparată în 1830 de Vel Mihalache Cornescu, deservită de un preot.

Locuitorii se ocupă în special cu agricultura și grădinăria. Produsul muncii-l desfac la orașul Ploiești.

Locuitorii în număr de 116, s-au împroprietărit la anul 1864 pe moșia Dlui *Emanoil Lahovari* și li s-au dat 360 ha. Ei au 28 de cai, 26 iepe, 122 vaci, 8 bivoli, 268 de oi, 119 porci.

Școală există în comună de la 1890. Localul e proprietatea comunei. S-a frecventat anul trecut de 34 de băieți și 2 fete, din numărul de 163 de copii (93 băieți, 70 fete), cu vîrstă de școală.

Suprafața comunei, cu izlaz și pămînt de muncă, e de 2040 ha.

Gîndaci de mătase nu se cultivă; stupi cu albine sînt 71.

Pămîntul e prielnic la toată cultura. Terenul cultivabil dă aproximativ: 140 hl orez, 760 hl ovăz, 100 hl mei, 8150 hl porumb, 1000 hl rapiță.

Pomi roditori sînt puțini. Livezile dau numai 100 care fîn, căci cea mai mare parte s-au semănat.

Comerțul se exercită în comună de 6 cîrciumi.

Bugetul comunei prezintă la venituri suma de lei 6390.88, iar la cheltuieli 4776 lei.

Prin comună trece șoseaua Națională ce-i înlesnește comunicația spre Ploiești și Bărcănești.

E udată de pîraiele: Recele, Calda și Topila. În partea de est a comunei se află eleșteul făcut de Cotman vel Mihalache Cornescu, prin care trec pîraiele Recele și Calda. Se mărginește la Nord cu orașul Ploiești și la Sud cu Com. Bărcănești, la Vest cu Popești și la Est cu Rîfov".

Marele Dicționar Geografic al României Vol V pag 559 de George Ioan Lahovari Ed. 1902; Dicționarul Geografic al Jud. Prahova pag 562-563 de C. Alexandru Paulina Brătescu și I Moruzi- 1897

*Documentul Nr 51- pag 67

(De la toponimie la numele propriu sau... invers?)

MIHAI MOGOȘESCU, zis MIHAI BĂRCĂNESCU, MINCUL PAHARNICUL și MILCO FILIȘANU, fiul lui VASILE MOGOȘESCU, zis și BĂRCĂNECSU POSTELNIC

„În 29 iunie 1738, semnează zapis al mamei sale cu numele de Mihai Mogoșescu. În 17 noiembrie 1753 este citat cu numele Mihai Bărcănescu, ca proprietar al **moșii** Pietroșani, ce fusese dat de zestre surorii sale Maria, căsătorită cu Ștefan Dudescu, dar murind Maria, Mihai Bărcănescu și-a luat partea de moșie înapoi.

Mihail sau **Mincul** este Mincul Paharnicul cu care autorul Cronicii Tabelare a găsit vechile documente ale **moșii** Grădișteni. Căci un alt membru al familiei Mogoșeacu-Grădișteanu nu se găsește cu acest nume pînă în acel timp. Mai este numit și Milco Filișanu, după moșia Filiași din județul Dolj. A fost căsătorit cu Anița Făianca, cu care a avut trei fii: Șerban, Matei și Grigorașco. A fost epitrop al **casii** medelnicerului Barbu Pașcanu, socrul său.

Într-o adeverință din 29 decembrie 1782, Radu Bărcănescu scrie că fratele sau Milco Filișanu (Mincu Mogoșescu sau Bărcănescu) a murit în 1761. Declară că nu știe pe ce vreme a murit, fiind nevîrstnic, dar că a luat data 1761 „după diata frăține-meu celui mare, Constantin Mogoșescu". Dar diata lui Constantin Mogoșescu sau Constantin Bărcănescu postelnic este din 25 octombrie1764. La această dată Mincu Mogoșescu sau Bărcănescu sau Milco Filișanu trăia, căci Constantin lasă averea sa fraților săi: Mincu și Răducanu. Radu Bărcănescu clucer, în adeverința citată, mai arată că tot într-un an au murit amândoi frații săi, Constantin și Milco. În 12 noiembrie 1765 ei erau morți, căci averea răposatului Constantin Bărcănescu se împarte între Radu Medelnicer și nepoții săi, fii lui Mihai sau Mincu. Actul de împărțeală este iscălit de Anița Filișanu, Șerban Filișanu, Matei Filișanu, Grigorașco Filișanu, adică de soția și fiii lui Mihai (Mincu) Mogoșescu (zis Bărcănescu), precum și de Ioniță polcovnic, cu care se căsătorește a doua oară Anița.

În 1766, Anița Filișanca, soția răposatului medelnicer

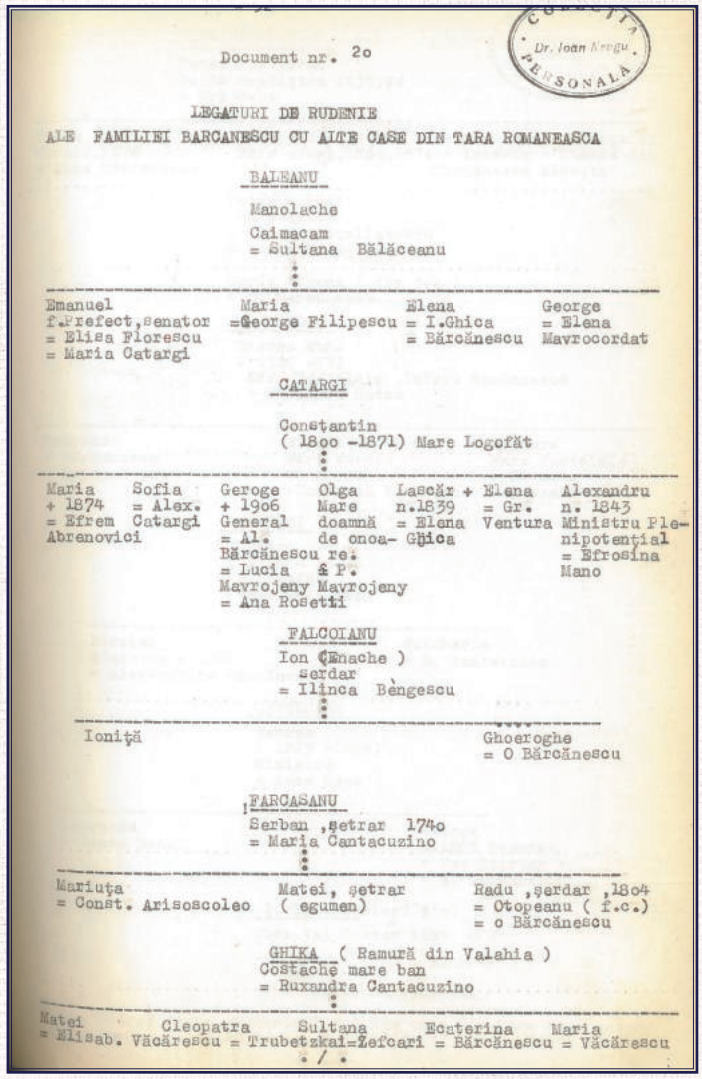

Document nr. 20

LEGATURI DE RUDENIE
ALE FAMILIEI BARCANESCU CU ALTE CASE DIN TARA ROMANEASCA

BALEANU

Manolache
Caimacam
= Sultana Bălăceanu

Emanuel f.Prefect,senator = Elisa Florescu = Maria Catargi | Maria =George Filipescu | Elena = I.Ghica = Bărcănescu | George = Elena Mavrocordat

CATARGI

Constantin (1800 -1871) Mare Logofăt

Maria + 1874 = Efrem Abrenovici | Sofia = Alex. Catargi | Geroge + 1906 General = Al. Bărcănescu = Lucia | Olga Mare doamnă de onoa- re. | Lascăr + Elena n.1839 = Elena Ghica & P. Mavrojeny Mavrojeny = Ana Rosetti | Elena = Gr. Ventura | Alexandru n. 1843 Ministru Plenipotențial = Efrosina Mano

FALCOIANU

Ion (Enache) serdar = Ilinca Bengescu

Ioniță | Ghoerghe = O Bărcănescu

FARCASANU

Serban ,șetrar 1740 = Maria Cantacuzino

Mariuța = Const. Arisoscoleo | Matei, șetrar (egumen) | Radu ,șerdar ,1804 = Otopeanu (f.c.) = o Bărcănescu

GHIKA (Ramură din Valahia)
Costache mare ban = Ruxandra Cantacuzino

Matei = Elisab. Văcărescu | Cleopatra = Trubetzkai | Sultana = Zefcari | Ecaterina = Bărcănescu | Maria = Văcărescu

Filișanu, lasă jumătate din moșia Tatomirești din județul Mehedinți celui de-al doilea soț al ei, Ioniță biv vel vistier, pe care l-a luat june".

Notă bibliografică:

St. D. Greceanu, „Genealogiile documentate" II, p.231
Ibidem, p. 156,
N. Iorga „Operile lui Constantin Cantacuzino", p. 34-35
St. D. Greceanu „Genealogiile documentate" II, p.234
Al. A Vasilescu „Cronologia tabelară" în Rev. Ist. Rom. 1931-1932, p.63-64)

*Documentul Nr 67- pag 85

„... De la Clucerul Radu, trimisul lui *Mihai Viteazul* la Prințul Ardealului și pînă la Ecaterina Bărcănescu, această **mare familie** a stat în slujba țării, legii și culturii noastre".

Ecaterina Bărcănescu, soția răposatului Clucer Bărcănescu, aflîndu-se la Brașov, a poftit pe *Lazăr*, ca „dascăl" la copiii ei, Scarlat și Ralița. Ea a fost sora lui Grigore-Vodă Ghica, Domn în 1822 și are acest mare merit că într-o vreme cînd în țară era la modă cartea grecească, iar Gh. Lazăr era hulit și gonit din Ardeal, l-a poftit și adăpostit în palatul de la Bărcănești, pentru cartea lui romînească.

Eliade Rădulescu care l-a cunoscut bine pe Scarlat Bărcănescu, a scris frumosul epitaf ce reproduc mai jos, săpat în piatra mormîntală din mijlocul bisericii din Bărcănești- ctitorie a lor, subt armele (pajura, emblema familiei), care se poate vedea și deasupra lojei, unde boierii asistau la slujbă: „Cu Radu Negru încă stătură Bărcănescii și cu Mihaiu Viteazul î'și aperară Te'rra și Bracul și cu mintea. Scarlat a lor mlădiță aqui a repaos s-așteaptă învierea a morților din secoli și palengenesia Romînilor dorită. Născutu la 11 Decembrie 1798 raposatu la 8 noiembrie 1863".

Bibliografie:

-Munteanu-Rîmnic din „Gh. Lazăr și Bărcănești" „Romînia viitoare" anul IV Nr. 8 și 9 din mai 1924
-M. Sevastos Monografia orașului Ploiești". Tiparul „Cartea Românească" București 1937 pag. 187

... Și, uite-așa, filă cu filă, avem a descoperi un nou *înscris*, un document care, spre bucuria celor ce vor să-și afle trecutul, certifică, printr-o... întâmplare, prezența marelui cărturar avrigean Gheorghe Lazăr, la Bărcănești, dar și... prezența, aici, a unei alte mari personalități care a înrâurit istoria neamului...

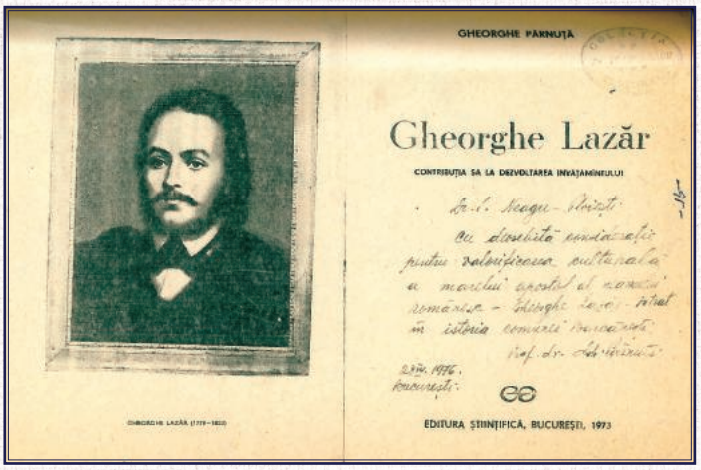

*Documentul Nr 71- pag 90

„... Încet, primul deschide ușa. Cărturarul nu îl aude. Cu pana înseamnă pe hârtie ceva. Al doilea, din nebăgare de seamă, a doborît o carte, care se afla pe pervazul ferestrei și cartea, în căzătura ei, a pocnit.

-Cine este? Ridică, în sfârșit, capul bărbatul de la masă.

-Mă cheamă Tudor Vladimirescu și acesta este prietenul meu, Zoican, vorbește cel dintîi, și te rugăm, cărturarule, să ne dai adăpost.

Bărbatul se saltă de la masă. Pe fața lui palidă s-a zugrăvit o imensă mirare.

-Tudor Vladimirescu?, exclamă, bucuros.

Chipul încordat al fugarului s-a luminat.

-Ai auzit de numele meu?

- Cum puteam, slugere, să n-aud, doar numele domniei tale sună de la un timp pe toate buzele. Fie că sînt acestea ale prietenilor, fie că sînt ale dușmanilor... Ba mă gîndeam, dacă vrei să știi, că vara aceasta să vin eu însumi în Oltenia și să te caut. Mi s-a spus însă că ești plecat...

Dincolo de zidurile casei, se aude ropotul amenințător al cailor arnăuțești. Cărturarul se repede afară și închide porțile. Trage drugii de lemn, tocmai cînd tropotul unui cal se oprește la poartă. Și vocea guturală întrebă, cu năduf:

-A cui este casa aceasta?

-A marii boieroaice Bărcănescu.

Dar cucoana Bărcănescu mai are o casă! -Mai are. O are și pe aceasta.

-Parcă pe aici... stătea...

-Stătea. Acum stă cucoana Bărcănescu.

-Și tu cine ești?

-Eu sînt dascălul Gheorghe Lazăr, învățătorul copiilor cucoanei Bărcănescu.

-Boierii nu-s acasă?

-Nu, au plecat cu slugile la moșie.

-Cine păzește casa?

-Eu, singur.

-Și n-ai văzut sau n-ai auzit cumva doi călăreți pe cale?

-N-a trecut nici o umbră de om, de peste două ceasuri.

-Nu minți?

-Dă-mi pace, arnăutule! Nu-mi arde mie de călăreți, bombăne Lazăr.

-Dascăl năuc... adaugă glasul. Ce te-aș plesni cu biciul, de nu ai fi în slujba Bărcăneștii...

Trage apoi un blestem și o înjurătură. Și trapul se îndepărtează.

-Îți mulțumim, dascăle Gheorghe Lazăr, îi strînge Tudor mîna cărturarului, cînd acesta se întoarce în odaie..."

Al Mitru „Datoria", în Bucureștii în legende și povestiri- colecția Locuri și legende" editura Sport-Turism, București 1975, p 125-126.

... Cum însă „nu iese fum fără foc", există toate probabilitățile ca întâmplarea să aibă un sâmbure de adevăr și întâlnirea de la Bărcănești dintre Gheorge Lazăr și Tudor Vladimirescu să fi avut loc, într-adevăr...

... Și acesta e interesant și oferă informații demne de luat în seamă...

*Documentul Nr 103- pag 134

„... Documentele ce atestă și începuturile învățământului în comuna Bărcănești sînt din 1838. Astfel, în lista candidaților de învățători din 1838, întâlnim Iordache sin Popa ion din Bărcănești, Constantin sin Popa Lixandru din Tătărani și pe Sandu sin Dumitru din Românești.

La 25 februarie 1839, subprefectura Cîmpu, comunică Ocîrmuirii județului Prahova situația școlilor, arătînd că în satul Bărcănești funcționa ca învățător Iordache sin Popa Ion și frecventau școala 23 de elevi, din care 9 din satul Românești. În satul Tătărani era dascăl Consantin sin Popa Lixandru (Licsandru), școala fiind frecventată de 20 de elevi.

... Mai tîrziu, Gh. Gorjan, profesor la Școala Normală din Ploiești, face cunoscut în noiembrie 1843, Ocîrmuirii de Prahova, că a găsit un tînăr care avea să înființeze o școală comunală în satul Bărcănești, ce va fi numit și subrevizor pentru toată plasa Cîmpului. Acestui învățător i se va creia condițiile necesare, școala de la Bărcănești urmînd să primească denumirea de „Școală Preparandă".

La 30 mai 1846, „Școală Preparandă" din Bărcănești era în plină activitate, veneau acumși elevii din satul Tătărani..."

(Ioan Neagu „Începutul învățămîntului în comuna Bărcănești în sesiunea de comunicări și referate, 29 mai 1971, București 1973, Arhivele Statului județul Prahova p 155)

*Documentul Nr 143- pag 178

De aici a□ăm câteva detalii referitoare la „Schitul Ghighiu".

„Lîngă Ploiești, de unde te duce o bună șosea, se află șesul bogat, în vederea muncelor împădurite, Schitul Ghighiu, căruia i se zice mînăstire și cu drept cuvînt.

Frumoasa biserică e înconjurată de pașnice clădiri gospodărești, cu acoperămîntul de șindrilă, bine așezate. În față e o curte de intrare, cu arbori bătrîni, înalți. În fund, unde curge limpede un izvor al „tămăduirii", se înșiră pomi roditori și via se mlădie pe haraci. Un tainic gînd- dincolo de care numai pe o mică întindere mai sunt ogoare mînăstirești- înconjură colonia de bătrîni: unul dintre cei mai vechi de zile, înășurat în poteci de șaiac, ca o scoarță de trunchi secular, dă drumul, ca portar veghetor ce este, rarilor vizitatori.

Ghighiul, a cărui biserică e prefăcută în timpuri de tot nouă, n-are un trecut însemnat. N-a fost aici vreun ctitor vestit; în cămărușele caselor șindrilite n-a lucrat niciun cărturar cunoscut; de aici n-a pornit nicio operă literară, niciun manuscript frumos. Dar cercetătorii culturii monahale din secolul al XVIII-lea știu că a existat un schimb literar necontenit între deosebitele mînăstiri, că a fost o ciculație vioae a manuscriptelor învățătoare și moralizatoare.

Activitatea desfășurată la Neamț a îndemnat astfel la lucru pe părinții din Cernica, și au găsit chiar manuscripte nemțești în această din urmă mînăstire.

Tot așa călugării veniți din centre mînăstirești mai mari, mai luminate și mai harnice, au adus la Ghighiu cărți tipărite și scrise de mînă, uneori de o însemnătate deosebită. Cele mai multe au fost dăruite pe la 1830; celelalte au venit în deosebite timpuri de la persoane deosebite."

Notă

-Numele satului și deci al mînăstirii (Ghigheu) este luat după al tîrgului bulgar cu acest nume (vechiul Oescus de la Dunăre)

-Într-o scrisoare a lui Vlad Țepeș din 1462 se arată că acesta a luptat la Ghighiul bulgăresc (N. Iorga Scrisori de boieri, scrisori de domni- Vălenii de Munte Tip. Datina Romînă 1931 p.165) (N. Iorga Țara Romînilor Romînia județul Prahova, Cap.IV Lîngă Ploiești. Schitul Ghighiu Vălenii de Munte Tip. Neamul Romînesc Societate Cooperativă 1910, pag.8-9).

PE URMELE MAVROCORDAȚILOR, LA TĂTĂRANI

Ruinele **conacului Brâncoveanu-Mavrocordat** (cod: PH-II-m-A-16771 (RAN: 130605.01) figurează în *Lista monumentelor istorice* din județul Prahova), datare: sec. XVIII – XIX. „Niște" file de istorie. Sunt rămășițele unei dinastii… Sunt mărturii înfipte adânc nu doar în pământul Tătăranilor, dar și în memoria satului.

Aici, în acest sat aproape lipit de Ploiești a trăit „un" Mavrocordat despre care se știu prea puține. Nedrept de puține.

Există ipoteza potrivit căreia, de mai bine de jumătate de secol, școala din Tătărani funcționează PESTE rămășițe ale cimitirului vechi al satului. Mormintele peste care s-a construit una dintre aripile școlii au fost scoase cu excavatorul și „niciuna-nici două", au fost puse „la păstrare" în saci, uitați mai apoi în clopotnița bisericii; p**otrivit unor mărturii, boierul Mavrocordat – cel a cărui familie a deținut generații întregi conacul din vecinătatea școlii… ar fi îngropat aici. (***Familia Mavrocordat era o familie de fanarioți din Constantinopol, originară din Chios, care a ajuns la mare putere și bogație la sfârșitul secolului XVII. Dinastia s-a înrudit cu boierimea românească, unul dintre membrii ei căsătorindu- se cu fiica lui Alexandru Iliaș, domn al Țării Românești (1616 - 1618 și 1627 - 1629) și al Moldovei (1620 - 1621 si 1631 - 1633).

Din această familie au fost numiți de către Poarta Otomană mai mulți domni în Moldova și în Țara Românească. Familia Mavrocordat poseda o bibliotecă de manuscrise și tipărituri de faimă europeană, adunate în răstimpul a trei generații.

Alexandru Mavrocordat** (1641 - 1709)* supranumit ***Exaporitul (consilier secret), medic, filozof și fiziolog, cu studii la Padova și Bologna, a fost profesor la Academia din Constantinopol și mare dragoman al Porții otomane. A scris în limba latină lucrarea intitulată "Instrumentul pneumatic al circulației sângelui"(1644), fiind primul medic, din Răsăritul Europei care a susținut teoria lui W. Harvey despre circulația sângelui).

Drept e că nu e nici primul și.. nici ultimul caz de acest fel. În vremuri trecute, osemintele au fost răvășite, amestecate cine știe cum, profanate, „le-au fost furate bijuteriile și armele îngropate alături de ei, au fost distruse crucile; s-au pierdut, poate mărturii importante", spun unii bătrâni din sat.

Și totuși, nu merită… UITAT că boierii Mavrocordat au avut un conac la Tătărani, că aici „s-a scris istorie".

Clădirea era, la vremea sa, una impunătoare: dispunea de încăperi înalte, spațioase, cu arcade ornamentate după moda vremii, crame încăpătoare, saloane de dans, altele pentru cină. Totul de înaltă clasă.

Se povestește că Familia Mavrocordat a cedat din propria-i voie o anume parte din suprafața pe care o avea în proprietate, ca aici să construiască o școală publică… Da, dar NU PESTE MORMINTE și nu cu sacrificarea unor mărturii istorice.

În urmă cu mai bine de două decenii, Părintele Teodor Sachelarie, cel care a slujit în parohia satului vreme de aproape 6 decenii, povestea despre sacii cu oseminte din Clopotniță dar și despre faptul că școala funcționează peste morminte…

Undeva, într-o parte a curții școlii, un dreptunghi asfaltat, cam cât mărimea unui posibil mormânt. Îl știu profesorii, foștii și actualii elevi… Se pare că așa hotărâse la un moment dat conducerea școlii, când s-au început lucrările de reamenajare a curții, sub bănuiala că acolo, chiar în acel loc, ar fi fost înmormântat
Boierul Mavrocordat.
Care boier, în fapt?



Câte ceva despre…

CONSTANTIN MAVROCORDAT?

Constantin Mavrocordat **(greacă: Κωνσταντίνος Μαυροκορδάτος; n. 27 februarie 1710 (după unele surse 1711), Constantinopol, Imperiul Otoman – d. 15 decembrie 1769, Iași, Moldova) a fost de șase ori domn al Țării Românești și de patru ori domn al Moldovei. (N.R. Familia Mavrocordat era o familie de fanarioți din Constantinopol, originari din Chios)**

Constantin Mavrocordat s-a născut la Constantinopol și a fost fiul domnitorului grec Nicolae Mavrocordat și al Pulheriei Tzuchi/Ciuchi/Tzukis, fiind crescut în țară.

A fost un om învățat, un intelectual luminat ca și tatăl său și era pătruns de ideile filozofice și reformatoare ale veacului al XVIII-lea. Domnia a obținut-o fiind ales de boieri. După două domnii scurte în Țara Românească, a fost mutat în Moldova, unde, pentru a-și recâștiga tronul pierdut, contrar firii sale, a trebuit să mărească dările ca să-i poată cumpăra pe turci.

Reîntors în Țara Românească în 1735, a început să facă reforme, influențat fiind și de reformele austriece din Oltenia. Desființează unele impozite indirecte, ca „văcăritul” și „pogonăritul” și introduce o taxă generală de 10 lei pe an, plătibilă în 4 „sferturi”. Îi eliberează pe țărani dându-le dreptul să se mute de pe o moșie pe alta, răscumpărându-și libertatea cu 10 bani, plătiți boierului respectiv. Pe țăranii boierești îi obligă la dijmă și 12 zile de lucru pe an, în Muntenia, și 24 în Moldova (În țările învecinate, Transilvania, Polonia, Rusia, Prusia orientală, numărul zilelor de clacă ajungeau chiar la mai multe pe săptămână). Pe boieri îi recompensează printr-un anumit număr (60 la un boier mare) de scutelnici, care nu plăteau bir decât boierului și cu scutirea de orice bir pentru visterie. În județe a numit ispravnici cu un rol judecătoresc și administrativ foarte întins.

Toate aceste reforme le aplică și în Moldova, atunci când este numit domn.

În 1735, la un an de la aprinderea luminilor primei loji masonice autohtone de către secretarul său, Anton Maria del Chiaro, fondează la Iași, Loja Moldova.

În urma războiului ruso – turco – austriac (1736 – 1739), înlăturând diversele combinații ale puterilor, obține reunirea Olteniei la Țara Românească, prin Tratatul de la Belgrad din 1739.

În timpul domniilor avute, a căutat să îmbunătățească starea supușilor. A fost domnul care *a suprimat iobăgia* în țările române: mai întâi rumânia în Țara Românească (1746), apoi vecinia în Moldova (1749).

S-a îngrijit și de cele câteva școli existente, de cultura preoților, cărora le cerea să știe carte românească. A pus să se tipărească și cărți bisericești în românește.

În 1769, în timpul războiului ruso-turc, Constantin Mavrocordat se retrage de la Iași la Galați. La 1 decembrie este prins de ruși la Mănăstirea Sfânta Precista unde zăcea bolnav. În urma unor discuții aprinse este rănit la cap cu sabia de un ofițer rus. În timpul întoarcerii la Iași, rana cangrenează, iar domnul moare pe 15 decembrie 1769, fiind înmormântat cu toată pompa cuvenită. **Nu se cunoaște locul unde este înmormântat.**

A fost căsătorit de două ori. Prima dată, în 1728, cu Smaranda Cantacuzino, decedată în 1730 cu care nu a avut copii. A doua a fost în 1732 cu Ecaterina Rosetti (1712(?)-1775), cu care a avut copii: Ion Mavrocordat (n. 1740), Alexandru Deli-Bei (1742-1812)(1744-1817), Maria Balș (n. ?- d. 1770), Ecaterina Racoviță.

Demn de știut:

MAVROCORDAT: Este izbitor că acest nume propriu indestructibil legat de istoria noastră și, îndobște, de istoria Băcăneștilor, își are rădăcina etimologică în ***mavros***. Cuvântul provine din limba greacă, unde adjectivul mavros (\(\mu\alpha\dot{\nu}\rho o\varsigma\)) înseamnă „negru” sau „închis la culoare”.

Etimologia poate fi urmărită după cum urmează:

Greacă veche: Termenul își are rădăcinile în greaca veche ἀμαυρός (amaurós), care se traduce prin „întunecat”, „obscur” sau „slab/fără strălucire”.

Utilizare: A evoluat în limba greacă comună (Koine) ca μαῦρος (maûros), fiind folosit inițial ca o poreclă descriptivă pentru persoanele cu părul, ochii sau tenul închis la culoare.

Nume de familie: Ulterior, a devenit un nume de familie frecvent în spațiul elen, iar conotația sa s-a extins metaforic și către ideea de „nenorocit” (în sensul „lipsit de noroc, de șansă) sau „om sărman”.

Bibliografie

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, p. 233

Nicolae Iorga, *Zece inscripții de mormânt ale Mavrocordaților*, Memoriile secțiunii istorice, Seria III, Tomul XX, Mem. I, p. 3

Sorin Iftimi, *Doamnele și domnițele în istoria românilor. Curtea doamnei în Moldova și Țara Românească*, Editura Istros, Brăila, 2015, p. 139

http://tratatuldeistorieamasoneriei.ro/ilustiri_fm.html Constantin Mavrocordat

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, p. 275

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, p. 248

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, p. 233, 248

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, p. 233

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, p. 234

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, p. 252

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, p. 259

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, p. 259

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, p. 261

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, p. 279

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, p. 265

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, p. 282

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, p. 282

Constantin C. Giurescu, *Istoria românilor*, vol. III, partea I, ediția a II-a, Fundația Regală pentru Literatură și Artă, București

MOȘTENIRE ȘI CULTURĂ

NOI DATE ASUPRA MĂNĂSTIRII ȘI SCHITULUI GHIGHIU

**Detalii de-a dreptul impresionante*

Toma G. Bulat face în anul 1956 o descriere a schitului Ghighiu, în care relevă că istoriografia Bisericii Române nu cunoaște complet actele de fundație a diferitelor mănăstiri, schituri și a unor biserici domnești. (1)

Pe bună dreptate, el arată că despre întemeierea Mănăstirii Ghighiu știrile sunt foarte puține și complet eronate. Astfel, inscripția pusă târziu, în 1892, de arhimandritul Mitrofor Juvenalie, spune că schitul a fost zidit în anul 1814 pe terenul donat de Uța Cantacuzino Corneanca și că biserica și chiliile au fost ridicate de ierohmonahul Arsenie și patru frați rucăreni.

Din documentele ce le arată, rezultă că schitul Ghighiu și chiliile din jur au fost ridicate în anul 1817 pe terenul donat de Uța Rîfoveanca din moșia sa Ghighiu, livada cu meri, prin stăruința călugărului Agapie, cu cheltuiala ctitorei și din agoniseala cuviosilor călugări părinți ce au sălășluit acolo. Uța Rîfoveanca mai stabilește, printre altele, că merii ce se află acolo și rodul ce-l vor avea să fie de mângâiere părinților călugări.

Din analiza textului articolului publicat se vede că profesorul universitar Toma G. Bulat nu a avut posibilitatea de a analiza unele documente mai vechi, în care se arată că logofătul Coresi, *strămoșul* familiei Bărcăneștilor din satul Bărcănești, situat la sud de Ploiești și la apus de satul Ghighiu, cu a cărui moșie este în hotar, împreună cu jupânița Slavița, soția sa, sunt primii ctitori ai Mănăstirii Ghighiu, unde sunt și înmormântați, la finele veacului al XVI-lea.

Însemnările în care se vede că logofătul Coresi și jupânița Slavița, fiica jupânului Bunea din Bărcănești, au fost ctitorii ai Mănăstirii Ghighiu, făcute în aceeași livadă cu meri, apar în documentele timpului de la începutul veacului al XVII-lea și le cunoaștem datorită publicării lor de Academia Republicii Socialiste România. (2)

În 1817, Mănăstirea Ghighiu s-a ridicat sub formă de schit, de călugărul Agapie, care i-a căutat loc, din înstrăinarea moșiei Rîfoveanca, denumită și Uța, de la Mărgineni pe moșia ei Ghighiu.





Și desigur și după poziția locului potrivit de a fi într-un teren fertil și cu pomi fructiferi și cu grădini de zarzavat lângă apă, și după vorba din bătrâni poate că acolo a mai existat înainte vreme o mănăstire dispărută în decursul timpului, din cauza vitregiei vremurilor, locașul schitului Ghighiu a fost așezat pe aceeași vatră a fostei Mănăstiri Ghighiu, ridicată de logofătul Coresi și jupânița Slavița la finele veacului al XVI-lea.

Denumirea de Uța Cantacuzino Corneanca apare în pisanie datorită faptului că sora ei Ruxandra era căsătorită cu un Cantacuzino, căminarul Grigore Cantacuzino.

Răposatul Romalo Nădejde, în urma cercetării făcute asupra unor documente ale familiei Bărcăneștilor, aflate la Biblioteca Academiei Republicii Socialiste România, a găsit că logofătul Coresi (...), a dăruit la 24 martie 1577 Mînăstirii Mislea o cupă de argint aurită. După monograma aflată pe cupă D.R. ar putea fi făcută de meșterul David Rosenauer din Brașov, care figurează ca staroste al breslei argintarilor din acel oraș în anii 1575-1577, 1580-1581 și 1582.

Această danie a logofătului Coresi reprezintă, de fapt, o plată pentru o fâșie de moșie ce i se vinde de Mînăstirea Mislea, după cum glăsuiește documentul din 24 martie 1577, că: “egumenul Toefil de la sfânta Mănăstire numită Mislea și cum toți frații am făcut această carte a noastră jupaniului Coresi logofăt ca să-i fie lui ocină pe jupanița Maria, fiica clucerului Jelez din Miroșlăvești. Pentru că a cumpărat-o jupan Coresi logofăt de la sfânta mînăstire și de la egumenul Teofil și de la toți frații, căci a dat și a dăruit în sfânta mînăstire o cupă din argint aurit pentru cinci sute de aspri și o țigancă anume Sirma și un țigan anume Drăguț din a lui agonisită...” (3)

Rezultă deci din acest text că logofătul Coresi nu poate fi socotit ctitor la Mînăstirea Mislea, întrucât el a dat cupa, pe țigancă și țigan drept preț al unei fâșii de moșie, ce i se cuvenea parte jupaniței Maria, intrată în stăpânirea mănăstirii.

N. Iorga (4) ne arată că numele de Ghighiu, la obârșie Ghigheu, vine de la târgul bulgar Ghighen, port mic la Dunăre, în fața Celeiului, pe vatra vechiului Oescus roman.

Satul Ghighiu, cu schitul Ghighiu, se află pe o luncă minunată la circa 5 km spre sud-vest de Ploiești, lângă apa Ghighiului, pe șoseaua Buzăului. Schitul a fost așezat lângă un bogat izvor, ce alimentează cu apă lui o frumoasă grădină cu pomi roditori, ce dă omului călător reveria unui paradis.

Satul Ghighiu apare printre primele documente ale vremurilor trecute. La 25 ianuarie 1471, din Gherghița, Radu cel Frumos întărește lui One cu fiii nepoții săi, ocine la Ghegheu și Ungureni, pentru că le-a cumpărat de la Lepădat, fiul lui Maxim și de la Vladul și de la Vlaicul, fiii lui Stanul, pentru 1000 de aspri. Și domniei mele i-au dat un cal bun. (5)

Sub domnia lui Mihnea Turcitul sunt orânduiți 12 boieri între 1585–1586 să delimiteze moșia logofătului Coresi de a fraților Coțîmboi: Ivan, Cîrstan și Popa, făcând un singur trup din două funii dinspre Rîhov, cu o funie dinspre satul Ghigheu, până la hotarul Rudul. (6)

Cei 12 boieri urmau să aleagă pe teren cele două funii de moșie cumpărate de logofătul Coresei de la frații Coțîmboi și să le unească într-o singură ocină, cu o funie de moșie ce o avea același logofăt lângă satul Ghighiu, mai dinainte vreme.

Din textul unei sentințe dată de Tribunalul Prahova la 26 noiembrie 1866, în urma unei acțiuni introdusă de Const. Gh. Cantacuzino, proprietarul moșiei Rîhov (Rîfov), se vede că logofeteasa Bărcănescu, socotită urmașă a logofătului Coresi, a prezentat înaintea Tribunalului un hrisov din 22 decembrie 7093 (1584), de la Petru Cercel, fiul lui Pătrașcu Vodă, tatăl lui Mihai Viteazul. Prin acest hrisov i se dă lui Coresi logofăt, din care se trăgea familia Bărcăneștilor, moșia satului Bărcănești, „toate cîte s-au hotărât de cei 12 boieri, numiți de domnie din hotarul satului Tătărani, pînă la piatra de la moara călugărilor și de acolo până la rîul Ghighiului și de aici trece râul Ghighiu



până se întâmpină cu hotarul Rîfovului”. (7)

Tot în sentința Tribunalului Prahova, în actul de delimitare a moșiei Rîfov, întocmit în anul 1866, se arată că s-a mai făcut o primă împărțire și hotărnicie a ei la 20 august 7214 (1706), când se amintește că se întindea din apa Dîmbului până la hotarul Coțîmboilor, adică până la satul Ghighiu, unde am văzut mai sus că frații Coțîmboi dețineau o funie de moșie pomenită încă din anul 1585–1586 sub domnia lui Mihnea Turcitul, în hotar cu moșia logofătului Coresi.

La 16 aprilie 1817, Măriuța Rîfoveanca dă un înscris călugărului Agapie, care a căutat loc pentru a ridica un schit pe moșia de zestre a sa Ghighiu, să fie clădit la locul Livada cu meri, dîndu-i și un cîmp „din apă pînă în apă și pînă în hotarul Tătărănilor”, (8) având aspectul unui mic ostrov.

La 23 aprilie 1817, Măriuța Rîfoveanca dă un act, prin care arată că a fost îndemnată de a face un schit pentru pomenirea părinților ei, pe moșia sa Ghighiu, ce o are de zestre de la părinți.

Ea scrie: *„Am dat danie în arătatul loc, ca să □e în veci Schitului ce se va ridica din nou, cu a mea cheltuială și aceea ce vor agonosi și cuvioșii părinți să □e tot pentru ajutor, atât la facerea schitului, cît și la alte trebuincioase lucruri și chilii pentru odihna părinților călugări ce se vor a□a cu bună întocmire și statornicie acolo”.* (9)

Ea arată tot odată că așează cu numitul părinte Agapie și cu ceilalți monahi, să alerge ziua și noaptea pentru facerea schitului și a chiliilor și a odoarelor.

Lasă ca stareț pe călugărul Agapie, până la moartea sa și pe urmă ceilalți frați să-și aleagă un bun sfat dintre ei pe alt călugăr cu știrea Măriuței Rîfoveanca.

Cere să nu se facă vreun metoh în altă parte și să nu se răpească din lucrurile schitului, cum se face prin alte locuri, nici în viața ei și nici după moartea ei.

Merii ce se vor face în ostrov să fie mîngîiere părinților călugări, pomenindu-i tot neamul în veci. Roagă și pe mama ei Ancuța Rîfoveanca, să iscălească acest act, pe care l-au mai iscălit și alți martori. Arată în încheiere, că a mai crescut un băiețaș pe un copil Iordache, căruia îi va stabili parte din moșia zestre ce-i rămîne ei.

În hotărîrea Tribunalului Prahova se arată, cînd se vorbește de vecinătatea moșiei Bărcănești cu moșia Ghighiu, că să nu se confunde moșia Ghighiu din 7214 (1706) cu moșia Ghighiu de azi. Se explică mai departe că „moșia Ghighiului de astăzi este parte ruptă din moșia Rîfov, ce a fost înzestrată, în anul 1791, Măriei, fiica vistieresei Ana Rîfoveanca, de părinții săi și dînsa, la anul 1817 a făcut danie din această moșie un codru de loc de s-a făcut schitul Ghighiu, lîngă apa Ghighiu și în anul 1821, la sfîrșitul vieții sale, călugărindu-se, a făcut danie acest schit Ghighiu, toată această moșie zestre a ei, ce s-a rupt din moșia Rîfov, la al său măritiș”. (10)

Acestea se constată din testamentul Mariei Rîfoveanca și din actul de întărire al acestei danii din 12 februarie 1826, al Atanasiei Monahia Rîfoveanca.

Din aceeași hotărîre a Tribunalului Prahova, se precizează că prin dieta de la 14 noiembrie 1821, Maria Rîfoveanca, fiica răposatului Enache Rîfoveanu și a Anei Rîfoveanu, a făcut danie schitului Ghighiului moșia sa cu tot cuprinsul din hotar pînă în hotar, precum a stăpînit-o dînsa de cînd i s-a dat de zestre de părinții săi”.

Din cele arătate mai sus, rezultă că Atanasia Monahia Rîfoveanca, este Ana Rîfoveanca, mama Mariei sau Măriuței Rîfoveanca, ce primește la măritișul ei în august 1791, ca zestre, moșia de 600 stînjeni, care a întărit-o ca danie schitului Ghighiu în 1821, în întregime, simțind că se îmbolnăvește și i se apropie sfîrșitul vieții.

După moartea Măriuței Rîfoveanca, denumită și Uța Rîfoveanca, mama ei Ana Rîfoveanca se călugărește, luînd numele de Atanasia Monahia Rîfoveanca, și la 12 februarie 1826 întărește și ea schitului Ghighiu moșia de 600 stînjeni a fiicei sale Măriuța, ce-i fusese dată ca zestre în 1791.

Nu se poate ști dacă și Uța Rîfoveanca și nu Corneanca,



cum este scris în pisania bisericii, a purtat numele de Atanasia Monahia Rîfoveanca, după ce s-a călugărit.

Bisericuța din cimitirul Mînăstirii Ghighiu s-a zidit în anii 1832–1833 cu cheltuiala șetrarului Panaite Mărunțeanu, cu soția sa Ecaterina și fiica lor Anasia cu osteneala starețului părintele Silvestru, ieroshimonahul, pe vremea regulamentului organic, sub conducerea generalului Paul Kisselef.

Mai tîrziu, în anul 1839, Ecaterina Bărcăneascu a donat bisericii Mînăstirii Ghighiu, trei icoane, făcute de pictorul Nicoalaie Zugravu (12).

După arătarea documentelor ce atestă construcția schitului Ghighiu prin dania Măriuței Rîfoveanca în 1817, vom trece la examinarea existenței Mînăstirii Ghighiu mai dinainte vreme, în lumina altor acte mai vechi.

Din actul de hotărnicie aflat în hotărîrea Tribunalului Prahova, se constată că moșia Bărcănești se învecina cu moșia vatra schitului Ghighiu „mergînd pe apa Ghighiului în sus”. (13)

Mai sus am văzut că această moșie a fost întărită logofătului Coresi de Petru Cercel, în anul 1584, strămoșul din care descinde familia Bărcăneștilor, proprietarii din trecut ai acestei moșii, de vechime ce și-au luat numele de satul Bărcănești, aflat pe ea.

Trecînd la examinarea unor acte mai vechi, pe care le vom arăta mai jos, rezultă că logofătul Coresi, cu soția sa jupînița Slavița, ar fi printre primii ctitori ai unei mînăstiri situată lîngă satul Ghighiu, probabil pe un alt loc sau chiar pe ostrovul cu meri lîngă apa Ghighiului, unde călugărul Agapie a ales și clădit din nou schitul Ghighiu, cum glăsuiește cartea din 23 aprilie 1817 a Măriuței Rîfoveanca.

Despre moșia Bărcănești avem primul înscris din 4 iulie 1476, cînd Laiotă Basarab Voievod întărește slugilor domniei sale, Ion cu fiii săi Stan și Stanciu ca să le fie în Bărcănești ocină, fiindcă au jefuit Corlat și Nan, pentru că au cumpărat-o de la ei pentru 500 de aspri. Și domniei mele au dat un cal. (14)

Mai tîrziu, la 30 iunie 1575 sau 1576, Alexandru Mircea Voievod întărește lui Coresi logofăt ocine în mai multe sate și în Bărcănești și țigani, precum și un vad de moară peste ocina Rîhovului cu 1030 aspri gata.

În acest act se arată, printre alte întăriri de ocine, și partea lui Jelez în satul Rușii, fiindcă a cumpărat-o jupet Coresei logofăt, tatăl lui Coresi logofăt, de le Jelez cu 1650 aspri, încă din zilele lui Radu Voievod Călugărul.

De asemenea, prin actul de mai sus i se întărește lui Coresi logofăt în Miroșlăvești din partea unchiului său Stoica, fiul lui Jelez, jumătate din sat și din cîmp și din pădure și din apă, fiindcă a întărit Stoica pe sora sa jupînița Diica, mama lui Coresi logofăt peste mai sus zisa ocină, încă din zilele răposatului lui Radul Voievod Călugărul, și de a ei bunăvoie. (15)



Vedem deci că bătrînul Coresi logofăt apare în documentele timpului din vremea domniei lui Radu Voievod Călugărul, sprijinit de boierii buzoieni, spre a ocupa scaunul Țării Românești, după moartea lui Neagoe Basarab, în anul 1521, într-o luptă dată la Tîrgoviște contra boierului Preda, sprijinit de altă partidă de boieri. În anul următor 1522, Radu Vodă Călugărul este biruit de Mehmed bey și-și pierde și tronul și capul și el la sud de Dunăre, fiind cerut a fi decapitat de Bădica comisul, văr primar cu boierul Preda, ce-și găsește moartea în luptă de la Tîrgoviște. (16)

Din cuprinsul actului din 30 iunie 1575 sau 1576 reiese că logofătul Coresi tatăl cumpără ocine sau părți de moșie încă de la începutul veacului al XVI-lea în Bărcănești și în satele vecine, fiind în slujbă la Curtea Domnească, ca și fiul său Coresi logofăt.

Astfel, observăm că logofătul Coresei fiul, i se întărește să aibă Drăgan, fratele lui Coresei logofăt, din vadul de moară în Rupta a patra parte, însă din moștenire, din partea mamei lor (Diica), iar din cumpărătură să nu aibă nici un amestec, fiindcă a avut jupan Coresei logofăt pîră cu fratele său Drăgan, în zilele răposatului Petre Voievod și a luat Drăgan lege, 12 boieri, să jure că să aibă și din cumpărătură, dar Drăgan n-a putut să jure, nici cei 12, ci a rămas de lege.

Prin același act, Alexandru Mircea Voievod întărește *„să-i □e lui jupan Coresi logofăt ocină în Bărcănești, partea socrului său Bunea, toate oricît se va alege din sat și din cîmp și din apă și de pretutindeni și case și toate averile socrului său Bunea, □indcă a așezat Bunea pe jupan Coresei logofăt în casa lui, jupanița Slavița, ca să-i □e în loc de □u, iar celelalte □ice ale lui Bunea, anume: Stana și Dobra și Neaga să nu aibă nici un amestec”.*

Din examinarea numelor rudelor lui Coresi: mama sa Diica, fratele său Drăgan, socrul său Bunea, soția lui Slavița cu surorile ei Stana, Dobra, Neaga și Maria, reiese că nu au nici o afinitate cu denumirile grecești, cum afirmă P.P. Panaitescu, că acest logofăt ar purta nume grecești (17), și nu este același cu diaconul Coresi, tipograful de la Tîrgoviște și Brașov, care a scos la lumină primele cărți bisericești și a tradus în limba română prima psaltire tipărită (1525–1600).

De altfel, diaconul Coresi, în Psaltirea romînească din anul 1570, se adresează cititorilor astfel: „Eu diaconul Coresi, dacă văzui că mai toate limbile au cuvîntul lui Dumnezeu în limba lor, numai noi, rumânii, n-avem...” (18), ne arată că el era băștinaș, însă nu avem pînă în prezent date că ar fi fost rudă cu logofătul Coresi, care avea moșii la Miroșlăvești și la Bărcănești, pînă în apa Ghighiului și în alte părți, apropiate însă de Tîrgoviște la circa 40–50 km.

Ținînd seama că diaconul Coresi și-a început ucenicia de tipograf la Tîrgoviște, apare presupunerea că el ar fi aparținut acestei familii a lui Coresi, ce nu-și avea nume grecesc, ci pur românesc provenit ca diminutiv de la Nicoară sau al Nicoarei, cum avem din trecut și Nicoești, localitate la 8 km nord-est de Mărgășești. Aceste nume se

întîlnesc îndeosebi în Ardeal, de unde probabil au coborît strămoșii lui Coresi în vremea de demult, și deținînd slujbe la domnie și-au mărit domeniul feudal cu mai multe moșii între apa Dîmbului și apa Ghighiului, la sud-est de Ploiești.

Din actele ulterioare, datate la începutul veacului al XVII-lea, vedem că logofătul Coresi și jupanița Slavița devin ctitori ai Mînăstirii Ghighiului, unde sînt și înmormîntați.

În anul 1601, Bunea logofăt, feciorul lui Coresi logofăt, dă un înscris: „să se știe cum am vîndut jupanului Mihaiu ocina de la Bărcănești... cu aspri 8000. Ce am vîndut preste tot rumînii și hotarul cu vaduri de moară. Numai ce am lăsat locul mînăstirii, cu pomenitul nevîndut, căci îmi sînt părinții îngropați acolo." (19)

Mai tîrziu, la 9 aprilie 1602, Bunea logofăt mărește vînzarea către jupan Mihaiu și ginerile său Stanciul la două părți de ocină din satul Bărcănești pentru 12100 aspri, iar a treia parte din ocină de peste tot, să o stăpînească singur.

„Iar pentru rîndul sfintei și dumnezeieștii mînăstiri, n-am temut, căci a lăsat tatăl meu Coresi logofăt, cu mare blestem, ca să nu aibă voie nimeni din rudenia noastră să o vîndă, ci așa am întocmit cu jupan Mihaiu și jupan Stanciul, ca să țin și să stăpînesc eu singur mînăstirea cu grădinile și livezile." (20)

În concluzie, din înscrisurile logofătului Bunea, se vede că pe locul cu grădini și livezi a existat din vremea lui Coresi logofăt fiul, o mînăstire, unde au devenit ctitori el și cu soția sa Slavița și au fost îngropați apoi amîndoi acolo, lăsînd cu mare blestem ca acel teren să rămînă acelei mînăstiri.

Consemnarea făcută de Măriuța Rîfoveanca în înscrisul dat călugărului Agapie la 16 aprilie 1817, pentru a ridica din nou schitul Ghighiu la locul „livada cu meri", corespunde arătării din actul de vînzare făcut de logofătul Bunea, la 9 aprilie 1602 către jupan Mihaiu și jupan Stanciul, că a lăsat tatăl său cu mare blestem ca să stăpînească el singur mînăstirea cu grădinile și livezile.

Aruncînd o privire asupra locului schitului Ghighiu și astăzi ca și în 1602 și în 1817, vedem că el este înconjurat de o frumoasă livadă cu pomi roditori, dintre care nu lipsesc bătrînii meri și de roditoare grădini, udate de un izvor bogat în apă, ce dă un gust odihnitor călătorului prin acele părți minunate.

Ideea de a se construi un nou locaș bisericesc pe vechiul loc, se confirmă și aici prin atestarea ce o face Măriuța Rîfoveanca, în înscrisul său ca testament din 23 aprilie 1817, că a dat danie în veci, de a se ridica din nou schitul Ghighiu, pe locul arătat de călugărul Agapie.

Din analiza documentelor citate mai sus, urmează a se face și o reconsiderare a pisaniei de la intrarea bisericii mari a schitului Ghighiu spre a se înlătura erorile înscrise acolo, care nu corespund nici ca timp arătîndu-se anul construcției ei la 1814, în loc de 1817, și nici ca nume, pentru Uța Cantacuzino Corneanca ce trebuie înlocuită cu Uța Rîfoveanca, cum apare în actele timpului.

De asemenea, trebuie reținut că Atanasia Monahia Rîfoveanca este Anca Rîfoveanca, vistiereasa, mama Uței Rîfoveanca șetrăreasa, ctitorița a doua a schitului Ghighiu, făcută din nou pe locul celui din apropierea Mînăstirii Ghighiu, ce a avut drept ctitori cunoscuți pe logofătul Coresi fiul cu soția sa Slavița, ale căror morminte se găsesc acolo din vremea de demult, dar nu se mai cunosc. Ele s-au dărui odată cu mînăstirea veche Ghighiu în decursul timpului, datorită vitregiei vremurilor, cînd și satele dispăreau odată cu lăcașurile sfinte, ca apoi să reînvie pe vreme bună, ca pasărea Phoenix a vechiului Egipt, din propria ei cenușă.

Potrivit datelor istorice arătate mai sus, pisania de la intrarea în biserica schitului de azi Ghighiu ar putea avea următoarea formă:

Acest lăcaș al schitului Ghighiu s-a ridicat în anul 1817, pe terenul donat de Uța Rîfoveanca, de călugărul Agapie și frații săi călugări părinți, cu cheltuiala ctitorei și din agoniseala lor, pe vatra fostei Mînăstiri Ghighiu, zidită la sfîrșitul veacului al XVI-lea de logofătul Coresi și soția sa jupânița Slavița, unde se găsesc și mormintele lor.

(Ion N. Maiate. Glasul Bisericii. Noi date asupra Mînăstirii și schitului Ghighiu. pag. 623–628. Revista oficială a Sfintei Mitropolii a Ungrovlahiei. Anul XXVIII nr. 5–6 mai–iunie 1969.)

Material bibliografic din text:

Toma G. Bulat. Ctitorii Mînăstirii Ghighiu – Prahova, în „Glasul Bisericii" nr. 6–7/1956, p. 565–577.

Documente privind Istoria Românilor Veacul XVII B. Țara Românească Vol. I (1601–1625), Edit. Acad. R.S.R., p. 27 și 39.

Nadejda Romalo, Cupa de argint a logofătului Coresei, în „Biserica Ortodoxă Română", LXXIX (1961), nr. 11–12, p. 1103–1110.

N. Iorga, Sate și mînăstiri din România, Ed. II-a, Ed. Librăriei Pavel Suru, București, 1916, p. 207.

Documente privind Istoria României. Veacul XIII, XIV și XV. B. Țara Românească (1247–1500), p. 145, Edit. Acad. R.P.R., București, 1951.

Idem, veacul al XIV-lea, B. Țara Românească, Vol. IV, p. 392.

Arhivele Statului, Pachetul nr. 5, Schitul Ghighiu, Actul nr. 17. Ședința Tribunalului Prahova din 26 nov. 1866 în procesul moșiei Ghighiu, vatra schitului Ghighiu, p. 17–24.

Arh. Statului, Pachetul nr. 5, Schitul Ghighiu, Actul nr. 4. Ședința Trib. Prahova din 26 nov. 1866 în procesul moșiei Ghighiu, vatra schitului Ghighiu, p. 17–24.

Idem, idem, Actul nr. 5.

Arh. Statului, Pachetul nr. 5, Schitul Ghighiu, Actul nr. 17, pag. 17.

Arh. Statului, Pachetul nr. 5, Schitul Ghighiu, Actul nr. 17, p. 25.

Pavlov (Monahul) Petru. Însemnări despre sfînta Mînăstire Ghighiu, Ploiești, 1929.

Arhivele Statului, Pachetul nr. 5, Schitul Ghighiu, Actul 17, p. 20.

Documente privind Istoria României. B. Țara Românească. Veacul XIII, XIV și XV, Edit. Acad. R.P.R., 1951, pag. 158.

Idem, Veacul XVI, p. 185–187.

Radu Popescu Vornicul, Istoria Domnilor Țării Românești, Edit. Acad. R.P.R., 1963, p. 38.

P.P. Panaitescu, Începuturile scrisului în limba română, în „Studii și materiale de istorie medie", Vol. IV, p. 156, Edit. Acad. R.P.R., 1960.

I. Bianu și N. Hodoș, Bibliografie românească veche, Vol. I, p. 92.

Documente privind Istoria României veacul XVII-lea, B. Țara Românească (1601–1650), Edit. Acad. R.P.R., 1951, p. 27.

Idem, p. 39.

CINCI SUTE DE ANI DE LA ÎNFIINȚAREA SATULUI GHIGHIU

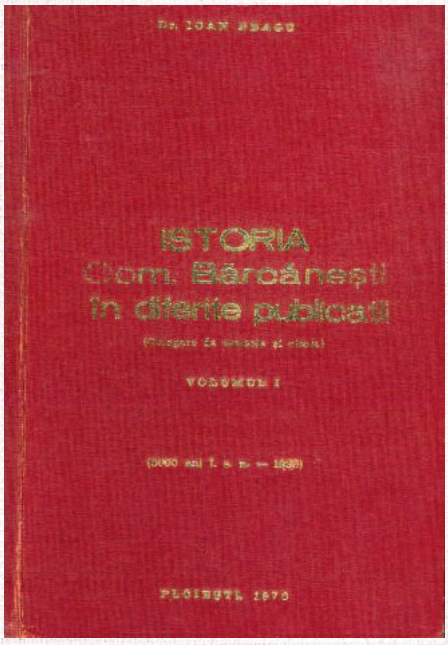

„Satul nu este situat într-o geografie pur materială şi în reţeaua determinantelor mecanice ale spaţiului, ca oraşul; pentru propria sa conştiinţă satul este situat în centrul lumii şi se prelungeşte în mit. Satul se integrează într-un destin cosmic, într-un mers de viaţă totalitar dincolo de al cărei orizont nu mai există nimic. Aceasta este conştiinţa latentă a satului despre sine însuşi", analiza poetul și filosoful Luian Blaga în celebrul său discurs la Academia Română, „Elogiu satului românesc".

Și ceea ce spune învățatul se potrivește „mănușă" satului Ghighiu, localitate în care înseși credința a dat *dezlegare* traiului oamenilor locului, iar aceștia au dus peste generații moștenirea unui sfânt lăcaș dar și temeinicia începuturilor și recunoștința pentru tot ce le-au lăsat înaintașii.

Și… Blaga avea dreptate: *„Fiecare sat se simte, în conştiinţa colectivă a ilor săi, un fel de centru al lumii, cum optic ecare om se plasează pe sine, de asemeni, în centrul lumii"* „Elogiu satului românesc".

Documentul Nr 380

- pag 501-502

În luna *decembrie* a anului trecut, s-au împlinit 500 de ani de la înființarea satului Ghighiu din județul Prahova, sat citat chiar în primele documente ale țării Românești.

„Pentru prima dată, satul Ghighiu apare într-un document scris la 25 ianuarie 1471, cînd, la Gherghița, județul Prahova, Voevodul Radu, fiul marelui Voevod Vlad, domn a toată Țara Ungro-Vlahiei, întărește lui One și fiilor săi, dreptul de a cumpăra pentru „1000 de aspri", teren la „Ghegheu: „De aceea le-am dat... ca să le fie ocină și de ohabă și de nimeni neatins, după spusa Domniei Mele".

Mai târziu, între 1585-1586, sub domnia lui MihneaTurcitul, au fost orînduiți 12 boieri să delimiteze moșia logofătului Coresi,făcînd „un singur trup din două funii dinspre Rîfov, cu o funie dinspre satul Ghighiu, pînă la hotarul Rudul".

La sfîrșitul anului 1601, se consemnează și existența mînăstirii Ghighiu, care avea grădini și livezi, lăsate lui Bunea, de către logofătul Coresi.

Din cauza vitregiei vremurilor, vechea mînăstire s-a distrus în decursul timpului. Abia în 1817, Uța Rîfoveanca donează terenul „livada cu meri", din moșia Ghighiu pe care s-au construit schitul și chiliile din jur. În actul din 23 aprilie 1817, donatoarea precizează că „am dat danie în arătatul loc, ca să fie în veci schitului ce se va ridica din nou, cu a mea cheltuială"...

Mînăstirea Ghighiu constituie un adevărat monument de artă. Pictura Bisericii a fost făcută în 1865 de unul dintre cei mai renumiți pictori ai timpului, G. M. Tattarăscu. De asemenea, mînăstirea are un bogat muzeu, cuprinzînd numeroase obiecte și odoare de artă din secolele trecute.

De la primele înjghebări ale satului Ghighiu, cu case răzlețe, pe lîngă pădure, acoperite cu paie, au trecut cinci secole, timp în care locuitorii au suferit vitregia vremurilor trecute, asuprirea moșierilor și a slugilor lor de tot felul,viațalor necunoscând, secole de-a rîndul, schimbări prea mari. Abia după 23 august 1944, satul a căpătat o înfățișare nouă, așa după cum nouă este și viața locuitorilor săi. Acum, numără 217 familii, cu 716 locuitori, se lucrează la diferite întreprinderi din Ploiești sau CAP. Din cele 192 de case existente, mai bine de trei sferturi sînt noi, construite în ultimii ani, ca urmare a creșterii nivelului de trai al locuitorilor.



Din 1968, satul Ghighiu aparține de comuna Bărcănești, de care îl leagă trecutul istoric- și este *subordonat* municipiului Ploiești. În prezent, satul este electrificat, are apă curentă și un traseu ITP, care asigură legătura cu orașul.

În acest an, la împlinirea a cinci secole de existență, în satul Ghighiu s-a construit un cămin cultural, în valoare de 160.000 de lei. Harnicii locuitori au efectuat numeroase ore de muncă patriotică la construcția acestuia, realizînd o economie de 20.000 de lei".

(Dr. Ioan Neagu Cinci sute de ani de la în ințarea satului Ghighiu, Flamura Prahovei Anul II XXV Seria II Nr 6187 din 15 ianuarie 1971 pag 6)

CUM A ÎNRÂURIT MOȘIA LUI SCARLAT BĂRCĂNESCU...

apariția, în literatura română, a operei lui Nicolae Filimon, „Ciocoii vechi și noi”

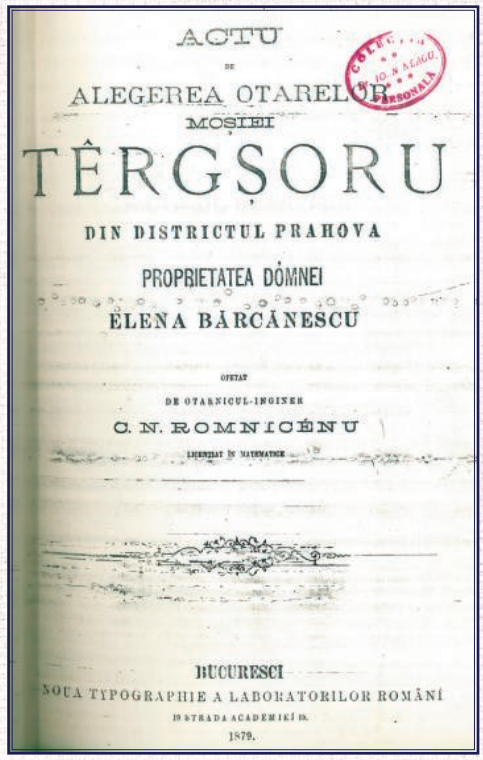

ACTU
DE
ALEGEREA OTARELOR
MOȘIEI
TÊRGȘORU
DIN DISTRICTUL PRAHOVA
PROPRIETATEA DOMNEI
ELENA BĂRCĂNESCU
OFTAT
DE OTARNICUL-INGINER
C. N. ROMNICÉNU
LICENȚIAT ÎN MATHEMATICE
BUCUREȘCI
NOUA TYPOGRAPHIE A LABORATORILOR ROMÂNI
19 STRADA ACADEMIEI 19.
1879.

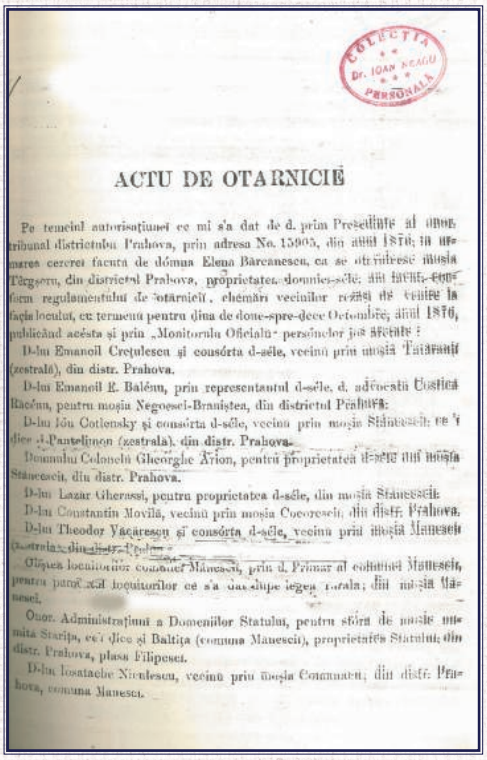

ACTU DE OTARNICIE

Pe temeiul autorisațiunei ce mi s'a dat de d. prin Presidiul al onor. tribunal districtului Prahova, prin adresa No. 15905, din anul 1876, în urmarea cererei facuta de dómna Elena Bârcanescu, ca se otărnicesc moșia Târgșoru, din districtul Prahova, proprietatea dommis-sele; dîn facut, cum regulamentului de otarnicii, chemări vecinilor rezesi ce veniră la facia locului, ce termenu pentru diua de dose-spre-dece Octombre, anul 1876, publicând acésta și prin „Monitorulu Oficialu” persónelor jos aretate:

D-lui Emanoil Crețulescu și consórta d-sêle, vecinu prin moșia Tătărani (zestrală), din distr. Prahova.

D-lui Emanoil E. Balénu, prin representantul d-sêle, d. advocatu Custica Racénu, pentru moșia Negoesci-Branișten, din districtul Prahova.

D-lui Iôn Cotlensky și consórta d-sêle, vecinu prin moșia Stănesci; ce i dice și Pantelimon (zestrală), din distr. Prahova.

Domnului Colonelu Gheorghe Arion, pentru proprietatea d-sêle din moșia Stănescii, din distr. Prahova.

D-lui Lazar Gherassi, pentru proprietatea d-sêle, din moșia Stănescii.

D-lui Constantin Movilă, vecinu prin moșia Cocorescii, din distr. Prahova.

D-lui Theodor Văcărescu și consórta d-sêle, vecinu prin moșia Manesci (zestrala), din distr. Prahova.

Obștea locuitorilor comunei Manescii, prin d. Primar al comunei Manescii, pentru pamêntul ce s'a dat dupe legea rurala; din moșia Manescii.

Onor. Administrațiunei a Domeniilor Statului, pentru sôra de moșie numita Staripa, ce'i dice și Baltița (comuna Manescii), proprietatea Statului, din distr. Prahova, plasa Filipescii.

D-lui Ioanache Nicolescu, vecinu prin moșia Comanacu, din distr. Prahova, comuna Manescii.

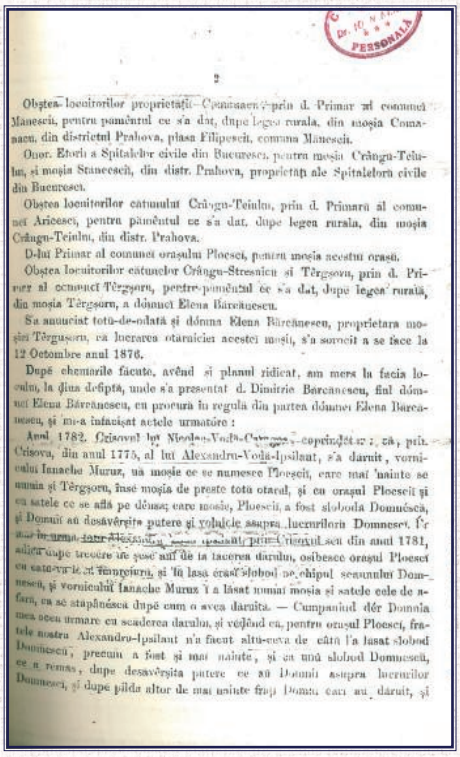

Obștea locuitorilor proprietați- Comanacu- prin d. Primar al comunei Manescii, pentru pamêntul ce s'a dat, dupe legea rurala, din moșia Comanacu, din districtul Prahova, plasa Filipescii, comuna Manescii.

Onor. Eforii a Spitalelor civile din Bucuresci, pentru moșia Crângu-Teiului, și moșia Stanescii, din distr. Prahova, proprietați ale Spitalelorù civile din Bucuresci.

Obștea locuitorilor catunelui Crângu-Teiulu, prin d. Primarù al comunei Aricesci, pentru pamêntul ce s'a dat, dupe legea rurala, din moșia Crângu-Teiulu, din distr. Prahova.

D-lui Primar al comunei orașului Ploesci, pentru moșia acestui orașù.

Obștea locuitorilor catunelor Crângu-Stresnicu și Târgșoru, prin d. Primer al comunei Târgșoru, pentru pamêntul ce s'a dat, dupe legea rurala, din moșia Târgșoru, a dómnei Elena Bârcănescu.

S'a anunciat totù-de-odata și dómna Elena Bârcănescu, proprietara moșiei Târgșoru, ca lucrarea otarnicieï acestei moșii, s'a sorocit a se face la 12 Octombre anul 1876.

După chemările facute, având și planul ridicat, am mers la facia locului, la diua defipta, unde s'a presentat d. Dimitrie Bârcănescu, fiul dómnei Elena Bârcănescu, cu procura în regula din partea dómnei Elena Bârcănescu, și m-a înfacișat actele urmatóre :

Anul 1782, Crisovul lui Nicolae-Voda-Caragea, coprinzêtor ca, prin Crisova, din anul 1775, al lui Alexandru-Voda-Ipsilant, s'a dăruit, vornicului Ianache Murnz, ua moșie ce se numesce Ploesci, care mai 'nainte se numia și Târgșoru, însé moșia de preste totù otarul, și cu orașul Ploesci și cu satele ce se afla pe dêsa; care moșie, Ploesci, a fost sloboda Domnésca, și Domnii au dosâvêrșite putere și volnicie asupra lucrurilora Domnesci. Ér mai în urma iarà Alexandru, acest ipsilanti prin Crisovul seu din anul 1781, adîtor dupe trecere de ose ani de la facerea darului, osîbesce orașul Ploesci cu cate-va sate și târgșoru, și în lasa erasi sloboz de chipul seasunilui Domnesci, și vornicului Ianache Murnz i a lăsat numai moșia și satele cele de a-fară, ca se stapânésca dupe cum o avea dăruita. — Cumpanind dér Domnia mea acest urmare cu scaderea darului, și vedênd ca, pentru orașul Ploesci, fratele nostru Alexandru-Ipsilant n'a facut altu-ceva de câta l'a lasat sloboz Domnescu, precum a fost și mai 'nainte, și ca unù sloboz Domnescu, ce a remas, dupe desavêrșita putere ce ave Domnii asupra lucrurilor Domnesci, și dupe pilda altor de mai 'nainte frați Domni cari au dăruit, și

Peste ani și ani, prin 1857, când vechii prieteni din copilărie erau oameni așezați, la casele lor, Scarlat Bărcănescu-fiul, pe atunci maior, luptător înflăcărat pentru Unire, este trimis într-o misiune la Paris, de unde-i scrie lui Nicolae Filimon: «Îți scriu după conferința de la Stuttgart pe cît pociu eu a fi informat, cu ajutorul Celui Prea Puternic, unire... o să avem hotărît dacă nu ni-o orbi providența și ni-o înșela candidații la domnie. Oamenii care pot avea știință zic, cea de pe urmă hotărîre este „să se respecte voința nației și aceea să se puie în lucrare”. Acestea îți dau voie să le spui la cîți socotești că își iubesc patria în chipul care cunoști că mi-o iubesc eu și acum este vremea mai mult decît oricînd să bată fierul să nu-l lase să se răcească...»

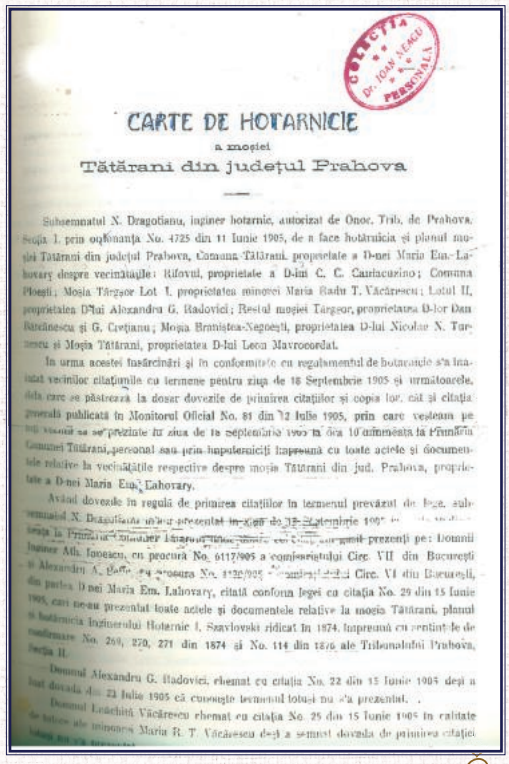

CARTE DE HOTARNICIE
a moșiei
Tătărani din județul Prahova

Subsemnatul N. Dragotianu, inginer hotarnic, autorizat de Onor. Trib. de Prahova, Secția I, prin oțărnânța No. 4725 din 11 Iunie 1905, de a face hotărnicia și planul moșiei Tătărani din județul Prahova, Comuna Tătărani, proprietate a D-nei Maria Em. Lahovary despre vecinătățile: Rifovul, proprietate a D-lui C. C. Cantacuzino; Comuna Ploești; Moșia Târgșor Lot I, proprietatea minorei Maria Radu T. Văcărescu; Lotul II, proprietatea D-lui Alexandru G. Radovici; Restul moșiei Târgșor, proprietatea D-lor Dan Bârcănescu și G. Crețianu; Moșia Branistea-Negoești, proprietatea D-lui Nicolae N. Turnescu și Moșia Tătărani, proprietatea D-lui Leon Mavrocordat.

In urma acestei însărcinări și în conformitate cu regulamentul de hotarnicie s'a înaintat vecinilor citațiunile cu termene pentru ziua de 18 Septembrie 1905 și următoarele, dela care se păstrează la dosar dovezile de primirea citațiilor și copia lor, cât și citația generală publicată în Monitorul Oficial No. 81 din 12 Iulie 1905, prin care vecinii au fost invitați să se prezinte în ziua de 18 Septembrie 1905 în fața Comisiunei Tătărani, personal sau prin împuterniciți împreună cu toate actele și documentele relative la vecinătățile respective despre moșia Tătărani din jud. Prahova, proprietate a D-nei Maria Em. Lahovary.

Având dovezile în regulă de primirea citațiilor în termenul prevăzut de lege, subsemnatul N. Dragotianu m'am prezentat în ziua de 18 Septembrie 1905 [illegible] Primăria Comunei Tătărani, unde am găsit prezenți pe: Domnii Ioanne Ath. Ionescu, cu procura No. 6117/905 a comisariatului Circ. VII din București și Alexandru A. [illegible] cu procura No. 4126/905 [illegible] Circ. VI din București, din partea D nei Maria Em. Lahovary, citată conform legei cu citația No. 29 din 15 Iunie 1905, cari mi-au prezentat toate actele și documentele relative la moșia Tătărani, planul și hotărnicia Inginerului Hotarnic I. Szavlovski ridicat în 1874, împreună cu sentințele de contestație No. 269, 270, 271 din 1874 și No. 114 din 1876 ale Tribunalului Prahova, Secția II.

Domnul Alexandru G. Radovici, chemat cu citația No. 22 din 15 Iunie 1905 deși a fost dovada din 23 Iulie 1905 că cunoaște termenul totuși nu s'a prezentat.

Domnul Ianachiță Văcărescu chemat cu citația No. 25 din 15 Iunie 1905 în calitate de tutore al minorei Maria R. T. Văcărescu deși a semnat dovada de primirea citației

...Aflăm din Documentul Nr 112 pag 144

„Dacă personalitatea lui Nicolae Filimon și opera sa sînt cunoscute, mai puțin cunoscută este prietenia care l-a legat pe scriitorul și unionistul Nicolae Filimon de prahoveanul Scarlat Bărcănescu, despre care cititorii paginii de varietăți au mai citit într-un număr anterior.

Rămas orfan, Nicolae Filimon a trăit un timp în casa marelui logofăt Scarlat Bărcănescu, din Ulița Doamnei, casă care se afla pe locul unde astăzi se găsește Palatul Bibliotecii Centrale de Stat din București. Aici el a găsit o a doua familie, fiind înconjurat de dragostea părintească a logofătului și de prietenia copiilor acestuia- Scarlat și Mitică- cărora scriitorul le-a păstrat o frumoasă amintire. Aici a învățat limbile franceză și germană.



Dr. Ioan I Neagu (1928 -...) la masa de lucru, foto 1970



Clădirea unde s-a inaugurat muzeul de Istorie și Etnogra□e al comunei Bărcănești

Aceste rînduri demonstrează, așa cum spunea I. Ghica, că „era amic sincer", deoarece, altfel, maiorul Scarlat Bărcănescu, unionist înflăcărat, nu i-ar fi încredințat aceste informații secrete.

După Unirea Principatelor, maiorul Scarlat Bărcănescu este numit aghiotant al Domnitorului Al Ioan Cuza, răspunzînd de tabăra de la Florești- Prahova. La 9 august 1859, Al. I. Cuza îl numește pe N. Filimon ajutor al lui Atanase Otnescu, din Departamentul Cultelor și Instrucțiunii Publice.

În vîltoarea luptelor dela 1848 și în lupta pentru Unire, se naște acea cuprinzătoare frescă a epocii, care este romanul „Ciocoii vechi și noi sau ce naște din pisică șoareci mănîncă".

Referindu-se la acest roman apărut în 1863, Nicolae Iorga aprecia că este „Cea mai durabilă și mai adîncă din producțiile literare ale acestui om cu ochiul atît de pătrunzător, cu ironia așa fină, cu limba atît de mlădioasă".

Faptul că Nicolae Filimon a petrecut mai mult timp la moșia tatălui prietenului său Scarlat, în comuna Bărcănești, județul Prahova, precum și în tabăra de la Florești, se reflectă pregnant în romanul său „Ciocoii vechi și noi". Astfel, tatăl lui Dinu Păturică, Ghinea Păturică, era „Treti-logofăt ot Bucov Saac" și îl lua „cu el în județ de-și ajuta la taxidărie". În fiecare săpămînă era trimis un car cu pește la Tîrgul de la Ploești sau se așteptau de aici alimente. În roman se amintește de ocnele părăsite de la Telega și de rîul Doftana. Apoi, ciocoiul Dinu Păturică primește un „pitac", prin care este orînduit ispravnic de Prahova, unde, ajungînd la Bucov, locul nașterii sale, prorunci să adune pe toți boierii din amîndouă județele (Prahova și Saac sau Săcuieni-n.a.).

Scriitorul s-a stins din viață în martie 1865, în urma unui TBC pulmonar. Întîmplarea a făcut ca, exact după un an, Scarlat Bărcănescu să cadă de pe cal, murind pe loc.

În 1957, în curtea S.M. A.Bărcănești, în spatele bisericii zidite de Marele Logofăt Scarlat Bărcănescu, elevii școlii profesionale au descoperit un cavou din cărămidă, cu mai multe firide. În cavou s-au găsit, într-un sicriu de tablă, rămășițele pămîntești ale lui Scarlat Bărcănescu (fiul).

Bătrînii din comună spun că între biserică și vechiul palat al Marelui Logofăt ar exista un tunel, construit cu peste 350 de ani în urmă, care s-a dărîmat după cutremurul din 1940. În acest tunel se ascundeau locuitorii în timpul invaziei turcești. Acest lucru rămîne însă a fi cercetat".

(Dr. Ioan Neagu Județul Prahova- sursă de inspirație pentru romanul „Ciocoii vechi și noi", Flamura Prahovei. Varietăți. Seria II Anul XXIV Nr 5931 din 20 martie 1971 pag 6)

Bibliografie:
-Pr. G. Negulescu- Batiște. Anexele la amintiri. op. cit. pag. 67
-George Baiculescu Clasici Români. N.M.Filimon. Opere. Introducere de George Ivașcu. Ed. de Stat pentu literatură și artă București 1957 pag.18
-H. Zalis Oameni de seamă. N. Filimon Ed Tineretului București 1948 pag 52-53
-G. Călinescu N.Filimon Ed. Științifică București 1959 pag. 13-14
-Arhivele Statului Prahova Fd. Prefect jud. Prahova Dos. 14/ 1861 pag 611

NICHITA STĂNESCU ȘI BĂRCĂNEȘTII





„... povestea apoi că, împreună cu Ana Szilagyi, fata lor din Maramureș, pe la 5-6 ani, în fiecare duminică mergea la sticlăria din comuna Brazi, lîngă Ploiești, unde femeia pripășită din Maramureș în urma tuturor pierderilor își întîlnea tatăl, sticlar.

La nesfîrșit de lung trebuie să i se fi părut copilului Nichita drumul acela, încît i-a fixat destinația din copilărie toată în Ploiești, unde sticlarii n-au existat niciodată, ci numai olari.

Sticlăria despre care povestea poetul se afla în cartierul Sfîntul Sava, de dincolo de Gara de Sud, aproape de capătul străzii Bărcănești – de unde și confuzia cu comuna omonimă. Acolo se fabricau borcane de murături, damigene, sticle de sifon și sticle de limonadă – din acelea strangulate și cu o bilă vîrîtă în umflătura gîtului pentru ca presiunea oxigenului din lichidul colorat și sfîrîitor să le închidă ermetic.

Nichita se întorcea întotdeauna de acolo cu buzunarele pline de bile colorate care, datorită sfericității lor perfecte, nu se spărgeau cînd erau trîntite pe asfalt, ci săreau ca mingile.

Așa era și răsplata pentru mersul lui pe jos din mahalaua Ploieștiului pînă în Sfîntul Sava, drum prea lung pentru copil, de aceea rămînem convinși că sticlăria la care lucra bătrînul Szilagyi se afla dincolo de Brazi și de Tătărani, la vreo opt kilometri de Ploiești...”

„... În una din ieșirile la iarbă verde, la Mînăstirea Ghighiu, cum pictată de Tattarescu, văzu, desigur, copilul stejarii de dimensiuni uriașe care-i revelară puterile fecunde ale vieții:

... Mă ridic și azuria
boltă o împodobesc
cu strigătul meu liniștit,
pe care l-am deprins din copilărie
pe cînd rătăceam prin codri seculari
socotind trunchiul stejarului a
coloană din grădinile suspendate ...
(o viziune a păcii).

Un cult al arborelui străbate totuși din toată opera sa. Evocarea nostalgică a copilăriei, rară la acest poet al stărilor abstracte, trasează cîteva linii atmosferei casei înconjurată de pomi din Ploieștii natali...” „mai mergea de Izvorul Tămăduirii la Mînăstirea Ghighiu, unde altădată călugării legau de lîngă izvoare și duse cu păsările călătoare care-și urmează cultura...”

„I-am împrumutat-o (Monografia Orașului Ploiești) de M. Sevastos tatei lui Nichita și mi-a restituit-o plină de însemnări și sublinieri făcute cu diferite creioane. Era o singură dată și pus-o sub privirile cea ce demonstrează interesul lui. Raportul că Heliade Rădulescu a fost profesor la Mănăstirea Ghighiu, unde a îndeplinit și funcția de cel dintîi director al liceului «Sf. Petru și Pavel».

Cînd a scris «Cartea de recitire», pe care mi-a oferit-o cu dedicația: «Lui Ion, vărul și fratele inimii mele, această carte a dragostei noastre de țară», Nichita Stănescu a cutezat să afirme că Heliade este primul nostru om al literelor române.

«Cu portretul lui se obișnuise. Era cel dintîi tablou pe care îl văzuse în școala din comuna Izvoarele-Prahova, pe Valea Teleajenului, unde în vara lui 1944 se evacuase cancelaria liceului „Petru și Pavel” și unde Nichita a fost dus de tatăl său pentru examen de admitere.

Apoi a revăzut portretul acela în cancelaria fostei școli din Izvoarele, la Ploiești, se mira privind în clădirea sfîrtecată de bombe. Profesorii ploieșteni nu-l lăsaseră pe Heliade. Portretul acestuia peregrinase din prima clădire a prestigioasei școli (în care ulterior s-a instalat Liceul Industrial de fete, iar în ultimii ani Muzeul de Istorie al orașului Ploiești), în clădirea de pe bulevard cu cele nouă trepte străjuite de lei de piatră și cu cei doi apostoli sub balconul baroc.

În vara de urgie a lui 1944, Heliade a primit din rama sa austeră prinsă pe peretele școlii din Izvoarele, defilarea primilor admiși în cel dintîi an școlar de după război. Nichita se află printre ei. Trecuse examenul cu brio.»”

Note bibliografice:
Ioan Grigorescu, Alergînd după curcubeu, p. 32
Alexandru Condeescu, Secvență biografică, p. 17
Ioan Grigorescu, op. cit., p. 37
Ibidem, p. 37
Album Omagial Nichita Stănescu, București, 1984, editat de Viața Românească, redactor șef Ioanichie Olteanu.

PREZENTUL COMUNEI BĂRCĂNEȘTI...
ÎN CIFRE

Comuna este alcătuită din cinci sate:

• **BĂRCĂNEȘTI,** localitatea de reședință;
• **TĂTĂRANI**, este situat la o distanță de 2 km de primăria comunei;
• **ROMÂNEŞTI**, este situat la o distanță de 3 km de primăria comunei;
• **GHIGHIU**, este situat la o distanță de 4 km de primăria comunei;
• **PUŞCAŞI**, este situat la o distanță de 5 km de primăria comunei.

Potrivit datelor statistice la nivelul anului 2025, comuna Bărcănești are o populație de **9171** locuitori (ceea ce indică o creștere semnificativă comparativ cu 2022).

*Conform recensământului realizat la nivel național în 2022, populația comunei Bărcănești, la acel moment, era de numai **8 762** locuitori. Față de recensământul din 2011, populația comunei Bărcănești **a scăzut** cu 622 locuitori, ceea ce reprezintă o scădere de 6.63% a numărului de locuitori.

De asemenea, de remarcat este faptul că numărul celor care aleg să-și întemeieze o familie este în ușoară creștere.

Așa cum indică cifrele oficiale, statistica ultimilor ani arată astfel:

2023- 34 de căsătorii;
2024- 34 de căsătorii;
2025- 36 de căsătorii;
2026- 7 căsătorii în perioada ianuarie-mai.

În prezent, economia localității se bazează pe un număr de 521 de agenți economici, dintre care 8 în domeniul agricol.

Suprafața comunei

Suprafața teritoriului administrativ al comunei este de 3725 ha, din care 3133 ha teren agricol, reprezentând 84,11 % din totalul suprafeței.



Infrastructura

• ***Infrastructura de transport***

Legătura comunei Bărcănești cu celelalte localități ale județului este asigurată prin căi rutiere de comunicație.

• ***Căi rutiere***

Din punct de vedere al căilor de comunicație majore, legăturile se realizează rutier prin:





- Autostrada A3 București – Brașov, parte a coridorului IV Paneuropean;
- DN 1 (E60) București – Ploiești, 4 benzi de circulație – pe tot traseul, de la intrarea pe teritoriul administrative (la Restaurantul Românești) până la ieșire către Municipiul Ploiești;
- DN 1A Ploiești – Măneciu – Săcele = 2 benzi de circulație – din intersecția cu DN 1 (la benzinăria Lukoil) până la ieșirea către comuna Berceni;
- DJ 101 D Ploiești – Bărcănești (4 benzi de circulație) și din DN 1A – Centura de Est către comuna Râfov (2 benzi de circulație);
- DJ 101G – din DJ 101D până în DN 1 – Centura de Vest către comuna Brazi (2 benzi de circulație);
- DC 108 – din DN 1 către comuna Brazi (2 benzi de circulație);
- DC 92A din DN 1A în satul Ghighiu – (2 benzi de circulație);
- DC 91 din DN 1 prin satul Pușcași către comuna Puchenii Mari (2 benzi de circulație).

În prezent se efectuează curse auto zilnice pentru pasageri, asigurate de operatorii de transport din sistemul privat DST GRUP Ploiești, pe rutele Ploiești – Bărcănești. Aceste curse regulate asigură necesarul de transport al populației.

În interiorul localităților, transportul este asigurat prin mijloace proprii de locomoție (biciclete, mașini, căruțe, etc).

• Căi de comunicație feroviare

Nu există stație C.F.R pentru călători, cea mai apropiată gară este Gara Ploiești Sud, situată la 5 km.

• Căi de comunicație aeriene

Cel mai apropiat aeroport este Henri Coandă, în localitatea Otopeni, situat la 38 de kilometric.



Monumentul Eroilor Românești

Dotări tehnico-edilitare

• Alimentarea cu apă a localităților comunei

În prezent, comuna Bărcănești beneficiază de sistem centralizat de alimentare cu apă potabilă în procent de 100%.

Lungimea totală a rețelei simple de distribuție a apei potabile în comuna Bărcănești este de 41,483 km.

Conform datelor furnizate de Institutul Național de Statistică, începând cu anul 2016, capacitatea instalațiilor de producere a apei potabile pentru comuna Bărcănești este **de 72 metri cubi pe zi**.

• Canalizarea menajeră

La acest moment, există rețea de canalizare menajeră în comuna Bărcănești cu o lungime de 1,5 km, care deservește un număr de 206 locuințe.

Este necesară introducerea rețelei de canalizare în toate localitățile aparținătoare, în acest sens a fost demarat proiectul la stadiul studiu de fezabilitate. Suntem în execuție cu două etape la canalizare, în lungime de 17 km.

• Alimentarea cu energie electrică și iluminatul stradal

Comuna Bărcănești este alimentată cu energie electrică din Sistemul Energetic Național, sistemul public deservind un număr de 3300 gospodării.

Apariția unor locuințe noi pe raza comunei Bărcănești presupune amenajări suplimentare a rețelelor electrice existente.

În ceea ce privește iluminatul public, acesta a fost modernizat în proporție de 100 % prin introducerea tehnologiei LED.

• Telefonie, televiziune, internet

Principalul operator de telecomunicații este RCS – RDS, care furnizează atât servicii de telefonie fixă și mobilă, cât și televiziune și acces la internet.

Alți operatori de telecomunicații la nivelul comunei Bărcănești: VODAFONE, ORANGE și DIGI.

Operatorii de telefonie mobilă au acoperire aproape în totalitate în zona comunei Bărcănești, motiv pentru care semnalul este bun.

• Alimentarea cu energie termică

Căldura locuințelor se asigură individual, parte din locuințe fiind alimentate cu gaz, altele prin utilizarea cu combustibil solid – lemne și cărbuni. În același mod se asigură și apa caldă menajeră în gospodăriile populației.

Compartimentul de asistență socială din cadrul aparatului de specialitate al Comunei Bărcănești a înregistrat în anul 2023 un total de 64 de dosare pentru acordarea ajutorului de încălzire a locuinței, dintre care 51 pentru încălzirea cu lemne și 13 pentru alimentarea cu gaze naturale.

• Alimentarea cu gaze naturale

Comuna Bărcănești este alimentată prin sistemul public de gaze natural, rețeaua având o lungime de 45 km, deservind un număr de 1810 gospodării. În anul 2024, s-a finalizat o extindere a rețelei de gaze naturale și pentru satul Ghighiu.

• ***Gospodărie comunală și salubrizare***
Comuna Bărcănești este parte în Asociația de Dezvoltare Intercomunitara - Parteneriatul pentru Managementul Deșeurilor Prahova, colectarea și transportul deșeurilor menajere fiind făcute de Bin Go Solution SRL.


Primăria comunei Bărcănești

Instituțiile care coordonează viața comunității la Bărcănești

- **Primăria Comunei Bărcănești**
- **Căminul Cultural „Mihai Viteazul”**
- **Liceul Tehnologic „Ion C. Brătianu”- Bărcănești**
- **Școala Gimnazială „Gheorghe Lazăr”**
- **Școala Gimnazială Tătărani**
- **Școala Gimnazială Românești**
- **Dispensarul Uman**

Parohii:
- **Tătărani, Bărcănești, Românești**
- **Mănăstirea Ghighiu și parohia Ghighiu**

Pe teritoriul comunei se află în construcție o nouă biserică.


Biserica Tătărani


Biserica Sfânta Maria


Biserica Românești

BĂRCĂNEȘTI – TRADIȚIE, DEZVOLTARE ȘI ÎNCREDERE ÎN VIITOR

La 550 de ani de la prima atestare documentară, comuna Bărcănești este o comunitate care își respectă trecutul, își valorifică prezentul și privește cu încredere către viitor. Dezvoltarea unei localități nu se măsoară doar prin investițiile realizate, ci mai ales prin modul în care acestea reușesc să îmbunătățească viața oamenilor, să creeze oportunități pentru generațiile viitoare și să ofere comunității perspective reale de creștere.

În ultimii ani, administrația locală a urmărit dezvoltarea echilibrată a comunei, investind în educație, sănătate, infrastructură, utilități, cultură, sport și servicii publice. În același timp, un accent deosebit a fost pus pe atragerea investițiilor private și pe crearea condițiilor necesare dezvoltării economice, conștienți fiind că progresul unei comunități se construiește printr-un parteneriat între administrație, cetățeni și mediul privat.

Educație – cea mai importantă investiție

Educația a reprezentat permanent una dintre prioritățile administrației locale, pornind de la convingerea că investițiile în copii și tineri sunt cele care generează cele mai importante rezultate pe termen lung.

În ultimii ani au fost realizate investiții importante pentru modernizarea și dotarea unităților de învățământ, pentru îmbunătățirea condițiilor de studiu și pentru dezvoltarea infrastructurii sportive școlare. Terenurile de sport au fost reabilitate, iar în incinta liceului a fost realizat un teren sintetic multifuncțional, completat de amenajarea tribunelor, oferind elevilor și comunității condiții moderne pentru desfășurarea activităților sportive.

Pentru a facilita accesul la educație a fost achiziționat un microbuz școlar modern, iar transportul elevilor este asigurat prin contracte dedicate, astfel încât fiecare copil să poată ajunge în siguranță la școală.


Școala Gimnazială Gheorghe Lazăr

Un sprijin important pentru elevi și familiile acestora îl reprezintă Programul Național „Masă Sănătoasă”, prin care toți elevii unităților de învățământ din comună beneficiază zilnic de o masă asigurată prin finanțare guvernamentală.

Investițiile în educație continuă prin proiecte de anvergură precum reabilitarea și extinderea Școlii Gimnaziale „Gheorghe Lazăr”, aflată în procedură de licitație, construirea creșei pentru copiii comunei, reabilitarea Corpului C1 al Liceului Tehnologic „Ion C. Brătianu”, precum și finalizarea corpului de clădire cu opt săli de clasă și anexe. Aceste investiții vor contribui la consolidarea unui sistem educațional modern și adaptat cerințelor actuale.

Sănătate și grijă pentru oameni

O comunitate puternică este o comunitate care are grijă de oamenii săi. Din acest motiv, dezvoltarea serviciilor medicale și sociale reprezintă o preocupare constantă.

Construirea Centrului Medical din comuna Bărcănești, aflată în prezent într-un stadiu de realizare de aproximativ 95%, reprezintă una dintre cele mai importante investiții dedicate sănătății. Acest obiectiv va permite extinderea serviciilor medicale disponibile la nivel local și va contribui la creșterea accesului cetățenilor la servicii medicale de proximitate.

În același timp, administrația locală pregătește proiecte pentru construirea de locuințe sociale și de necesitate, destinate sprijinirii persoanelor și familiilor aflate în situații dificile și asigurării unor condiții decente de locuire.

O comună mai frumoasă și mai prietenoasă

Calitatea vieții înseamnă mai mult decât utilități și infrastructură. Înseamnă și existența unor spații în care oamenii să se poată întâlni, socializa, petrece timp împreună și participa la activități comunitare.

În acest sens, au fost amenajate și modernizate locuri de joacă moderne în satele Ghighiu și Tătărani, oferind copiilor spații sigure și atractive pentru petrecerea timpului liber.

Unul dintre cele mai importante proiecte aflate în pregătire este amenajarea exterioară a incintei Liceului Tehnologic „Ion C. Brătianu”, proiect aflat în procedură de licitație și care va transforma o parte importantă a centrului comunei într-un spațiu modern dedicat întregii comunități.

Proiectul include amenajarea unui foișor pentru activități educative, culturale și comunitare, a unui loc de joacă, a unui teren de baschet, a unor zone de recreere și socializare și a altor facilități care vor încuraja petrecerea timpului liber într-un cadru modern și prietenos. Mai mult decât o simplă investiție, acest proiect își propune să creeze un loc în care oamenii să se întâlnească, să socializeze și să consolideze spiritul comunitar.

În completarea acestor investiții, administrația locală urmărește modernizarea și dotarea Centrului Cultural-Istoric „Mihai Viteazu”, un proiect important pentru viața culturală a comunei și pentru valorificarea patrimoniului local.





Loc de joacă, Bărcănești, 2026



Căminul Cultural din satul Bărcănești, unde a avut loc aniversarea a 500 de ani



Căminul Cultural din satul Bărcănești, 2026



Formație de dansuri mixtă, în timpul spectacolului dat la aniversarea a 500 de ani



Formație de dansuri - viitorul tradiției în comuna Bărcănești

Respect pentru tradiții, credință și valorile comunității

De-a lungul timpului, lăcașurile de cult au reprezentat repere importante ale vieții comunității și au contribuit la păstrarea valorilor și tradițiilor locale.

Administrația locală a considerat întotdeauna că sprijinirea comunităților religioase reprezintă o formă de respect față de istoria și identitatea locală. Indiferent de confesiune, unitățile de cult din comuna Bărcănești au găsit un partener deschis și un sprijin constant în administrația locală, atât pentru lucrările de întreținere și dezvoltare, cât și pentru activitățile desfășurate în folosul comunității.

Prin colaborarea permanentă cu reprezentanții cultelor religioase, administrația locală contribuie la păstrarea patrimoniului spiritual al comunei și la susținerea valorilor care au stat la baza dezvoltării acestei comunități.

Utilități moderne pentru o comună în dezvoltare

Dezvoltarea unei comunități este strâns legată de existența unei infrastructuri moderne și a unor servicii publice de calitate.

În ultimii ani au fost realizate investiții importante în extinderea și modernizarea utilităților. Rețeaua de gaze naturale a fost extinsă în satul Ghighiu, contribuind la creșterea confortului locuitorilor și la dezvoltarea zonei. În prezent se află în execuție extinderea rețelei de apă în zona Prelungirea Ghighiu, iar pentru strada George Coșbuc a fost obținută autorizația necesară extinderii rețelei de gaze naturale.

Totodată, administrația locală continuă demersurile pentru extinderea rețelelor electrice și pentru modernizarea sistemului de iluminat public, investiții esențiale pentru dezvoltarea noilor zone rezidențiale și pentru creșterea siguranței cetățenilor.

Una dintre cele mai importante investiții din istoria recentă a comunei este reprezentată de sistemul de canalizare menajeră și epurare a apelor uzate. Etapa I se apropie de finalizare, etapa a III-a a fost finalizată, iar etapa a II-a urmează să fie scoasă la licitație. Obiectivul administrației locale este continuarea acestui program până la extinderea sistemului în cât mai multe zone ale comunei.

O comună pregătită pentru generațiile viitoare

Dezvoltarea unei comunități nu înseamnă doar rezolvarea nevoilor de astăzi, ci și pregătirea condițiilor necesare pentru generațiile care vor locui aici peste 10, 20 sau 30 de ani. Din acest motiv, administrația locală urmărește dezvoltarea unor proiecte care să creeze oportunități pentru tineri, să susțină dezvoltarea urbanistică echilibrată și să răspundă nevoilor unei comunități aflate într-o continuă creștere.

Un proiect important în acest sens îl reprezintă extinderea rețelelor de utilități pentru loturile de casă destinate tinerilor. Studiile de fezabilitate au fost finalizate, costurile investiției au fost estimate, iar administrația locală pregătește etapele necesare pentru demararea lucrărilor. Obiectivul este acela de a crea condițiile necesare pentru ca tinerii să își poată construi o locuință și un viitor în propria comunitate.

O atenție deosebită este acordată și fondului locativ existent. În prezent sunt pregătite proiecte pentru creșterea performanței energetice a blocurilor de locuințe din comună. Aceste investiții vor contribui la reducerea consumului de energie, la scăderea costurilor suportate de locatari și la îmbunătățirea aspectului urban al zonei blocurilor.

În paralel, administrația locală pregătește proiectul pentru construirea de locuințe sociale și de necesitate, investiție care urmărește să ofere sprijin familiilor și persoanelor aflate în situații dificile și să asigure accesul la condiții decente de locuire.

O altă direcție importantă de dezvoltare este reprezentată de zona din jurul străzii Daliei și de noile suprafețe reglementate prin documentațiile urbanistice aprobate. În această zonă sunt prevăzute investiții pentru

extinderea utilităților și dezvoltarea infrastructurii necesare susținerii unor viitoare proiecte rezidențiale, sportive și de interes public.

Toate aceste investiții sunt susținute de procesul de actualizare a Planului Urbanistic General, document esențial pentru stabilirea direcțiilor de dezvoltare ale comunei în următoarele decenii. Noul PUG va permite gestionarea responsabilă a dezvoltării urbanistice și valorificarea potențialului de creștere al localității.

Drumuri și mobilitate

Modernizarea infrastructurii rutiere reprezintă una dintre principalele direcții de investiții ale administrației locale, având un impact direct asupra siguranței, mobilității și calității vieții locuitorilor.

În prezent sunt în execuție lucrările de modernizare a străzilor Salviei, Zmeurei, Căpșunilor și Lăcrămioarelor, investiții care vor contribui la îmbunătățirea condițiilor de trafic și la creșterea confortului pentru locuitorii acestor zone.

În paralel, administrația locală pregătește unul dintre cele mai importante programe de dezvoltare a infrastructurii rutiere de la nivelul comunei, care vizează modernizarea tuturor străzilor ce nu beneficiază încă de infrastructură rutieră modernă. În acest sens, documentațiile tehnice și studiul de fezabilitate sunt în curs de elaborare, astfel încât proiectul să fie pregătit pentru accesarea finanțărilor disponibile imediat ce acestea vor fi lansate.

O atenție deosebită este acordată și siguranței pietonale. Pentru proiectul de construire și reabilitare a trotuarelor la nivelul comunei a fost finalizat studiul de fezabilitate, administrația locală aflându-se în etapa de identificare a surselor de finanțare necesare implementării investiției.

Prin aceste investiții, administrația locală urmărește nu doar modernizarea infrastructurii existente, ci și crearea unei rețele rutiere și pietonale adaptate dezvoltării viitoare a comunei și nevoilor unei comunități aflate într-o continuă creștere.

Sport și recreere

Sportul și mișcarea reprezintă elemente importante pentru sănătatea și dezvoltarea unei comunități.

Pe lângă investițiile realizate în infrastructura sportivă școlară și în terenurile de sport existente, administrația locală privește dezvoltarea sportului ca pe o investiție în sănătatea și viitorul copiilor și tinerilor din comună.

În acest sens, a fost finalizat studiul de fezabilitate pentru realizarea unei baze sportive moderne, care va oferi condiții pentru desfășurarea activităților sportive și recreative la standarde actuale și va contribui la dezvoltarea sportului de masă și de performanță.

Totodată, este pregătit proiectul pentru construirea unui bazin de înot, investiție care va completa infrastructura sportivă a comunei și va crea oportunități suplimentare pentru activități sportive, educative și recreative.

Dezvoltarea economică - cheia unui viitor prosper

Poziționarea comunei Bărcănești la intrarea în municipiul Ploiești și în proximitatea principalelor căi de transport reprezintă unul dintre cele mai importante avantaje pentru dezvoltarea economică a localității.

Administrația locală consideră că dezvoltarea unei comunități nu poate fi susținută exclusiv prin investiții publice. Atragerea investitorilor și susținerea mediului privat reprezintă o condiție esențială pentru crearea de locuri de muncă, dezvoltarea serviciilor și creșterea nivelului de trai.

Din acest motiv, dialogul cu investitorii reprezintă o preocupare permanentă. Au loc constant întâlniri și discuții cu dezvoltatori, antreprenori și reprezentanți ai mediului de afaceri interesați de oportunitățile existente în comună, obiectivul fiind atragerea unor investiții care să genereze beneficii reale pentru comunitate.

Un exemplu concret îl reprezintă susținerea investiției private pentru realizarea unui nou centru comercial în comună. Pe lângă dezvoltarea serviciilor disponibile pentru locuitori și crearea de noi locuri de muncă, proiectul include și realizarea unui sens giratoriu pe DN1, investiție care va contribui la creșterea siguranței rutiere și la fluidizarea traficului.

Un rol important în dezvoltarea economică a comunei îl are și susținerea investițiilor private în zona industrială și în noile zone de dezvoltare economică. Fiecare investiție atrasă înseamnă locuri de muncă, venituri suplimentare la bugetul local și oportunități pentru locuitorii comunei.

În aceeași direcție se înscrie și proiectul strategic realizat în parteneriat cu Municipiul Ploiești privind crearea unei centuri de legătură între zona de sud a municipiului și Autostrada A3. O astfel de investiție poate deveni un motor important de dezvoltare pentru întreaga regiune, facilitând accesul investitorilor și creând premisele apariției unor noi oportunități economice.

Atragerea investițiilor private, susținerea inițiativei antreprenoriale și dezvoltarea economică reprezintă elemente esențiale pentru viitorul comunei. Fiecare investiție nouă înseamnă locuri de muncă, servicii mai bune, oportunități pentru tineri și resurse suplimentare pentru dezvoltarea comunității.



SINTEZA PRINCIPALELOR INVESTIȚII ȘI PROIECTE DE DEZVOLTARE ALE COMUNEI BĂRCĂNEȘTI

Domeniu	Proiect	Stadiu actual	Beneficii principale
Educație	Reabilitarea și extinderea Școlii Gimnaziale „Gheorghe Lazăr”	Procedură de licitație	Creșterea capacității și îmbunătățirea condițiilor de învățământ
Educație	Construirea Creșei Bărcănești	În execuție	Crearea de locuri pentru educația timpurie
Educație	Reabilitarea Corpului C1 al Liceului Tehnologic „Ion C. Brătianu”	Proiect depus pentru finanțare	Modernizarea infrastructurii educaționale
Educație	Finalizarea corpului cu 8 săli de clasă și anexe	În pregătire	Extinderea spațiilor de învățământ
Educație	Microbuz școlar și asigurarea transportului elevilor	Realizat	Acces facil și sigur la educație
Educație	Programul Național „Masă Sănătoasă”	În implementare	Sprijin pentru elevi și familii
Educație	Reabilitarea terenurilor de sport și teren sintetic multifuncțional	Realizat	Dezvoltarea activităților sportive și recreative
Sănătate	Construirea Centrului Medical	Aproximativ 95% realizat	Acces îmbunătățit la servicii medicale
Comunitate	Amenajarea locului de joacă din satul Ghighiu	Finalizat	Spațiu modern pentru recreere
Comunitate	Amenajarea locului de joacă din satul Tătărani	Finalizat	Spațiu modern pentru recreere
Comunitate	Amenajarea exterioară a incintei Liceului Tehnologic „Ion C. Brătianu”	Procedură de licitație	Crearea unui spațiu comunitar multifuncțional
Cultură	Modernizarea și dotarea Centrului Cultural-Istoric „Mihai Viteazu”	Pregătit pentru finanțare	Dezvoltarea vieții culturale și valorificarea patrimoniului local
Utilități	Extinderea rețelei de apă în zona Prelungirea Ghighiu	În execuție	Creșterea accesului la servicii publice de bază
Utilități	Extinderea rețelei de gaze naturale în satul Ghighiu	Finalizată	Creșterea confortului locuitorilor
Utilități	Extinderea rețelei de gaze naturale pe strada George Coșbuc	Autorizație de construire obținută	Dezvoltarea infrastructurii de utilități
Utilități	Extinderea rețelelor electrice	În pregătire	Susținerea dezvoltării rezidențiale și economice
Utilități	Modernizarea iluminatului public	În pregătire	Eficiență energetică și siguranță sporită
Utilități	Sistem de canalizare și epurare – Etapa I	Aproape finalizată	Extinderea serviciilor de canalizare
Utilități	Sistem de canalizare și epurare – Etapa II	Pregătită pentru licitație	Continuarea extinderii rețelei
Utilități	Sistem de canalizare și epurare – Etapa III	Finalizată	Creșterea gradului de conectare la rețea
Locuire	Creșterea performanței energetice a blocurilor de locuințe	Documentații în pregătire	Reducerea costurilor și îmbunătățirea confortului
Locuire	Construirea de locuințe sociale și de necesitate	Pregătit pentru finanțare	Sprijin pentru persoanele vulnerabile
Dezvoltare urbană	Actualizarea Planului Urbanistic General (PUG)	În derulare	Stabilirea direcțiilor de dezvoltare ale comunei

Dezvoltare urbană	Extinderea utilităților pentru loturile de casă destinate tinerilor	În pregătire	Crearea condițiilor pentru dezvoltarea de noi locuințe
Dezvoltare urbană	Dezvoltarea zonei Daliei și a noilor zone reglementate prin PUZ	În pregătire	Dezvoltare rezidențială și urbanistică
Drumuri și mobilitate	Modernizarea străzilor Salviei, Zmeurei, Căpșunilor și Lăcrămioarelor	În execuție	Creșterea confortului și siguranței rutiere
Drumuri și mobilitate	Construirea și reabilitarea trotuarelor	Studiu de fezabilitate finalizat	Siguranță pentru pietoni
Drumuri și mobilitate	Modernizarea celorlalte străzi neasfaltate din comună	Documentații în elaborare	Dezvoltare echilibrată a infrastructurii rutiere
Sport și recreere	Construirea unei baze sportive moderne	Studiu de fezabilitate finalizat	Dezvoltarea activităților sportive
Sport și recreere	Construirea unui bazin de înot	Studiu de fezabilitate finalizat	Diversificarea infrastructurii sportive și recreative
Dezvoltare economică	Atragerea și susținerea investițiilor private	Acțiune permanentă	Crearea de locuri de muncă și dezvoltare economică
Dezvoltare economică	Dezvoltarea unui nou centru comercial	În dezvoltare	Diversificarea serviciilor și crearea de locuri de muncă
Dezvoltare economică	Realizarea unui sens giratoriu pe DN1	Inclus în investiția privată	Fluidizarea traficului și creșterea siguranței rutiere
Proiect strategic	Centura de legătură între zona de sud a Municipiului Ploiești și Autostrada A3	Proiect dezvoltat în parteneriat	Creșterea atractivității economice și îmbunătățirea conectivității regionale

Proiectele prezentate reflectă atât investițiile realizate în ultimii ani, cât și o parte din direcțiile de dezvoltare asumate pentru perioada următoare, având ca obiectiv creșterea calității vieții, dezvoltarea economică și consolidarea statutului comunei Bărcănești ca una dintre cele mai dinamice comunități din județul Prahova.

STEMA COMUNEI BĂRCĂNEȘTI:
Glasul istoriei către prezent și viitor



Stema comunei Bărcănești, potrivit anexei nr. 1.1, se compune dintr-un scut despicat.

În dextra, tăiată sus, pe azur, un braț împlătoșat, de argint, întors spre stânga, ținând în pumn o sabie de argint.

Jos, pe azur, o cheie de argint dispusă în fascie, cu floarea orientată spre vârful scutului.

În senestra, pe azur, o biserică de argint văzută din față, cu o singură turlă, având ferestre încadrate între coloane și un pridvor cu trei deschideri terminate cu arcade rotunde.

Brațul împlătoșat, ținând în pumn o sabie, și cheia sunt elemente componente din stema **familiei Bărcănescu**, a cărei existență este legată de localitatea Bărcănești.

Biserica redă Mănăstirea Ghighiu.

Coroana murală, de argint, cu un turn crenelat, semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

Gheorghe Dima, cel care a dus frâiele comunei de la „pionieratul” de după 1989 la peste... 3 decenii



30 de ani și... 3 luni: Asta este „aritmetica” ce denește activitatea primului primar ce a înrâurit destinul comunei Bărcănești după 1989. Gheorghe Dima a fost primarul care, aici, pe tărâmul ce-și are rădăcinile în secole îndepărtate, practic a făcut „pionierat”, în administrația care avea să treacă pragul dintre epoci și sisteme.

Și... nu a fost ușor.

O recunoaște, dar deloc cu supărare sau... oboseală, ci cu recunoștința omului care și-a asumat rolul și a înțeles că din tot ce a trăit în postura de primar a făcut dar a și învățat.

Din perspectiva dumnealui, cel mai dificil moment, cea mai grea misiune a fost atunci când, potrivit noilor reglementări care schimbau totul față de perioada anterioară, a trebuit să se ocupe de Legea Fondului Funciar, un act normativ care aducea cu sine un întreg mecansim de schimbări dar și temeri și prejudecăți și care.... a creat probleme ba și valuri de procese în mare parte din țară. A trebuit răbdare, a trebuit migală și au fost necesare discuții cu oamenii pe îndelete.

Fostul primar își amintește cum, la o ședință la Ploiești, atunci, imediat după Decembrie 1989, până la alegerile propriu-zise, a fost ales, culmea, pentru că, în comparație cu ceilalți posibili candidați, a fost desemnat tocmai pentru că era tânăr (până în 40 de ani), avea ceva experiență în lucrul cu oamenii (inclusiv în turism), era în putere și avea dorința de a se implica de a contribui la schimbările care se impuneau la toate nivelurile în societate. Și... și-a luat rolul în serios.

„Au fost probleme mari cu Fondul Funciar. Vorbim de o localitate cu cca 3500 ha teren arabil. Era CAP-ul, era neîncrederea oamenilor, nu știa nimeni cum vor evolua lucrurile, erau și săteni mai în vârstă care prinseseră mai multe regimuri... Aveam vecinătate cu Hipodromul, cu Universitatea, în partea cealaltă până la Rafinăria ASTRA. Trebuia să preiei „din mers” informațiile, să fi atent la documente, să cunoști realitatea din teren. Nu mai zic de legi și de modificări ale actelor normative. Lucrurile astea nu se fac din vorbe. Trebuie să știi tot ce e necesar, dar atunci, noi, în administrație, învățam din mers pentru că în mare parte erau aspecte cu totul noi chiar și pentru legislație și legiuitori.

Apoi erau satele care aveau nevoie de infrastructură... Am avut probleme cu rețeaua de apă, cu rețeaua pentru canalizare și... nu numai.

Am avut apoi noroc cu fondurile SAPARD- am accesat pentru asfaltări, apoi din fondurile PHARE am luat bani pentru Liceul Agricol, unde am făcut un laborator de panificație. Trebuia să fii pe fază, să fii atent la ce finanțări și oportunități să ivesc, să profiți sa faci ceva pentru comunitate.

Și am făcut și eu cât am putut. Și de fiecare dată când finalizam o lucrare, când vedeam că s-a făcut ceva, m-am bucurat. Era o mulțumire pentru comunitate, pentru sat. Și oamenii de la țară trebuie să aibă condiții, să trăiască decent, să știe și să simtă că nu sunt uitați de autorități, că se pot dezvolta, că se pot gândi la ziua de mâine.

La un moment dat, pe vreme a fostului președinte al Consiliului Județean Florin Anghel, am vrut și chiar am demarat un proiect în ideea de a băga traseu de troleibuze până la Liceu Agricol. Era un efectiv mare de elevi, era aflux de călători și am crezut că ar fi bun un asemena proiect. Din păcate au intervenit schimbări mari, numărul elevilor s-a redus pe parcus, tot mai mulți localnici și-au luat mașini personale și nu s-a mai justificat ideea unui traseu de troleibuze care să lege comuna de municipiul Ploiești”.

Gheorghe Dima își amintește și faptul că, la un moment dat, a fost înfiripată o discuție despre zona metropolitană în care, firește, să fie inclusă comuna, ba chiar și o discuție despre transformarea localității, care pe atunci avea peste 10.000 de locuitori, în oraș. Dar asta ar fi presupus multe schimbări, anumite condiții, dar și... taxe și impozite mai mari și ideea s-a oprit doar la nivelul de... „amintire”.

Gheorghe Dima a fost primar din 1990 până în 2016 și apoi încă un mandat, în perioada 2020-2024. A muncit, a învățat și... acum cunoaște întreaga comună pe de rost. Cu totul, are aproape jumătate secol de activitate și... acum e mulțumit că a lăsat comuna *pe mâini bune*, cu o echipă tânără și care „se vede că s-a angajat să facă bine”. „Când văd oameni implicați și care muncesc zi-lumină, care fac ceea ce fac din respect pentru comunitate, am încredere pentru ziua de mâine”, recunoaște fostul primar.

SECULARII...

Viața la 100 de ani. Oameni, fapte. Nu „povești”. Demnitate, muncă, bucuria de a da bineț□ecărei zile



În inima comunei Bărcănești sunt, trăiesc și... pentru comunitate este o onoare că îi are, doi localnici ale căror vieți trec SUTA de ani. Și, într-adevăr, cu toții, aici, sunt bucuroși și mândri că doi dintre-ai lor duc pe umeri, cu demnitate, câte-un secol „și-un pic”- adevărate lecții de viață.

Decana de vârstă este Tanti **Maria Dumitran**- mamă, bunică și străbunică. „Să știți că n-am încă 102 ani, mai am... am 101 și-un pic! Am 6 copii (dintre care 4 fete) și în ’64 am venit din munte, de la Aluniș, aici. Stau cu băiatul, cu nepoatele și strănepoatele și cu stănepoțelul. Mai fac un pic de mâncare, un pic de mămăligă, mă mai ajută și ele, mai învață de la mine câte ceva... ”, povestește, cui vrea să-i afle viața, bătrânica, cu o luciditate care îi umple inima și cu zâmbetul pe buze. Vara stă sub copertina frumos amenajată în curte și se uită cu drag la emisiunile cu muzică populară sau la cele religioase, la televizorul montat special de nepoți acolo, la răcoare, aproape de florile din grădina care îi e atât de dragă.

Nu uită să spună apăsat, dar cu o voce care vorbește de la sine despre iubire și respect: „copiii sunt viața mea”. Recunoaște și că i-„a fost greu , chiar foarte greu” în viață cu neștiință de carte, că „așa era pe vremea mea” și „de-asta le tot spun la nepoți și strănepoți să țină cartea, să învețe. Eu am stat cu gospodăria și am ținut familia, am grădinărit, am gătit, dar tare mi-ar fi plăcut și mi-ar fi fost bine să știu carte!”. Povestește. Mărturisește. Te privește în ochi și simți acolo toate bunicile satului și... un secol de viață, într-o familie frumoasă.

Pe 3 martie 2026, **Nicolae Matei** a împlinit și dumnealui... un *secol*. Domnia sa a lucrat 43 de ani la Rafinăria 1 (fostă ASTRA) ca strungar. „ am lucrat în fier toată viața. Și-am prins un secol.

Are două fete și, după ce s-a pensionat, s-a dedicat... pământului, „ca la țară”- „la grădinărit, să văd roadele și să meșteresc de toate pe lângă casă”. Lucid, dornic să povestească dar și să întrebe ce se mai întâmplă în sat..., zi de zi în mijlocul alor săi, și dumnealui e o *lecție de viață.*



ISTORICUL LICEULUI DIN BĂRCĂNEȘTI

1.1. Scurt istoric al Liceului Tehnologic „Ion C. Brătianu”, Comuna Bărcăneşti

Comenius spunea că „Şcoala este fabrica umanităţii”… Iar o veche zicală de-a noastră spune că „Şcoala este locul unde îţi ţeşi norocul”.

De-a lungul, vremii, Liceul din Bărcănești, azi Liceul Tehnologic “Ion C. Brătianu”, comuna Bărcănești și-a consolidat nu doar propria istorie dar și locul în comunitate și tot ceea ce a acumulat de-a lungul anilor și… generațiilor merită cunoscut!

„Nu învăţăm pentru şcoală, ci pentru viaţă”. Seneca

Liceul Tehnologic „Ion C. Brătianu”, fostul Liceu Tehnologic Agricol din Bărcăneşti este situat în sudul judeţului Prahova, la o distanţă de 5 km faţă de oraşul Ploieşti, pe ruta Ploieşti – Bucureşti. Formează de 61 de ani, cu devoţiune şi dăruire, minţi si inimi de autentici dascăli, la rândul lor formatori de conştiinţe şi personalităţi.

Scurt istoric al unităţii şcolare:

• în anul 1962 a luat fiinţă Şcoala de tractorişti, pe lângă S.M.A. Bărcăneşti, din nevoia de a pregăti tractorişti pentru brazdă şi pentru atelierele de reparaţii;

• în anul 1963 Şcoala de tractorişti se transformă în Şcoala profesională de mecanici agricoli, învăţământul desfăşurându-se în fostele remize ale S.M.A.-ului Bărcăneşti;

• în anul 1970 şcoala se extinde prin construirea unui local nou cu 10 săli de clasă;

• în anul 1974 a luat fiinţă liceul, prin introducerea învăţământului liceal de zi, treapta I (clasa a IX-a);

• în anul 1976 se introduce învăţământul liceal de zi, treapta a II-a (clasa a XI-a);

• în anul 1978 se introduce învăţământul liceal, curs seral, treapta I şi în 1980 – învăţământul liceal, curs seral, treapta a II-a;

• în anul 1981 se introduce învăţământul de maiştri şi în anul 1991 – învăţământul postliceal;

• în anul 1986 şcoala beneficiază de construcţia unei clădiri cu 5 săli de clasă, o sală de sport şi un internat cu o capacitate de 250 de locuri;

• în anul 1991 a fost realizat un poligon de conducere auto;

• din anul 1999 funcţionează învăţământul preprimar, primar şi gimnazial;

• în anii 1995-2000 au fost efectuate lucrări de reparaţii (curente şi capitale) la trei clădiri ce au în componenţa lor







cabinete de specialitate şi ateliere şcolare;

• a avut loc, în special după anul 1990, o diversificare a meseriilor în care se pregătesc elevii; alături de meseriile din profil agricol (agronom, horticultor, zootehnist, veterinar, mecanic agricol, contabil) au apărut meserii din profilul industriei alimentare (operator în industria cărnii, laptelui şi conservelor) şi transporturi (electromecanic auto şi electrician auto);

• au fost realizate microferme şcolare (fermă de cultură mare, de pomicultură, de legumicultură şi fermă zootehnică, care să constituie modele pentru absolvenţii de liceu şi şcoală profesională).

În perioada 2007-2013 Grupul Şcolar Agricol Bărcăneşti coordonează activitatea din Şcoala cu clasele I-VIII Tătărani şi din Grădiniţa Tătărani din septembrie 2025 Liceul Tehnologic „Ion C. Brătianu" a fuzionat prin absorbție cu Școala Gimnazială Gheorghe Lazăr din comuna Bărcănești

De-a lungul anilor, denumirea şcolii s-a modificat de mai multe ori, ca efect al reformelor succesive din învăţământul românesc, care au afectat mai ales învăţământul profesional. Astfel, în perioada de după Revoluţie, unitatea de învăţământ s-a numit Grupul Şcolar Agricol sau Liceu Tehnologic Agricol.

În prezent unitatea şcolarizează preşcolari, elevi de ciclu primar şi gimnazial, elevi pentru liceu tehnologic, rută directă curs de zi (4 ani de studiu), seral (3 ani de studiu – clasa a XI-a, a XII-a şi a XIII-a) şi pentru învățământ profesional de trei ani.

1.2. Profilul actual al şcolii

Şcoala funcţionează în reţeaua şcolilor de stat din judeţul Prahova. Unitatea şcolară, situată în comuna Bărcănești, își desfăşoară procesul instructiv educativ în două schimburi, dimineaţă curs de zi de la 7,30 – 14,30 şi după-amiază curs seral de la 15,30 – 19,00, în trei corpuri de clădire cărora li se alătură atelierele unităţii şcolare. Toate clădirile utilizate în prezent au fost reabilitate.

La Școlile Gimnaziale „Gheorghe Lazăr", Tătărani și Românești, programul școlar începe la ora 8, pentru clasele de învățământ primar și educație timpurie și continuă în schimbul II pentru învățământ gimnazial.

Unitatea este beneficiara Programului PNRR prin care, începând din anul şcolar 2024-2025 s-a realizat dezvoltarea bazei materiale a şcolii cu echipamente IT şi mobilier școlar.

Conform prevederilor OMECTS nr. 6564/ 2011, completat şi modificat prin OMECTS nr. 3283/ 2012, Liceul Tehnologic Ion C. Brătianu, comuna Bărcăneşti are următoarele niveluri de învăţământ :

- preşcolar
- învăţământ primar
- învăţământ gimnazial
- liceal cu clasele IX – XII – învățământ de zi și XI-XIII- învățământ seral;
- profesional cu durata de 3 ani, după clasa a VIII-a
- învăţământ postliceal

În prezent funcționează cu următoarele clase:

- 9 grupe mixte de grădiniţă
- 20 clase invăţământ primar
- 15 clase învăţământ gimnazial
- 4 clase învăţământ liceal, curs de zi
- 3 clase liceu, curs seral
- 3 clase învăţământ profesional

1.3. Viziunea si misiunea liceului

1.3.1. Viziunea Liceului Tehnologic Ion C. Brătianu

Viziunea şcolii: **"Construim viitorul prin fiecare elev care ne trece pragul."**





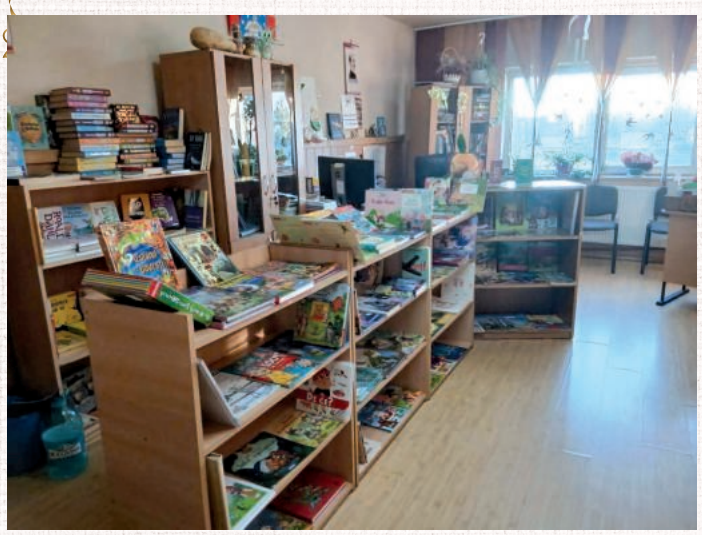



„Ne dorim să păstrăm tradiția instituției, să răspundem nevoilor comunității, dar și cerințelor individuale și de grup, să construim parteneriate cu comunitatea locală și cu alte instituții din țară și din Uniunea Europeană pentru dezvoltarea dimensiunii europene a învățământului românesc.

Liceul Tehnologic „Ion C. Brătianu" face posibilă realizarea strategiei şi atingerea obiectivelor propuse, în direcţiile de educare si formare a elevilor din domeniile industriei alimentare în concordanţă cu dezideratele reformei educaţionale, în plan naţional.

Având în vedere diversificarea permanentă a cererii pe piaţa de muncă, dinamica în scădere a cifrei de şcolarizare şi necesitatea implicării administraţiei publice şi a agenţilor economici în realizarea educaţiei şi protecţiei sociale, unitatea noastră îşi propune să se adapteze nevoilor sociale ale comunităţii, precum si standardelor europene, formând tineri activi și creativi, cu abilităţi de comunicare şi competenţe antreprenoriale.



1.3.2.Misiunea Liceului Tehnologic Ion C. Brătianu, comuna Bărcăneşti

Întreaga activitate de formare educaţională şi profesională în unitatea noastră şcolară îşi propune:

Formarea şi dezvoltarea competenţelor profesionale necesare elevilor ca viitori angajați în piața muncii prin crearea unui absolvent autonom, capabil să decidă asupra propriului traseu profesional şi vieţi care să contribuie la definirea propriilor căi de dezvoltare şi împlinire intelectuală şi profesională

Valorizarea şi conştientizarea propriilor experienţe optime pe piaţa muncii, dezvoltarea capacităţii de integrare activă şi constructivă în grupuri sociale diferite

Pregătirea elevilor pentru o lume în schimbare formulându-le capacități, deprinderi și competențe care să le permită să își găsească menirea în societate, să se simtă valorizat și integrat.

Dezvoltarea competenţelor sociale și cognitive esenţiale pentru reuşita şcolară: comunicare, gândire critică, luarea deciziilor, spirit de echipă și cultivarea sensibilităţii faţă de valorile moral-civice, toleranţă, dialog, a respectului pentru om, natură, mediul înconjurător și asigurarea egalităţii de şanse pentru toţi elevii noştri

Absolvenții noștri vor fi viitorii buni cetățeni și profesioniști apți să se integreze comunitar.

Ţelul este ca, în comunitate, Liceul Tehnologic Ion C. Brătianu să fie o instituţie de referinţă, integrată nevoilor sociale ale comunităţii, care să promoveze un învăţământ deschis şi flexibil şi să asigure pregătirea tinerilor de astăzi pentru viitorul de mâine, la standarde europene.

1.3.3. Scopul existenţei şcolii

Liceul Tehnologic Ion C. Brătianu îşi propune să pună la dispoziţia comunităţii oportunităţi de educaţie şi instruire de înaltă calitate. Prin acţiuni de înaltă responsabilitate şi de calitate, vom urmări satisfacerea nevoilor de învăţare, pentru ca absolvenţii să se integreze social şi profesional şi să realizeze activităţi performante, compatibile cu cele din UE.

Vom asigura elevilor o dimensiune europeană, o realizare în carieră, sporirea calităţii vieţii şi prosperitatea economică, a performanţei şi spiritului de echipă, a învăţării pe tot parcursul vieţii.

În acest sens:

- ne vom asigura că necesităţile şi cerinţele beneficiarilor noştri direcţi şi indirecţi sunt definite şi că ele sunt în concordanţă cu cerinţele societăţii şi pieţei forţei de muncă;



• vom pregati absolvenţi capabili de a utiliza cunoştinţe stiintifice, tehnice şi cultural-umaniste valoroase, cu şanse reale în competiţia pe piaţa muncii şi care să le asigure o educaţie completă cu avantaje pe termen lung;

• vom asigura în unitatea noastră de învăţământ un climat de muncă bazat pe responsabilitate şi respect reciproc, pentru ca fiecare participant la proces să îşi valorifice la maxim potenţialul profesional şi intelectual;

• vom încuraja implicarea întregului personal al şcolii în cunoaşterea, întelegerea şi îmbunătăţirea întregului proces de educaţie şi formare profesională a elevilor noştri;

• vom asigura flexibilitate programelor de formare oferite de către şcoală pentru a ne putea adapta cerinţelor pieţii muncii aflată în continuă schimbare şi globalizare, la care, prin diversificarea relaţiilor de parteneriat, ne vom racorda şi alinia permanent ca strategie a formării;

• vom asigura creşterea performanţelor procesului de învăţământ prin implicarea specialiştilor şcolii într-o gamă cât mai mare de activităţi de învăţământ la nivel naţional şi prin activităţi de formare internă, în concordanţă cu nevoile şcolii, în concordanţă cu nevoile şi aşteptările comunităţii, prin implicarea atât a corpului profesoral, cât şi a elevilor;

• vom utiliza tehnologia informaţională, ca suport al îmbunătăţirii continue a calităţii procesului de învăţământ, la toate nivelele de organizare şi de către toţi factorii implicaţi.

1.3.4. Valorile promovate

Unitatea şcolară îşi propune să asigure dezvoltarea personală, dezvoltarea carierei, creşterea gradului de ocupabilitate şi autonomie, promovându-se următoarele valori:

- Egalitatea de şanse
- Dialogul
- Responsabilitate
- Integritate
- Colegialitate

1.3.5.Motivaţia continuării existenţei şcolii în comunitatea locală

Comuna Bărcăneşti este poarta de intrare în Municipiul Ploieşti, fiind o zonă cu un potențial turistic neexploatat suficient, motiv pentru care se construiesc obiective noi (hoteluri, baze de agrement) și este necesară forță de muncă calificată în domeniul industriei alimentare.

Liceul nostru pregăteşte personal calificat în domeniu. În colaborare cu familiile elevilor şi factorii locali activi se va diversifica oferta educaţională, bazată pe cererea de piaţă, astfel încât procentul de încadrare a absolvenţilor în muncă să se majoreze cu cca. 15%.

1.4. Specializări şi calificări

În acest an şcolar, 2025-2026 unitatea noastră pregăteşte pentru profil tehnic 171 de elevi, cuprinşi în 10 clase, curs de zi şi curs seral, repartizate în domeniul industriei alimentare.

Oferta şcolii noastre este în concordanţă atât cu nevoile comunităţii, cât şi cu cererea de pe piaţa muncii, iar pregătirea la standardele europene a absolvenţilor noştri le permite să lucreze în oricare localitate din ţară şi din Uniunea Europeană”- Director, Prof. Veronica Rădulescu.







Elevii și artiștii din Bărcănești care duc tradițiile românești peste hotare, recompensați pentru performanțele lor



Comuna Bărcănești își respectă și își susține valorile. În semn de apreciere pentru rezultatele deosebite obținute la competiții internaționale de folclor, administrația locală a decis acordarea unor premii financiare elevilor și artiștilor care au reprezentat cu succes localitatea și au contribuit la promovarea tradițiilor românești pe scene prestigioase din țară și din străinătate.

În cadrul unei inițiative menite să încurajeze performanța și să răsplătească excelența, Consiliul Local Bărcănești a aprobat acordarea unor stimulente financiare în valoare de 1.500 de lei pentru fiecare elev și artist care a obținut Premiul I la competiții internaționale de profil.

Printre laureații Festivalului – Concurs Internațional de Folclor pentru Copii și Tineret „Lină Chiralină”, una dintre cele mai apreciate competiții dedicate promovării tradițiilor autentice, se numără:

Ion Eduard Marian; Dobre Patricia Andreea; Nicolici Andrei Claudiu; Marinică Maria Raluca; Marinică Andrei Eugen; Brînzei Maria Irina; Goicea Lucas Ștefan; Tănase Ștefan Eugen; Dumitrache Natalia Ștefania; Radu David Ștefan; Micu Mădălin Gabriel; Ion Daria-Antonia; Stoica Florin Cosmin

Totodată, administrația locală a recompensat și elevii care au obținut Premiul I la Concursul Internațional de Folclor „Muguri de Brazi”, o altă competiție de prestigiu din domeniul artei populare:

Ion Eduard Marian; Dobre Patricia Andreea; Dobre Bianca-Ana Maria; Nicolici Andrei Claudiu; Marinică Maria Raluca; Marinică Andrei Eugen; Brînzei Maria Irina; Goicea Lucas Ștefan; Tănase Ștefan Eugen

În total, zeci de premii și distincții internaționale au fost aduse acasă de acești tineri talentați, care demonstrează că pasiunea pentru folclor, munca susținută și respectul pentru tradiție pot genera performanțe remarcabile.

Succesul lor reprezintă nu doar o realizare personală, ci și un motiv de mândrie pentru întreaga comunitate din Bărcănești. În spatele fiecărui premiu se află ore întregi de pregătire, sacrificii, emoții și dedicare, dar și sprijinul familiilor, al profesorilor și al coordonatorilor artistici care contribuie la formarea acestor tineri.

Prin această inițiativă, autoritățile locale transmit un mesaj clar: performanța merită recunoscută și susținută. Investiția în copii și tineri reprezintă una dintre cele mai importante investiții în viitorul comunității, iar rezultatele obținute de acești elevi confirmă că Bărcăneștiul are o generație de excepție, capabilă să promoveze valorile românești la cel mai înalt nivel.

Premiile acordate reprezintă o recunoaștere a meritelor acestor tineri artiști și, în același timp, o încurajare pentru toate generațiile care urmează să își urmeze visurile și să ducă mai departe patrimoniul cultural românesc.

La rândul lui, ansamblul Hora de la Bărcănești, este o emblemă a folclorului local și nu numai, iar unul dintre oamenii de bază care coordonează tinerii artiști este doamna Maria Badea, fiica satului Pușcași, membră a ansamblurilor Doina Prahovei și Flacăra Prahovei.

Prin talentul, ambiția și rezultatele lor, acești copii au devenit adevărați ambasadori ai comunei Bărcănești și ai folclorului românesc, demonstrând că tradițiile autentice continuă să trăiască și să inspire noile generații.



Onorante premii pentru elevi talentați, conștiincioși, pasionați

Demn de apreciat, comuna Bărcănești se poate mândri și cu numeroși elevi pasionați de literatura, tehnologia informației, limbi străine și nu numai. Acești copii muncesc, își urmează visul, iar strădaniile lor se refectă în rezultate și premii care merită cunoscute de întreaga comunitate.

Pîțiu Constantin - Diplomă de Excelență pentru rezultate deosebite obținute la concursurile naționale în anul școlar 2023–2024; Premiul I la etapa județeană a **Olimpiadei de Tehnologia Informației**

Pîțiu Andrei - Diplomă de Excelență pentru rezultate deosebite obținute la concursurile naționale în anul școlar 2023–2024; Premiul I la etapa județeană a **Olimpiadei de Tehnologia Informației**

Nica Anamaria - Premiul I la Concursul Național **„Lecții cu Nichita”**, ediția a XIII-a

Niță Andrei-Sebastian - Premiul II la Concursul Național **„Științe și Tehnologii”**, Secțiunea Informatică

Păun Antonia - Premiul I la **International Kangaroo Linguistic Contest English**; Premiul I la Concursul Național Interdisciplinar **„English My Love”**

Ion Eduard-Marian - Premiul III la **Competiția WorldSkills de Proiectare Asistată de Calculator** – Faza Națională

Carina Veghiu, vocea de aur din Tătărani



În 2023, la numai 11 ani, când alte fetițe croiesc rochițe pentru păpuși sau citesc Cireșarii”, Carina Andreea Veghiu a făcut primii pași pe cea mai mare scenă a televiziunii- în cadrul emisiunii „Românii au talent”, și a surprins pe toată lumea cu vocea sa excepțională. Așa se face că a impresionat și… a mers direct în semifinale după ce Andi Moisescu a apăsat pe butonul auriu.

Carina Andreea Veghiu, din satul Tătărani, cânta, la acel moment, de trei ani. A mărturisit în fața tuturor că hobby-ul ei este muzica. „Vreau să cânt în fața publicului, să văd cum se simte asta, iar dacă nu trec mai departe, e o experiență“, a spus cu luciditate adolescenta de 11 ani înainte de momentul artistic. Și da, a cucerit și publicul și… juriul.

Conștientă de calitățile sale dar și de cât de mult este nevoie de MUNCĂ, asta chiar dacă ești talentat, Carina a ales să interpreteze melodia „The Impossible Dream“, din musicalul „Man of La Mancha“, iar surpriza a fost uriașă chiar de la primele versuri. Membrii juriului, oameni „cu state vechi” în televiziune, au fost cuceriți de vocea ei minunată, iar emoția creată în public a fost uriașă. La finalul piesei, juriul și publicul au aplaudat în picioare.

„Mai aveți treabă? Eu zic să închidem și să mergem“, a spus Andi Moisescu. Surpriza juriului a fost și mai mare când au aflat că ea are doar 11 ani. „Mi-e foarte greu să înțeleg cum un copil de 11 ani reușește să cânte așa. Cred că e de la Doamne-Doamne, care le dă unora foarte mult talent“, a remarcat, la rândul său, Andra, care a comparat-o pe Carina cu Whitney Houston.

După preselecții, această voce fascinantă a ajuns în semifinală, iar jurații au trimis-o în finala de pe 12 mai, oferindu-i un Wildcard.

Carina a început să studieze canto de mică, mai întâi muzică ușoară, apoi a trecut la cea clasică. Fetița a muncit din greu pentru a-și cultiva talentul vocal, cu ajutorul căruia a reușit să ridice în picioare scena de la *Românii au talent* și chiar să obțină un Golden Buzz.

O copilă dintr-un sat. O copilă căreia muzica i-ar putea deveni destin. Acum, o adolescentă care iubește să cânte și care face cinste locului său natal.

Foto: www.viva.ro

Când spui Bărcănești, spui Marian Marinică

maestrul coregraf care simte că prin vene îi curge țărână



MOTTO: ***„Copilăria şi satul se întregesc reciproc alcătuind un întreg inseparabil. S-ar putea vorbi chiar despre o simbioză între copilărie şi sat, o simbioză datorită căreia □ecare din părţi se alege cu un câştig. Căci, pe cât de adevărat e că mediul cel mai potrivit şi cel mai fecund al copilăriei e satul, pe atât de adevărat e că şi satul, la rândul, lui îşi găseşte suprema în□orire în su□etul copilului”.***

(„Elogiu satului românesc”- Lucian Blaga)

„Sunt țăran autentic și prin vene îmi curge țărână”... O definiție, un autoportret mărturisit cu un glas care spune cât toate jocurile bătrânești pe care le pune în scenă maestrul coregraf Marian Marinică, fiu al Bărcăneștilor, născut pentru a ține vii comorile folclorului neaoș. O „poveste” de om în cuvintele căruia saltă horele și dăinuie... Alunelul, Perinița și ale multe neasemuite comori.

Da, e fiu al Bărcăneștilor și se mândrește cu asta. Pentru că acolo a jucat primii pași din Alunelul și Hora Unirii, iar copilăria la sat i-a dat *ghiers* să devină ceea ce este astăzi.

Timp de un secol şi jumătate s-a cimentat şi la noi în popor credinţa că folclorul românesc alcătuieşte o componentă importantă a culturii naţionale: “Afirmarea interesului conştient pentru literatura poporană este, în ordine cronologică, a doua mare dată a istoriei literaturii noastre moderne. Întâia a fost alcătuirea crezului renaşterii ardelene. Dar, dacă aceasta este întâia ordine cronologică, ***a□rmarea interesului pentru folclor*** marchează întâia dată, prin însemnătate.” (O.Bârlea). În opinia marelui om de cultură, cercetarea folclorului înseamnă de fapt cercetarea începuturilor, pentru că înaintea creaţiei scrise literare şi muzicale a existat creaţia orală şi a celor mulţi, perpetuate din veac în veac şi adaptată mereu împrejurărilor. “Prin rădăcinile sale arhaice, *folclorul constituie preistoria literară*, *muzicală şi coregra□că* a unui popor.” Tot O. Bârlea afirma că: “folclorul prezintă interes pentru însăşi valoarea lui artistică, nu numai documentară, ca expresie a însuşirilor creatoare ale poporului de-a lungul istoriei sale. Studiul lui pune în lumină, încă de la început, specificul unui popor, zestrea lui spirituală deosebită pe care o aduce în patrimoniul umanităţii.” (https://www.didactic.ro/revista-cadrelor-didactice/)

Citind cele de mai sus îți dai seama că omul care împărtășește folclorul, cel care, ca artist, meșteșugar sau cercetător alege să ducă mai departe flacăra vie a *folclorului*, devine, în fapt, un cavaler al *tezaurului* moștenit, un om al Binelui, un om conștient de valoarea *rădăcinilor* cărora le dă mai departe puterea să facă flori și să dea rod.

Așa este maestrul Marian Marinică.

Pe la 4 anișori, juca la grădiniță, cu… poftă, cu bucurie, Alunelul, sub îndrumarea neuitatei educatoare, doamna Nicu.

Apoi, prin clasele primare, a jucat în ansamblul coordonat la școală de profesorul de sport, dl Al Tubac. „O plăcere!”, recunoaște artistul. Și, uite-așa, depănând amintiri, își dă seama că în urmă cu 50 de ani, când comuna Bărcănești a sărbătorit jumătate de mileniu de existență, a jucat atunci cu ansamblul și, copil fiind, a fost nespus de bucuros și mândru că pașii lui au jucat la o așa mare sărbătoare istorică.

A crescut, a urmat cursul firesc al vieții și… apoi a venit vremea să facă armata. După, a ajuns la Constelația Brazilor, un ansamblu renumit de care îl leagă multe amintiri. Au urmat apoi ansambluri precum „Plaiuri prahovene”, „Chindia”, cele de la Cornești, Filipești…

După 1990, pentru o perioadă, a fost la Casa Armatei.

Apoi, după ceva vreme, a luat ființă „Doina Prahovei”. Ansamblul a luat naștere prin 2010-2011, iar din 2015 a căpătat și profil juridic.

Acum, mulțumită implicării dumnealui și a Directorului Filarmonicii „Paul Constantinescu”, Vlad Mateescu, Ploieștii și Prahova dispun de *primul ansamblu profesionist* din județ, sub tutela Filarmonicii, anume Ansamblul „Flacăra Prahovei”. Și acest „tot” în pași de joc umple sălile și evenimentele la care participă, iar horele strălucesc în lumina reflectoarelor, amintind de ceea ce este și trebuie să rămână autentic, de candoare, de mesajul profund, de semnificația sărbătorilor tradiționale, de frumusețea sufletului de român.

Dar cum domnul Marian Marinică este neostenit, domnia sa coordonează și ansamblurile mai multor localități





sa au avut mai multe apariții în renumita emisiune televizată „Tezaur Folcloric”.

„Pe mine, dacă mă lasă cineva 3 zile într-o sală să repet cu un ansamblu și mă „închide” acolo, nu-mi trebuie decât apă și poate o gustare. Eu mă hrănesc cu munca mea, cu hora, cu jocul străbun. Altceva nu-mi trebuie!” Nu o spune cu mândrie răspicată, nu ca „să se dea erou”. Spune ce simte. Spune ce îi place să trăiască, așa cum își iubește copiii. Și din spusa maestrului luminează un destin admirabil care face cinste Bărcăneștilor.

prahovene, precum Bărcănești (Hora de la Bărcănești), Brazi, Berceni, Tomșani, Adunați și… Ansamblul Casei de Cultură a Studenților. Și o face cu toată inima și implicarea, bucuros, asumat, încrezător că poate așa copiii de azi vor înțelege și vor respecta rostul adevăratelor valori.

O, și câte ar mai fi de spus despre maestrul coregraf Marian Marinică! Spre exemplu, faptul că este masterand la Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu.

Sau… că pe 3 iunie 2026 a participat cu Ansamblul „Flacăra Prahovei” la Summit-ul Comercial și Energetic Turco-Român de la Trabzon Turcia, la eveniment, artiștii ploiești având onoarea să fie ambasadori culturali ai României.

Trebuie știut, de asemenea, că aceiași artiști îndrumați de domnia



Fotbalist „sadea”. A visat și... a devenit! I-a plăcut și a muncit: DANIEL CHIRIȚĂ

Un fotbalist, un om, o lecție de viață.



Azi e unul din oamenii MARI cu care comuna Bărcănești, dar și Prahova și România se mândresc. DANIEL CHIRIȚĂ.

Povestea sportivului nu e doar una despre performanțe, e și despre lecții de viață, prietenie, generozitate și... muncă.

Primii pași (la propriu), în fotbal, Daniel Chiriță i-a făcut în curtea școlii din Românești, unde era amenajat un teren de fotbal. De acolo, la 10 ani, a ajuns la Petrolul, unde i-a avut ca antrenori pe Virgil Dridea (nume de legendă al Petrolului), Popa Cristian și Noni Lindenberg. Atunci a fost momentul când a înțeles și a hotărât că drumul său în viață e pe gazon, în fascinanta lume a fotbalului, unde fiecare bucurie, fiecare pasă, gol sau victorie înseamnă muncă. Și să știți ceva- fobalistul vorbește cu un ton aparte, cu o inflexiune a vocii care „vorbește” de la sine despre *respect,* atunci când povestește despre munca unui fotbalist care are aspirații, care crede în destinul său.

Așa se face că 1995 a fost anul de grație în care Petrolul câștiga Cupa României. Apoi, în 2000 a câșigat, cu Rapidul, Cupa României, Campionatul și Super Cupa. Dar în CV-ul său se regăsesc și Universitatea Craiova, și UTA, și... prestigioase echipe de peste hotare, precum Zenit, Șahtior Donețk, Metalist Harkov, Stal Alcevsk...

„Eram setat, visam să ajung fotbalist. Și mi-am urmat visul. Am făcut tot ce am putut, tot ce am crezut eu ca să-mi urmez visul”, mărturisește Daniel Chiriță cu mulțumirea celui care și-a asumat calea.

A cunoscut nume mari din fotbaul autohton- Vivi Răchită, Fane Preda, Bujorel Mocanu, Ștefan Matei, Gheorghe Liliac, Dumitru Jipa, Cristian Zmoleanu. A fost antrenat, de asemenea, de nume de referință, precum Ion Marin (despre care recunoaște că... i-a fost *ca un tată*). I-a cunoscut și are un mare respect pentru Ilie Balaci, Miodrag Belodedici, Ladislau Bölöni, ca să nu mai vorbim de legendarul Mircea Lucescu. L-a cunoscut și a fost pe același teren cu Ronaldo, Ronaldinho… și mărturisește- nu cu mândrie, ci cu recunoștință că e prieten cu Cristi Chivu, sportivul nostru drag și, mai nou, cel mai apreciat antrenor din Italia! La două trei fraze, fie că povestește despre punctul culminant al unui meci, despre atmosfera unui stadion cu zeci de mii de suporteri care aplaudă în picioare sau despre ce înseamnă orele, zilele, lunile de antrenament, Daniel Chiriță vorbește despre *muncă*. Dar și despre sacrificii.

FOTBALISTUL CARE, POVESTIND DESPRE RONALDO ȘI MESSI, VORBEȘTE DESPRE... BRÂNCUȘI ȘI ENESCU

„Știți care ar fi diferența între Messi și Ronaldo? Messi are de sus, de la Dumnezeu… talent cu carul. I-a lăsat lui Dumnezeu un dar… Cum sunt la NOI, Brâncuși, Enescu, tocmai prin darul primit sunt unici. Ronaldo are și el ceva al lui, dar el mai mult muncește. Muncește enorm. Munca îl definește. De fapt, de la amândoi ai de învățat. Așa cum merită să învățăm de la Brâncuși, de la Enescu, de la Eminescu. Dacă vrei să fii cineva în viață, învață de la astfel de oameni MARI”.

CEL MAI MARE CÂȘTIG ÎN VIAȚĂ?

La întrebarea asta, Daniel Chiriță răspunde fără să stea pe gânduri: „Faptul că am ajuns acolo sus, în Liga I, în Europa League, că am cunsocut prin muncă, pe teren, marile nume ale fotbalului. Nu pentru autografe…”.

Și ca portretul fotbalistului să fie complet, musaimai e de știut: sportivul are acum o Academie de fotbal dedicată tinerelor generații și și-a făcut un obicei să doneze din timp în timp alimente pentru micii pugiliști antrenați de… legendarul Titi Tudor! Așadar, încă o dovadă că vorba „Faci rai din ce ai” nu-i doar o amintire din înțelepciunea bunilor…



DENIS STOICA,
campionul de care vorbește nu doar toată comuna, ci și întreaga țară

În aceste zile, Denis Stoica din Bărcănești e în „focurile” Evaluării Naționale. Ca orice coleg de-al său, absolvent al clasei a VIII-a. Da, dar el... vine în acest examen major pentru orice adolescent cu „bagajul” unui adevărat... muzeu de cupe, medalii, centuri și distincții strălucitoare, fiin un adevărat campion „cu vechime” în Kickboxing. Pentru că, la numai 15 ani, adolescentul are deja o carieră strălucită, la propriu și la figurat și... pe bună dreptate, este mândria școlii din Românești pe care tocmai a absolvit-o, dar și a comunei Bărcănești,... a județului și nu numai.

Așa cum am aflat de la tatăl său, în timp ce el tocmai susținea proba de limba și literatura română, **puștiul de aur** al Bărcăneștilor face sport de vreo 8-9 ani și pare că deja și-a ales destinul de sportiv. „E născut pentru asta”, mărturisește tatăl său.





Și, mai mult decât atât, cu o seară înainte de începerea Evaluării Naționale, pe 21 iunie, Denis, supranumit „Moro” pentru că e FAN Cătălin Moroșanu de mic copil, a câștigat Dinasty Kombat prin knockout.

Ar mai fi de spus că a participat în trecut la mai multe gale organizate chiar de idolul său și asta a contribuit decisiv la cariera pe care și-o clădește cu foarte multă muncă și pasiune.

Tainele acestui sport le deslușește la Florin Ghita Academy din Ploiești și, uite-așa, sportul i-a devenit bucurie, împlinire, destin.

Un campion care merită dat drept exemplu!





EUGEN PETRI, un artist cât un muzeu





Eugen Petri este un profesionist de nivel internațional și activează în reputate organizații de profil: este membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România din 1991; membru al Societăţii Regale Britanice a Sculptorilor, din 2007; membru al Asociației 6 Dorobanți Bucureşti, din 2009; membru fondator al Asociației 24 PH ARTE – Ploieşti, din 2016; membru al Asociaţiei Jazz Forum `03; membru în Consiliul de coordonare ISSA (International Sculpture Simposiums Alliance), din 2017.

Un artist asumat, un om în inima căruia… „cântă" marmura și doinește lemnul, iar bronzul sculptează feeria jazzului ori nemuritoare file de istorie.

El s-a născut la Sibiu, dar dragostea pentru o frumoasă și războtătoare regățeancă, l-a adus pe meleaguri prahovene, mai exact în satul Tătărani, com Bărcănesti.

Creația în artă s-a manifestat încă de mic şcolar, întâlnind la Palatul Copiilor din Sibiu, pe mentorul care i-a direcționat definitiv talentul și dorința de creație înspre sculptură: profesorul Kurtfritz Handel.

Ca artist plastic, Eugen Petri, acum un sculptor al cărui nume e cunoscut și apreciat pe toate meridianele lumii, şi-a început activitatea chiar înainte de a păşi pe treptele facultății. Freamătul artistic al tânărului Petri s-a concretizat în câteva lucrări propuse şi acceptate de conducerea Întreprinderii 13 Decembrie din Sibiu, „Tăbăcarul" și „Prietenie".

Admiterea la facultate a fost o mare provocare; în perioada de dinainte de 1989, în România erau trei centre universitare cu facultăţi de arte plastice, care aveau secţie de sculptură, cu câte 4-5 locuri fiecare. Bătălia a fost crâncenă, reuşita a fost o mare victorie, la Bucureşti.

Ca student, conştient de timpul scurt care i-a mai rămas pentru creaţie artistică de forţă, a fost conştiincios, aplicat, beneficiind de profesori de prim renume: Răzvan Theodorescu, Dan Grigorescu, Alexandru Deacu, Marin Iliescu, Corina Popa. Studiul academic s-a îmbinat perfect cu lucrul aplicat, studenții acelei perioade participând în fiecare vară la taberele de creație (sculptură monumentală) la Simeria, Tuşnad, Pârâul Rece, Slănic Moldova, cât şi la saloanele expoziționale din Bucureşti.

Finalizarea studiilor academice a coincis cu deschiderea granițelor României, moment deosebit de benefic, mai ales pentru artiştii tineri, care aveau dorința de a-şi depăşi limitele fizice si creative. Suflul nou pe care îl aducea estul într-un occident îmbâcsit a fost o cucerire pentru estici şi o undă de prospețime pentru vestici. Inițial, Eugen Petri, şi-a cucerit un bun renume în nordul Europei cu lucrări de sculptură mică. În acelaşi timp, mai mult din joacă, a început să modeleze portrete în lut și ghips, ulterior fiind foarte solicitat. Succesul nu a întârziat să apară, un important critic din Suedia apreciindu-i expresivitatea portretelor.

Apogeul acestei perioade a fost ciclul „Jazz – Suflet şi formă", care etalează o suită de sculpturi de mici dimensiuni în bronz, toate redând instrumentiști și momente magice ale unor imaginare concerte de jazz. De altfel, un mare iubitor al jazzului, Eugen Petri, nu recurge la abstractizări sau la stilizări și abrevieri ale formei, ci adoptă o manieră figurativă, cu detalieri duse până la redarea atentă a unor fizionomii ale personajelor. Cu fervoarea proprie artistului care a pătruns taina creației, el insistă mai ales pe surprinderea gesturilor specifice ale „jazz-man-ului", care sugerează atât forța muzicii, cât și însufletirea interpretului copleşit el însuși de intensitatea afectivă, a propriului melos.

În 2008, artistul a fost câștigătorul unei burse a Royal British Society of Sculptors (RBSS), care a constat într-o rezidență de trei luni în Pietrasanta, Italia, cuibul creației lui Michelangelo şi care a adus un plus de măiestrie în meşteşugul lucrului în piatră. Rezidența a fost finalizată cu o expoziție de mare succes în Londra, la Galeriile RBSS și lucrări achiziționate









de colecționari privați din Marea Britanie, Franța, Germania și România.

Din 2010 a început o altă etapă definitorie în activitatea sa artistică: arta monumentală la nivel internațional, trăită la intensitate maximă. Aceasta este cea mai fecundă perioadă din viața artistică a sculptorului. Eugen Petri a fost mesagerul artei româneşti în cele mai îndepărtate colțuri ale planetei, a înnobilat cu lucrările sale parcuri, instituții, alei, spații expoziționale din: China, Coreea, Egipt, Malaezia, Israel, Rusia, Argentina, Costa Rica, Statele Unite și multe țări din Europa. Este organizatorul a 10 ediții ale Simpozionului de Sculptură din Caransebeş; coordonator al Simpozionului Internațional de Sculptură Bușteni 2016; consultant tehnic și artistic al Simpozionului Internaţional "Nică Petre" Brăila – 2015; coordonator și organizator al Simpozionului Internaţional de Sculptură Rawabi – Palestina – 2014; coordonator al Simpozionului Internaţional de Sculptură Ploieşti din 2018 şi 2019; organizatorul a 4 ediții ale simpozionului de sculptură de la Cetate (Mircea Dinescu)

Cu o inspirație și forță creatoare de invidiat și care, cumva, îi creează o aură inconfundabilă, Eugen Petri este un artist consacrat în țară și în străinătate, având în palmares expoziții personale vernisate în România (București, Ploieşti, Sibiu, Braşov, Oradea, Bușteni, Mogoșoaia, Arad), în Regatul Unit (Londra) dar și în diverse orașe din Danemarca, Suedia, Italia, Germania, Elveția, Israel, S.U.A. Pe lângă bogata artă monumentală, desen și grafică, are și o prolifică creație de busturi monumentale ale unor personalități precum Mihai Viteazul, Constantin Brâncoveanu, Nicolae Iorga, Grigore Vieru, etc. Artistul a plămădit mai multe monumente ale eroilor şi pe Calea Sacră din municipiul Caransebeș, o serie de fântâni sculptate, decorative. Tot semnătura sa o poartă și „Arcul Spiritualității" pe care l-a proiectat și creat, al doilea „arc" ca dimensiune din România, după Arcul de Triumf din București şi lucrarea monumentală de excepţie „Rugă".

Pentru impresionanta sa activitate, Eugen Petri a fost distins în 1999 cu Premiul „Artists Choice Woodcarving Competition", Breckenridge Colorado – SUA; în 2002 cu Premiul special al Fundației „Mihai Viteazul", Brebu – România; în 2004 cu Medalia de argint a Fundaţiei „Der Dreiter Strasse" Hamburg – Germania; în 2008 cu Bursa Brian Mercer Trust UK în Pietrasanta Italia, iar în 2010 cu Marele Premiu „Constantin Brâncuşi" pentru Sculptură oferit de fundația NiramArt, Madrid, Spania.

Vocația sa în slujba oamenilor și a progresului s-a întrupat și în activitatea lui de dascăl, din 1993 la Colegiul de Artă, „Carmen Sylva" din Ploieşti. Multe generații de elevi s-au perindat prin atelierul de sculptură-modelaj al lui Eugen Petri. Este profesorul care a dăruit din învățătura şi educația sa, tot ce a avut mai bun. Este dascălul care i-a îndemnat pe elevii săi să păşească cu curaj în viață. Scopul său nobil este ca elevul său să poată urca, în cele din urmă, muntele vieții singur, fără nici o structură de sprijin colateral. Aceeași pasiune în profesia de dascăl a avut-o şi pentru studenții de la Al Quds University și Bardt College din Palestina în perioada 2012-2013.

Pentru aportul său la creşterea prestigiului municipiului Caransebeş, pentru munca depusă la înnobilarea localității, pentru talentul și serviciile deosebite aduse de acesta oraşului, autoritatea locală i-a acordat sculptorului Eugen Petri, titlul de Cetăţean de Onoare.

Eugen Petri, un artist… de amplitudinea unui muzeu…, şi-a găsit treapta autentică, în serviciul umanității, pentru a păşi în celebritate.

Artistul Eugen Petri își dorește o implicare mai concretă în înnobilarea spațiului public al comunei Bărcănești cu un monument dedicat eroilor si veteranilor din marile conflagrații planetare la care a participat și România.

Satul meu, colțul meu de rai



E impresionant să asculți inima satului bătând în inima unui copil al său... și, mai apoi în inima omului frumos care a crescut cu satul și cu toate ale sale, cu respect față de el, cu bucuria că acolo, adânc, undeva el, satul, e rădăcina a ceea ce a devenit.

Mărturisirile doamnei Gabriela Petri, soția sculptorului Eugen Petri:

„Fiecare om își are baștina sa; acel colț de rai purtat în suflet, indiferent de locul aflării, care păstrează unele dintre cele mai frumoase amintiri din viața fiecăruia. Pentru mine, *baștina* o reprezintă satul natal, cu visele copilăriei, cu cerul albastru senin, cu colegii de școală primară, cu izlazul cu iarba mică, cu rudele și vecinii satului.

Satul meu se numește TĂTĂRANI, acum face parte din comuna BĂRCĂNEȘTI și este situat în proximitatea municipiului Ploiești. Aici, chiar pe locul unde este de acum casa mea, s-a născut tatăl meu, NICU VASILE. Bunicul meu, NICU STELIAN, a primit în 1926, 1250 mp de cămin (în vederea construcției unei case, vecin cu alți doi frați ai lui (Gheorghe și Ion) aproximativ vis-a-vis de izlaz. Atunci, când sătenii creșteau în ogradă animale mari și curtea trebuia să fie spațioasă, pentru a întoarce carul și a descărca bucatele.

În perioada interbelică, vatra satului, moștenită din străbuni, era pe malul drept al Gârlei Tătarului, pe un loc ceva mai înălțat decât malul stâng. Casa fratelui bunicului, a lui Nicu Ion era ultima casă din sat, la marginea lui. De aici înspre șoseaua Ploiești-București, nu mai exista nici o construcție. Oamenii se fereau de această zonă, întrucât era inundabilă. În 1940, nemții au construit în câmp, cam pe la jumătatea distanței dintre actualul dispensar veterinar și șosea, pe dreapta, o cazemată, care a durat până spre anii ’90.

Până la reforma administrativ – teritorială din anul 1968 (Legea 55), Tătărani a fost comună de sine stătătoare, cu primărie, dispensar, organizare proprie și o populație de cca 2000 locuitori.

CASELE

Sfârșitul anilor ”50 si debutul anilor ”60 a adus un avânt în construcții, sătenii din Tătărani, ca de pe întreg teritoriul țării, și-au durat case ceva mai spațioase, din cărămidă, acoperite cu tablă. În mare parte s-a renunțat la prispă, iar ogrăzile s-au micșorat; imaginea satului era diferită. Apoi industrializarea puternică a Ploieștiului, necesitând tot mai multă forță de muncă, cât și decretul 770/1966 (referitor la limitarea întreruperii sarcinii) a dus la creșterea populației, în consecință la extinderea spațiului construit. Ca urmare, s-au emis autorizații de construire de-a lungul șoselei, condiția impusă fiind mansardarea sau etajarea casei. Condițiile de trai au înflorit continuu, iar după 1989 a fost o nouă etapă de schimbare a imaginii satului, construindu-se noi locuințe sau renovându-le, îmbunătățindu-le pe cele vechi. Și gardurile s-au schimbat! Așa am procedat și eu cu casa moștenită; dar nu am renunțat la *prispă*; aceasta, pe mine mă pune la adăpost de arșița verii, iubind lumina. Cu spatele la căldura interiorului, pot respira aerul curat al orizontului, având convingerea că mă aflu în *templul sfânt al străbunilor*.

Gârla Tătarului își are izvorul aproape de linia ferată și curge aproximativ de la N către S, trecând subteran, în vecinătatea stației de benzină Lukoil, de pe partea dreaptă a șoselei, pe stânga acesteia. Aceasta are debite variabile în ani, acum fiind secat complet. În perioadele de activitate hidrografică pe gârlă și în proximitatea ei se dezvoltase o faună și floră care aureolau peisajul.

CONACUL

Ceva despre care nimeni nu mai vorbește acum – conacul Brâncoveanu-Mavrocordat, monument istoric de grad A, cod PH-II-m-A-1677, RAN: 130605.01, datat sec XVIII, sec XIX, amplasat cumva în spatele bisericii noi din Tătărani. O dată cu abandonarea lui, aici s-au ”îngropat”

la propriu niște file de istorie, rămășițele unei dinastii. Tata ne povestea că a fost contemporan cu ”cucoana bătrână”, care a avut 2 copii, un băiat și o fată. Copiilor le plăcea mult echitația și, mai pasionant decât orele petrecute la hipodrom erau plimbările pe cal pe câmpurile tătărănene. Se iveau pe neașteptate din desișul unui lăstăriș, sau se întorceau în galop din direcții opuse.

Școala din Tătărani a fost construită peste cimitirul vechi al satului; inițial cu două săli de clasă, stil *Spiru Haret*. Tata a fost martor atunci cand școala s-a extins și mormintele peste care s-a construit una din aripile clădirii au fost scoase cu excavatorul. Parte din oseminte au fost puse la păstrare, în saci, în clopotnița bisericii, unde au fost uitate ani buni. Așa s-au pierdut poate, mărturii importante despre rădăcinile noastre.

În anii ”60 (eu eram în ciclul primar) în curtea școlii, cumva între școală și conac, exista un spațiu dreptunghiular, delimitat de o bordură groasă, cu o cruce mare. Noi, copiii, spuneam că acolo e înmormântat ”boierul”.

După plecarea moștenitorilor Mavrocordat, conacul a devenit sediul C.A.P., până acesta s-a degradat, fiind inutilizabil. Clădirea era, la vremea sa, una impunătoare, dispunând de încăperi înalte, spațioase, cu arcade largi, cu beciuri adânci si răcoroase. Acum spațiul este restricționat, închis cu gard metalic și puțin se mai vede dim măreția conacului.

EI

Moșii și strămoșii mei s-au născut, au trăit și au fost îngropați aici, în Tătărani. Jumătate din sat se înrudește cumva cu mine. În mare parte, aici au locuit doar români. În perioadele de război, au mai rămas câțiva germani, care și-au durat în sat familii și au contribuit la plus-valoarea comunității. În Tătărani s-au respectat și s-au transmis din generație în generație valorile conservatoare de bază: cinstea și spritul civic, fidelitatea, respectul pentru bătrâni, tradițiile, religia(păstrarea moralei este strâns legată de biserică, ea dictând comportamentul ”cum se cuvine”).

Din păcate, noii locuitori ai satului, ”veneticii” care au cumpărat case sau terenuri pe care să-și dureze case, deși au făcut satul să se dezvolte (cu aprox 50%) au condus, cumva, la segregarea comunității. Vecinii nu se mai strigă pe nume, își spun ”doamna” și ”domnul”, nu mai au porecle de neam, băștinașii au învățat să încuie ușile și porțile, ca la oraș, vecinii nu-și mai împrumută o cană de orez sau o sită de mălai, sunt deranjați de cântatul cocoșului, copiii nu se mai joacă împreună pe stradă sau pe izlaz, oamenii nu mai participă la evenimente comune ale localității, nu își mai povestesc, sunt tot mai izolați...

Sunt lucruri care se pierd în negura timpului și e păcat să nu le știm, să nu le punem în practică; putem învăța multe din rezistența și stoicismul pe care le aveau înaintașii noștri.

LA GRĂDINIȚĂ

Mama mea s-a numit Nicu Ecaterina și a funcționat ca educatoare la Grădinița cu Program redus din Barcănești, între anii 1968-1986 (până la pensie). A fost un om de o calitate morală excepțională, cu mult har pedagogic, a fost un real dascăl, atât pentru copii, cât și pentru părinți. În același timp, a legat comunitatea mult mai strâns, prin activitățile organizate școlar și extrașcolar. Serbările de la Grădinița Barcănești erau așteptate cu interes și emoție de toată comunitatea, cât și de autorități. Când veneau în inspecție autoritățile școlare sau administrative, acolo erau îndrumate, acolo totul era perfect. A organizat multe excursii tematice de care și acum, foștii copii își amintesc. În anii ’70, l-a avut la grădiniță pe Romeo Văduva, fiul cântăreței de muzică populară Maria Văduva. Pe atunci, ședințele cu părinții se încheiau târziu, în noapte, iar mămica Maria Văduva le cânta părinților de dragul adunării. Prin sufletul educatoarei NICU Ecaterina s-au modelat personalități de sute de copii, în cea mai fragilă perioadă a vieții lor. Ea a transformat învățarea/ predarea într-o artă a conectării emoționale și a ghidării subtile, bazată pe o empatie profundă.



Cât de departe aș colinda, câte meridiane și paralele am trecut, □re nevăzute mă trag mereu, la locul meu de baștină, la satul meu, la cuibul meu”.

POVESTEA HANULUI ROMÂNEȘTI:

De la Charles de Gaulle la „stâlpul casei” și mesele pline





Povestea Hanului Românești a început în 1968, în inima județului Prahova, devenind rapid un loc emblematic pentru regiune. Acest han a fost martorul unor vizite deosebite și a găzduit personalități marcante ale istoriei contemporane.

Și, cum răcoarea terasei azi, invită la… un pahar cu amintiri, frumos este să asculți, să afli povestea locului chiar de la cel al cărui destin a fost înrâurit și, la rândul său, a înrâurit soarta Hanului Românești încă din 1972.

Vorbim de domnul **Nicolae Curtașu** (un om de poveste cu… trei sferturi de veac) care din cei 41 de ani pe care i-a petrecut aici, 35 a fost șef de sală și știe pe de rost povestea locului și a oamenilor săi (cu totul, domnul a lucrat din 1967 până în decembrie 2025).

Cum ar veni, cumva „stâlpul casei”, domnul Nicu povestește că întâi de toate, aici a fost *braserie*. „Asta însemna că nu se serveau ciorbe, mâncăruri gătite… Se serveau mititei (musai după rețeta originală), fripturi și… toate băuturile la pahar. Structura, însă, era una amplă: 12 mese a 6 persoane în sală, 12 mese a 4 persoane pe terasa din față și 8 mese a 4 persoane pe terasa din spate.

Ulterior, aici a fost amenajat și un camping cu 12 căsuțe. Dar, important că erau oameni dedicați, profesioniști și regula de bază includea disciplina și respectul față de client. Poate de aceea aici mâncau și… șefi de stat și oameni cu funcții înalte, dar și localnici, oameni din satele dimprejur, turiști aflați în tranzit pe Șoseaua Națională. Și renumele, calitatea, oamenii au depășit anii, deceniile.

Aveam pe atunci 12 ospătari pe tură, deci 24 cu totul (la cămașă albă și papion sau cravată). Sâmbăta și duminica se lucra aproape non-stop. Pentru că aveam nunți… și ce nunți- și sâmbăta și duminica (programate cu un an-doi înainte). Și petreceri…”, își amintește cu drag domnul Nicu. Și, amuzându-se chiar și acum, spune că tot timpul era plin „și, pentru că afară, pe terasă era pietriș, stricam o pereche de pantofi la două-trei zile, dar era mulțumirea că vin oamenii, că sunt încântanți, că pleacă de aici să ducă povestea noastră mai departe. Și tot așa spune domnia sa că, pentru a cuantifica munca și mulțimea oaspeților,



trebuie știut că sâmbăta și duminica se vindeau în medie 1200 de lăzi de băutură de sâmbătă dimineață până duminică pe la orele 16.00. Asta înemna că lumea știa și venea. Și, apoi, clienții povesteau mai departe”.

Tot de la dumnealui am aflat și care era în trecut… „specialitatea casei”: **Cârnăciori și mici a la Nea Ionică „Dă-ne Doamne”.** Specialitatea bucătarului nu era mereu aceeași, dar cea favorită era mușchiulețul de vită preparat după o rețetă specială.

O, și câte amintiri, câte povești, câtă muncă… inclusiv pentru modernizarea Hanului, la care a contribuit arhitectul Sever Nițul, cel care și-a lăsat amprenta aspura celebrelor Galerii Comerciale de la Ploiești, o minune arhitectonică a vremurilor de dinainte de 1989. O istorie…

Puțini sunt însă cei care știu că printre oaspeții de seamă ai Hanului Românești s-au numărat mari generali și lideri de stat, precum **Charles de Gaulle**, **Nicolae Ceaușescu** și **Fidel Castro**. Fiecare dintre aceștia a fost impresionat de farmecul și ospitalitatea locului, care a reușit să păstreze esența tradițională românească într-o atmosferă primitoare și rafinată.

Nicolae Ceaușescu, în mod special, obișnuia să facă un popas la Hanul Românești de fiecare dată când vizita rafinăriile de petrol din Prahova. Întotdeauna, șeful statului își rezerva timp pentru a savura bucatele autentice servite aici, apreciind preparatele tradiționale și ambianța rustică a hanului.

De fapt, chiar prima vizită la acest Han a fost făcută de către Nicolae Ceaușescu, însoțit chiar de către **Charles de Gaulle**, care la momentul respectiv era președintele Franței. Vizita acestora a grăbit proiectul Hanul Românești, care ar fi trebuit să aibă și hotel la etaj, însă deoarece se anunțase vizita președintelui Franței s-a pus rapid acoperișul peste hanul existent, pentru a putea fi gata de vizită în timp util.

Așa cum confirmă azi site-ul unității (**https://www.hanul-romanesti.ro/despre-noi/**), Hanul Românești nu a fost doar un simplu loc de odihnă și masă, ci și un loc pitoresc de întâlnire și dialog între liderii lumii. Atmosfera caldă și elegantă a hanului a fost cadrul perfect pentru discuții importante și pentru consolidarea relațiilor diplomatice.

Așadar, istorie, povești, oaspeți și gazde. Un loc emblematic, un reper în industria ospitalității, nu doar pentru Prahova și Bărcănești, ci și pentru întreaga țară. Și, vă spunem noi, un loc cu oameni frumoși, cu profesioniști.

Potrivit sursei citate, în 2024, Hanul Românești a trecut printr-o transformare semnificativă, dorind să ofere experiențe premium tuturor celor care îi trec pragul. Astfel, ambientul tradițional a fost păstrat cu grijă, îmbinându-se armonios în decor și arhitectură cu elemente ultramoderne.

Astăzi, Hanul Românești continuă să fie un *simbol al ospitalității românești*, reușind să îmbine tradiția cu modernitatea pentru a crea o experiență unică și memorabilă pentru toți vizitatorii săi.





CURTEA CU FLORI

S-au întors cu opt valize și doi copii și-acum curtea lor e-un rai al florilor pentru toată lumea

Pământul râde prin flori, spunea, oarecând Ralph Waldo Emerson.

Și chiar așa e în… „**Curtea cu Flori**” (**Curteacuflori Prahova- Familia Stroe**), la doamna Mădălina.

Vorbim de unul dintre cei mai apreciați antreprenori din Bărcănești. O familie care și-a întemeiat „…boboc cu boboc” o afacere la poarta căreia e plin de mașini și oaspeți de primăvara și până toamna târziu. Ce e însă și mai atrăgător e că afacerea s-a împletit cu visurile din copilărie, cu bucuria de a dărui și cu povestea de viață a unor oameni care cred în muncă și disciplină. Și, uite-așa, se face că aici, **Curtea cu Flori** are porțile deschise, iar miresmele, culorile și delicatețea fac un spectacol atrăgător, fascinant.

În 2014 au luat o hotărâre care le-a schimbat viața: s-au întors din străinătate pentru totdeauna în țară. Cu 8 valize și doi copii și cu „țeluri înalte” (cum recunoaște buna gospodină) și au luat-o de la capăt. Într-un domeniu și pe o cale care nu mai avea nimic în comun cu ceea ce fusese înainte (Doamna Mădălina a lăsat halatul alb pentru pasiune- de profesie fiind inginer chimist), în afară de pofta extraordinară de viață și dorința de *a face ceva frumos, pentru oameni*. Și asta, *a face ceva frumos, pentru oameni*, a devenit destinul familiei Mădălinei.

PASIUNE, ÎNCREDERE, MUNCĂ

Au căutat un teren cu vad, cu pământ rodnic, au demolat, au construit și s-au pus pe muncă, fără… să se mai uite la ceas, dedicându-se noului lor destin zi-lumină.

Startul a fost unul… parfumat! Au luat-o „Da capo” (cum se spune în muzică- doar florile sunt simfoniile colorate ale pământului) cu zambilele crescute în podul casei și… vândute… „trei lădițe pe-o bancă, la poartă”, cum povestește doamna Mădălina. Și da, le-a vândut pe toate. Asta le-a dat curaj și entuziasm. Apoi „au urmat garofițele, crăițele…, sfaturile de la nașa”.

Acum au un teren de 7500 mp, din care pentru afacerea cu flori folosesc cca 3500 mp. Au sere încălzite, au inspirație și o pasiune care poate da lecții multora.

Primăvara, în Curteacuflori Prahova, începe cu zambilele, bujorii pitici, primulele, și… cele mai vândute- mușcatele. De altfel, au o mare varietate de flori, culori, miresme. Se vând în funcție și de sezon, de ocazie, de semnificații…

Și așa e: aici e o poveste vie, în care *munca* și □*orile* joacă rolurile principale.

Iar ca să înțelegeți ce înseamnă totul, aici, de luat în seamă este „secretul”: „să nu te uiți niciodată la ceas”. Doamna Mădălina îl împărtășește cu zâmbetul pe buze și cu o lumină pe chip și-n priviri care reflectă farmecul florilor sale și grădinăritul cu o dăruire greu de cuprins în cuvinte.

Curtea cu flori Prahova, la șosea…

Să plantezi o grădină înseamnă
să crezi în ziua de mâine. *Audrey Hepburn*